T.C.
ÇANKIRI KARATEKİN ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
TARİH ANABİLİM DALI

PEYGAMBER'E (S.A.V.) GÖRE SAVAŞ ETİĞİ

Kadeeja Jaber Salim AL-MlSHALAWEE

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Danışman
Doç. Dr. Ahmet Gözlü

Çankırı – 2023

T.C.
ÇANKIRI KARATEKİN ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
TARİH ANABİLİM DALI

PEYGAMBER'E (S.A.V.) GÖRE SAVAŞ ETİĞİ

Kadeeja Jaber Salim AL-MlSHALAWEE

ORCID: 0009-0007-9224-641X

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Danışman
Doç. Dr. Ahmet Gözlü

Çankırı – 2023

İÇİNDEKİLER

İÇİNDEKİLER i
BİLİMSEL ETİK BİLDİRİMİ i
TEZ KABUL VE ONAY ii
ÖNSÖZ iii
ÖZET v
ABSTRACT vi
KISALTMALAR vii

1. BİRİNCİ BÖLÜM 2
1.1 Yerelleştirme 2
1.2. Ahlakın bir dil olarak tanımlanması 2
1.3 Ahlakı bir terminoloji olarak tanımlamak 3
1.4. Etiğin tanımı 4
1.5. Kur'an-ı Kerim ve Sünnet'te Ahlâk 4
1.6. İslam'da ahlakın önemi ve kaynağı 5
1.7. Uluslar arasında savaşın tanımı ve nedenleri 7
1.7.1. Savaşın tanımı 7
1.7.2. Savaşı deyimsel olarak tanımlama 8
1.7.3. Hukukçular açısından savaşın tanımlanması 8
1.8. Anlamlı sözler ve bunlarla savaş arasındaki fark 8
1.9. Kur'an-ı Kerim'de Savaş 9
1.10. Milletler arasındaki savaşların sebepleri 10
1.11. İslam'da savaşın sebepleri 13
1.12. Yerelleştirme 18
1.12.1. Moğolların İslam ülkelerine karşı savaşlarıdır 18
1.12.2. Haçlı seferleri 20
1.12.3. İkinci Dünya Savaşı 21
1.12.4 Müslümanların taraf olduğu bir savaş örneği (Hittin Savaşı) 21
2 İKİNCİ BÖLÜM 23
2.1. Tutsaklar ve düşmanın cesetleriyle uğraşmanın siyasi boyutları 23
2.1.1. Mahkûmlarla ilişkileri 23
2.1.2. Düşmanın cesetleriyle uğraşırken insani boyutlar 33
2.2. Sivillerle ilişkilerde siyasi boyutlar 35
2.2.1. Kadınlar ve çocuklarla olan ilişkileri 36

2.2.2. Keşişlerle olan ilişkileri 39
2.2.3. Savaşçı olmayan erkekler tarafından sivillere muamelesi 39
2.2.4. Elçiler ve elçilerle olan ilişkileri 41
2.3. Düşman mülkü ve çevresiyle mücadelede siyasi boyutlar 42
2.3.1. Düşman mülkiyetiyle uğraşırken insani boyutlar 42
2.3.2. Çevre ile ilişkilerde insan boyutları 43

3 PEYGAMBER'İN SAVAŞLARDAKİ ASKERİ POLİTİKASININ BEŞERİ BOYUTLARI 48
3.1. Askerleri ile yürüttüğü askeri politikasının insani boyutları 48
3.1.1. Askerlerini öldürmek için acele etmemeleri için eğitin 48
3.1.2. Askerleri arasında cinayet ve intikam arzusunu caydırmak 50
3.1.3. Suistimalleri kovuşturmak ve ihlal edenleri sorumlu tutmaktır. 51
3.2. Savaş başlamadan önce düşmanına karşı yürüttüğü askeri politikasındaki insani boyutlar 53
3.2.1. Düşmanla karşılaşmayı istememektir 53
3.2.2. Savaş ilanını münhasıran imamın elinde yapmaktır. 54
3.2.3. Onlara öğüt vermek, onları uyarmak ve onları çağırmak ve onları ateşten kurtarmaktır. 54
3.2.4. Savaşı başlatmamaktır. 56
3.3. Muharebe sırasında düşmanına karşı yürüttüğü askeri politikada insani boyutlar 57
3.3.1. Savaşı sona erdirme arayışı ve şehirler ve barış arzusu 57
3.3.2. Toplu cezalar vermemek 58
3.3.3. Takva ile karşılıklılık 59
3.3.4. İhanet olmamaktır 60
3.3.5. Onu savaşa zorlayanları öldürmemek 60
3.3.6. Yakın düşmanı öldürmek yasaktır. 61
3.3.7. İslam'a gireni, apaçık bile olsa öldürmemek. 62
3.3.8. Müslümanların boyun eğdirdiklerinin öldürülmesini yasaklamak. 63
3.3.9. Düşmanı sabırla öldürmek yasaktır. 64
3.3.10. Düşmanı ateşle yakmak yasaktır. 64
3.3.11. Yüze vurmamak 64
3.3.12. Yaralıların işini bitirmemek 65
3.4. Savaşın bitiminden sonra düşmanıyla askeri insan boyutları 66
3.4.1. Müslümanların zaferi durumunda askeri politikanın insani boyutları. 66
3.4.2 Müslümanların kaybedilmesi durumunda askeri politikanın insani boyutları. 72

SONUÇ 75
KAYNAKÇA 77
KİŞİSEL BİLGİLER 90

BİLİMSEL ETİK BİLDİRİMİ

Yüksek Lisans tezi olarak hazırladığım “Peygamber'e (S.A.V.) Göre Savaş Etiği” adlı çalışmanın öneri aşamasından sonuçlanmasına kadar geçen süreçte bilimsel etiğe ve akademik kurallara özenle uyduğumu, tez içindeki tüm bilgileri bilimsel ahlak ve gelenek çerçevesinde elde ettiğimi, tez yazım kurallarına uygun olarak hazırladığım bu çalışmamda doğrudan veya dolaylı olarak yaptığım her alıntıya kaynak gösterdiğimi ve yararlandığım eserlerin kaynakçada gösterilenlerden oluştuğunu beyan ederim.

02 / 02 / 2023

İmza

Kadeeja Jaber Salim AL-MlSHALAWEE

TEZ KABUL VE ONAY

ÇANKIRI KARATEKİN ÜNİVERSİTESİ

SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ MÜDÜRLÜĞÜNE

Kadeeja Jaber Salim AL-MlSHALAWEE tarafından hazırlanan "Peygamber'e (S.A.V.) Göre Savaş Etiği" başlıklı bu çalışma, 02/02/2023 tarihinde yapılan tez savunma sınavı sonucunda oybirliğiyle başarılı bulunarak jürimiz tarafından Tarih Anabilim Dalı Anabilim Dalı'nda Yüksek Lisans tezi olarak kabul edilmiştir.

TEZ JÜRİSİ ÜYELERİ (Unvanı, Adı ve Soyadı)

Danışman	: Doç. Dr. Ahmet Gözlü	İmza: ……..
Üye	: Doç. Dr. Ahmet GÖZLÜ	İmza: ……..
Üye	: Dr. Öğr. Üyesi Mustafa EĞİLMEZ	İmza: ……..

ONAY

Bu Tez, Çankırı Karatekin Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yönetim Kurulunun ...../..../ 20... tarih ve ..... sayılı oturumunda belirlenen jüri tarafından kabul edilmiştir.

Prof. Dr. Coşkun POLAT

Enstitü Müdürü

ÖNSÖZ

Alemlerin Rabbi Allah'a, salat ve selam Resûlullah'a, ailesine, ashabına ve ona sadık olanlara şükürler olsun.

Sonrası, insanlar arasında çekişme sünneti, Cenâb-ı Hakk'ın yaratılışındaki evrensel bir sünnetidir ki, hayır ile şer, küfür ile iman, hak ile batıl arasında müdafaa, çatışma ve savaşlar demektir. İbn Haldun bu hususta şöyle der: "Biliniz ki, Cenâb-ı Hakk onları akladığından beri, yaratılışta savaşlar ve muharebe türleri bitmemiştir ve bu insanoğlunda doğal bir şeydir (Maide Suresi, ayet: 27).

Bu izdiham sırasında, insanlığın tarafları arasında şiddetli savaşlar gerçekleşti ve şiddetli savaşlar gerçekleşti. Kan ve vücut parçalarının dağıldığı bu süreçte hedefler çoktu ve hedefler farklıydı. bunları dikkate almadı Savaşlar güvenlidir, ne çocuklar ne de kadınlar ve bu savaşların hiçbir kontrolü veya ahlakı yoktu. Bu, İslam'dan önceki eski ve modern milletlerin ve devletlerin tarihidir. Bilakis bu, Kabil'in kardeşi Habil'in kanını dökmesinden bu yana insanlığın tarihidir. Yüce Allah buyurdu (Abdurrahman Ebu Zeyd, 1988).

İslâm, bütün insanlar için bir hidâyet ve rahmet olarak geldiği zaman, onun sadık Resûlü -Allah'ın salât ve selâmı üzerine olsun- bütün hayatın ana hatlarını barışta ve savaşta çizdi. Savaşları merhamet ve ahlak ile karakterize edildi ve insanlık. Peygamber (sav)'in savaşlarda iki ucu nasıl birleştirdiğini sorgulayabilirler. Savaş ve merhameti, savaş ve ahlakı, savaş ve insani muameleyi birleştirdi, ancak Cenab-ı Hakk'ın, Allah'ın Elçisi'nin, Allah onu kutsasın ve bağışlasın, açık kurallar ve ilkeler çerçevesinde savaşmayı kanunlaştırdığını bildiğinde bu sorun ortadan kalkar. Esenlik, bağlılığı ve saygıdeğer arkadaşları - Allah hepsinden razı olsun.

Peygamber'in savaşları nasıl olur da Allah'ın salatı ve selamı onun üzerine olsun, insancıl ve merhametli olmaz ve Cenab-ı Hak onu gönderme sebebi hakkında şöyle buyurmuştur, Allah'ın salatı ve selamı onun üzerine olsun (biz de göndermedik) ancak alemlere bir rahmet olarak (Enbiya Suresi, ayet: 107).

Ve ahlâkını överek şöyle dedi: (Ve sen büyük bir ahlâk sahibisin) (Kalam Suresi, ayet: 4) (Savaş Ahlakı Peygamberimiz, Allah onu kutsasın ve ona barış versin - Onun askeri politikasının insani boyutlarının bir okuması) etiketli bu araştırmamda,

Peygamberimizin savaşlarının temel özelliklerine ışık tutacağım. , izlediği askerlik politikasının insani boyutuna odaklanarak ve sahabelerine bunlara uymalarını emrederek Allah rahmet eylesin. Tanrı'dan elimi tutmasını, kalemimi geri ödemesini ve bana iyi açmasını diliyorum.

O en şerefli sorumlu ve cevaba layık. Cenab-ı Hakk'ın evrensel kanunlarından biri de itişme yılıdır ve bu itişme iki uç arasında, iyi ile kötü, hak ile batıl arasında, Rahmân'ın yandaşları ile zalimin yandaşları arasında olabilir. Bu kargaşaya karşı savaşlar yapılır, savaşlar yapılır, kan nehirleri ve binlerce cesetle sonuçlanır. Özellikle bu taraflar, bu savaşların ve savaşların ahlaki kontrollerine uymadığında.

Resûlullah (s.a.v)'in siyasetinde savaş ahlâkının bilinmesine hazırlanırken, önce dil ve ıslahta savaş ve ahlâkın tanımlarına ışık tutmalı, sonra önemine geçmeliyim. Daha sonra, bu örneklerden kaynaklanan nedenleri ve sonuçları somutlaştıran örneklerle milletler üzerindeki savaşların nedenleriyle sonuçlandırın, böylece okuyucu, savaş ve ahlak terimlerinin bütünleşik bir resmini elde edecek, Allah Resulü'nün -salât ve selâm üzerine olsun- bütün savaşlarında izlediği ve ashabına tavsiye ettiği siyaseti anlaması için Allah onlardan razı olsun.

Tezin başlangıcından itibaren yardımlarını esirgemeyen danışmanım Doç. Dr. Ahmet GÖZLÜ ile tez jüri üyeleri Doç. Dr. Aydın EFE ve Dr. Öğr. Üyesi Mustafa EĞİLMEZ’e teşekkürü bir borç bilirim.

02/02/ 2023
Kadeeja Jaber Salim AL-MlSHALAWEE

ÖZET

Tezin Başlığı : PEYGAMBER'E (S.A.V.) GÖRE SAVAŞ ETİĞİ
Tezin Yazarı : Kadeeja Jaber Salim AL-MISHALWEE
Danışman : Doç. Dr. Ahmet Gözlü
Anabilim Dalı : Tarih Bölümü
Tezin Türü : Yüksek Lisans
Kabul Tarihi : 2/2/2023

Bu araştırma, Resûlullah'ın fetihlerinde izlediği insani boyutları ele almaktadır. Ahlakı ve savaşın anlamını dil ve ifadelerle tanımladım, ardından Müslümanlar arasındaki savaşların nedenlerinden bahsettim ve bunları diğer ülkelerdeki savaşların nedenleriyle karşılaştırdım ve bu savaşlardan bazıları üzerinde durdum. Daha sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in fetihlerine damgasını vuran bu beşeri boyutların tecellilerini inceledim ve düşman esirlerle -Allah onu korusun ve bağışlasın- münasebetlerine odaklandım. Yaralılar ve onların cesetleri. Sonra düşmanının kadınları ve çocukları ile Müslümanlara karşı yaptığı savaşlara katılmayan sivillerle ilişkisinin boyutunu inceledim. Daha sonra araştırmamın bir bölümünü, Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun, Resûl'ün savaş meydanındaki ashabıyla etkileşiminde insani boyutlardan bahsetmeye ayırdım, çünkü o onlara merhamet etti ve onlardan uzak durdu. Bu, Cenab-ı Hakk'ın kendisine emanet ettiği İslam dininin yayılmasının önünü açsa da, onun sürekli savaştan kaçınma çabasından ve savaşa karşı koymaktaki isteksizliğinden ortaya çıkmıştır. Düşmanın politikası, savaşın ateşiyle savaşmayı kabul etmeye başlamadan önce onları uyarmak ve ondan yüz çevirmek ve - muharebe başladıktan sonra - düşman isterse, kararlı bir şekilde onu bitirmeye çalışmaktır. yoldaşlara ihanet etmemeye vurgu. Ve düşmanın cesetlerini parçalamak ve toplu cezalandırma yöntemini kullanmamak. Sonunda, savaşın sona ermesinden sonra askeri politikasına, sonun büyük bir zafer mi yoksa acı bir kayıp mı olduğuna ışık tuttu. Allah Resulü'nün (s.a.v.) güç kullanmadığını, doğru yol kapanıncaya kadar savaşa girmediğini ve sadece orduyu zayıflatmak için savaşmak istediğini okuyucuya anlatmaktır.

Anahtar Kelimeler: Ahlak, insan boyutları, savaş, mahkumlar, yaralılar

ABSTRACT

Thesis Title : Ethics of war with the Prophet, may God bless him and grant him peace, a reading in the human dimensions of his military policy
Author : Kadeeja Jaber Salim AL-MISHALWEE
Supervisor : Assoc. Prof. Dr. Ahmet Gözlü
Department : Department of History
Thesis Type : Master's Thesis
Date : 2/2/2023

This research dealt with the human dimensions that the Messenger of God, may God bless him and grant him peace, followed in his conquests. I defined the meaning of morals and war in language and idiomatically, then I talked about the causes of wars among Muslims and compared them with the causes of wars in other nations, with a focus on some of those battles. After that, I examined the manifestations of those human dimensions that characterized the conquests of the Messenger, may God bless him and grant him peace, as I focused on his dealings - may God's prayers and peace be upon him - with the prisoners of his enemy, their wounded and their dead bodies. Then I examined the dimensions of his dealings with the women and children of his enemy and civilians who did not participate in their battles against Muslims. Then I devoted a part of the research to talk about the human dimensions in the interaction of the Prophet, may God bless him and grant him peace, on the battlefield with his companions, as he implanted in them the creation of mercy and took away from them the desire to kill for revenge. Except in order to open the way for the propagation of the religion of Islam that was entrusted to him by God Almighty, as this became evident through his constant endeavor to avoid starting the battle and not wishing to meet the enemy and his policy of warning them before the start so that they may accept and turn away from fighting the furnace of war, and his endeavor - after the start of the battle - To end it if his enemy feels the desire to do so, while focusing on his strict emphasis on his companions not to treachery and mutilating the bodies of the enemy and not to use the method of collective punishment. Finally, I shed light on his military policy after the end of the war, whether the end was a resounding victory or a painful loss.

Keywords: Morals, human dimensions, war, prisoners, wounded.

KISALTMALAR

AB	Avrupa Birliği
T.C.	Türkiye Cumhuriyeti

1. BİRİNCİ BÖLÜM

1.1 Yerelleştirme

Ahlakın, devletlerin ve milletlerin temel taşı olduğuna şüphe yoktur ve devletin bekası ve muhafazası, mevcudiyeti ve devamlılığı öncelikle bu devletin ahlâk sistemine ne kadar bağlı olduğuna bağlıdır ve solma. llah Şevki'ye merhamet etsin, dedi ki:

Milletler ahlakı ama geriye ne kaldı ahlakları gittiyse gittiler (Şavky, 1936, s.1354)

Bütün milletlerin, mezheplerin ve dinlerin ilk aydınları, ahlakın bir bütün olarak toplum için emniyet supabı olduğunu anladılar ve bu nedenle yazılarında, ne olursa olsun, bireyden önce toplumun çıkarına olan etik konusuna odaklanmak için acele ettiler. onlar için etik kaynağı, çünkü bireylerin kendi aralarındaki davranışlarını kontrol eden bir değerler sistemidir. Devlet bir yandan devletin personelini, diğer yandan diğer devletleri kontrol eder.

1.2. Ahlakın bir dil olarak tanımlanması

Etik, çoğul yaratmak: doğa ve doğadır ve bunun din ve şövalyelik olduğu söylenmiştir. El-Firuzabadi, “Yaratılış: karakter, din ve tabiat(Al-Fayruz Abadi, 2005, s.0881) diyor ve İbn Manzur: “Yaratma, yaratılış, yani tabiattır (İbn Manzur, 690 AH, s. 86).

Yaratılışın gerçeği, insanın iç görüntüsü, yani ruhun tasvirleri ve anlamları olmasıdır. Yaratılışa gelince: öyle görünür , anlamları ve açıklamaları için (İbn al-Atheer, 1976, s. 7).

Bunun üzerine Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurdu: "Ey Allah'ım sen benim ahlâkıma iyilik ettin, ahlâkıma iyi davran (Şuaib Al-Arna'ut ve diğerleri, 2001).

Al-Rageb şöyle diyor: “Yaratma ve yaratma, içmek ve içmek gibi birdir. Gözle

algılanan suretler, sezgiyle algılanan güç ve özelliklerle yaratılışı ayırt etmiştir (Al-Isfahan,.1412 AH, s. 297)

İbn Faris şöyle der: “Ha, Lam ve Kaf, biri bir şeyi takdir etmek, diğeri bir şeye dokunmak olan iki prensiptir (İbn Faris, 395 AH, s. 3294).

Ahlak, içgüdüsel ve sonradan kazanılmış olmak üzere iki çeşittir. Kurtubi, içgüdüsel karakter adını verdiği yorumunda bunlar arasında ayrım yapmıştır. Çadır denir. Diyor ki: "Dilde yaratılışın gerçeği: İnsanın edebiyattan aldığı şeydir. Edebiyattan damgaladığı şey ise çadırlardır (kırılarak): Huzurlu doğa.

Kaim: Bir dağın adı, bu yüzden karakter iddialı bir doğadır. Bu içgüdüsel bir doğadır. Al-A'şa bu konuda şunları söyledi: Ve eğer merak eden kişi, Rabbine karşı perişan olursa ve ahlak çadırına dönerse (Al-Asha, 625, s. 213).

Yani ahlâk, tabiatına dönmüştür (Al-Kurtubi, 671 AH, s. 324). Kahire'deki Arap Dili Sözlüğü bunu şöyle tanımlıyor: "Amellerin iyiliklerden kaynaklandığı bir ruh hali."düşünmeden ve düşünmeden kötü ya da kötü (Ahmed Al-Zayyat ve diğerleri, 1961, s. 0252-4).

1.3 Ahlakı bir terminoloji olarak tanımlamak

Birincisi: Ahlakı Müslümanlar için bir terminoloji olarak tanımlamak:

Gazzâlî bunu şu sözlerle tanımlamıştır: “Yaratma, ruhta yerleşik bir surettir ki, amellerin düşünce ve mütalaaya gerek kalmaksızın kolayca ve kolayca serbest bırakıldığı bir şekildir. Kötü huylar (Al-Gazali, 505 AH, s. 53).

Al-Tahir bin Aşur ise bunu şöyle tanımlamıştır: “Yaratılış: İyi ya da kötü olsun, kendisine uygun bir eylemi motive eden nefesteki hakim tabiattır ve hem iyiliğin hem de kötülüğün tabiatlarını içerir. Söz, kısıtlama olmaksızın serbest bırakılırsa,

güzel ahlaka dönüşecektir (Al-Tâhir bin Aşour, 1393 AH, s.: 171-1724). Oysa Mikdad Yalcan bunu şöyle tanımlamıştır: İnsan hayatını düzenlemek ve başkalarıyla olan ilişkisini başarıya ulaşacak şekilde tanımlamak için vahiy tarafından belirlenen insan davranışlarını düzenleyen ilke ve kurallar dizisi. bu dünyadaki varlığının amacı tam olarak (Mikdad Belcin, 1977, s. 75).

İkincisi: Ahlakı Batılılar için bir terminoloji olarak tanımlamak:

Araplar ve Müslümanlar ahlakla ilgilendikleri gibi, Batı da bununla ilgilendi ve eğer ilginin nedenleri değişiyorsa, Volcke bunu şöyle tanımladı: "Bir kişinin çalışabileceği bir dizi davranış yasasıdır, onun amacı (Folke, 1975, s. 10).

1.4. Etiğin tanımı

Onaylanmış kaynakları aracılığıyla İslami mevzuatla yakından bağlantılı, ilke, esas, kural ve görgü kurallarına dayanması gereken söz ve eylemler bütünüdür (Abdullah Al-Hashimi, 2006, s. 09). Onun tanımında da şöyle deniyordu: İyi ve kötünün, iyinin ve çirkinin bilgisi (Mikdad Belcin, 1977, s. 75). Ayrıca şöyle denildi: Ahlak ilmi, iyi ve kötünün anlamlarını açıklayan ve insanların başkalarıyla olan tüm ilişkilerinde izlemeleri gereken en uygun resmi netleştirendir (Mahmut Hamdi Zakzuk, 1980, s. 15).

1.5. Kur'an-ı Kerim ve Sünnet'te Ahlâk

Birincisi: Kur'an-ı Kerim'de Ahlâk

Yaradılış kelimesi iki yerde ve iki manayla geçer:

Birinci anlam: Cenâb-ı Hakk'ın (Bu, eskilerin yaratılışından başka bir şey değildir) (Şuara Suresi, ayet: 137) buyruğunda olduğu gibi alışkanlık anlamında gelmiştir. Yani bu sadece ilk ikisinin adetidir (Al-Kurtubi, 671 AH, s. 126).

İkinci anlamı: Yaratılış kelimesi, Yüce Allah'ın (ve senin büyük bir karakterin olduğunu) (Kalam Suresi, ayet: 4) ifade ettiği gibi, edebiyat ve erdem anlamı ile geldi. İbn Katheer, ayetin tefsirinde diyor (İbn Katheer, 774 AH, s. 208).

İkinci bölüm: Sünnette Ahlak

Peygamber (s.a.v.)'in biyografisine ve sünnetine bakan bir kimse, onun güzel ahlakı vurgulayan ve onların kötülüklerinden sakındıran hadislerle dolu olduğunu görecektir. Allah onu kutsasın ve selamet versin, “Ben Salih'i tamamlamak için gönderildim” (ve bir rivayette Makarem (Ahmed, 1969, s. 512) dediği gibi, çağrısını kemal ve ahlakın mükemmelliği ile sınırlandırmıştır. Ve Resûlullah (s.a.v.) huzurunda, asil ahlâkı sergilemek için emniyetini teşvik etmiş, onları süslemiş ve görevden önce bile O, Doğru ve Güvenilir olarak anılmıştır (Ahmed Galluş, 2003, s. 584) Cenab-ı Hak (ve sen büyük bir ahlâklısın (Kalam Suresi, Ayet: 4) buyurduğu zaman onu güzel ahlakından dolayı ona ihsan ederdi. Ahlâk konusunda: "Allah'ım, amel ve ahlâk konusunda bana hidayet ver, çünkü o, onların en güzeline hidâyet etmez, ancak onların en güzeline hidâyet etmez (Ebu Davud, 275 AH , s . 072)" dedi.

Sünnet'te ahlâk üç ana kısma ayrılır:

* - İçgüdüsel dağ ahlakı: İnsan doğasının doğasıdır.

*- Öğrenerek ve alışarak kazanılabilen kazanılmış bir ahlak (Muhammed Hamdun Abdullah, 2001, s. 60).

1.6. İslam'da ahlakın önemi ve kaynağı

Birincisi: İslam'da ahlakın önemi
Ahlak, milletin vazgeçebileceği lüks bir şey değildir, aksine dine makbul, akrabaya saygılı, kendine saygı duyan, varlığını ve bekasını koruyan milletin makbul olduğu hayat ilkelerinden biridir (Muhammed Gazali, 1987, s. 13). Bu nedenle İslam, öneminden dolayı ahlaka özel bir önem vermiştir, bu açıkça ortaya çıkıyor.

Aşağıdaki noktalar aracılığıyla önem:

Birincisi: Resûlullah (s.a.v.), görevinin gayesinin İslam öncesi toplumda var olan güzel ahlakı, onları mükemmelleştirmek ve doğru yola sevk etmek olduğunu kabul etmiştir. Bilakis Arap dili ehline göre sınırlı olmakta, yani kendisine olan çağrısını, salât ve selâm üzerine olsun, bütünlükle sınırlandırmakta yarar vardır. Ahlakın esası (İbn Abdullah, 2008, s. 219).

İkincisi: İslam'ın güzel ahlaka gösterdiği yoğun ilgiden dolayı Resûlullah (s.a.v.), onları kıyâmet gününde büyük bir mükâfat olarak görmüş ve hayırların gırtlağından hiçbir şeyin bitmediğini söylemektedir: "Kıyamet günü müminin terazisinde güzel ahlaktan daha ağır bir şey yoktur" (Ebu Davud, 275 AH, s. 97).

Üçüncüsü: Resûlullah (s.a.v.), güzel ahlâk sahibine, kıyâmet günü Peygamberimizin evinin yakınında bir evde bulunacağına söz verdi. , ve tövbe edenin kalbine daha sevgili olur. İslamiyet. Allah'ın selamı ve bereketi onun üzerine olsun, dedi ki: "Kıyamet günü bana en sevimli ve en aşağı olanınız, ahlâk bakımından en iyi olanınızdır" (Al-Tirmidhi,, 1998, s. 545).

Dördüncüsü: Kur'an-ı Kerim, milletlerin ahlâk bakımından devamının esasının olduğunu teyit etmiştir. Eğer milletler, ahlaklarını terk edip onların yerine fesad ile yer değiştirirlerse, onlara lanetler isabet edecek, helak ve helak olmaya hak kazanacaklar. Biz bir köyü rezil etmek istersek, zenginlerine emrettik, onlar da orada haddi aşarlar (İsra Suresi, Ayet: 16).

Beşincisi: Güzellik iki çeşittir, dış güzellik ve iç güzellik ve iç güzellik, yani ahlâk, dış güzellikten daha güzel ve daha iyidir, çünkü odak dıştadır. Yaratılışın, iç ise düşüncenin odak noktasıdır. yaratıcı.

Cenâb-ı Hak buyuruyor (Araf Suresi, ayet: 26) (Biz, Âdem'i bina ederek, size, Kureyşli olasınız diye ve takvadan dolayı eskiyen bir elbise indirdik. Fakat O, kalplerinize bakar (Müslim, 261 AH, s. 8).

İkincisi: Müslümanlar ve Batı için ahlakın kaynağı

Hem Müslümanların hem de Batılıların ahlaka önem verdikleri ve onları savundukları doğrudur, ancak yakından bakarsak, Her takım için ahlakın kaynağına baktığımızda, iki kaynak arasında geniş bir fark ve geniş bir boşluk bulacağız. Onlar hakkında şu şekilde biliyorum:

Birincisi: Müslümanlar için ahlâkın kaynağı:

Müslümanlar için ahlâkın kaynağı şüphesiz dindir, çünkü din, ahlâkî ve ahlâkî mevzuatın ana kaynağıdır ve ahlâk, meşruiyetini dinin emir, yasak ve

kanunlarından alır.

İkincisi: Batılılar için ahlakın kaynağı: (Ali Vatfa, 2020)

Batılılar, ahlakın kaynağı ve meşruiyeti hakkında birçok vizyona sahiptir:

- Platon da dahil olmak üzere ideal doktrinin taraftarları, ahlakın soyut olduğunu ve onlara atfedildiğini söylüyor. Bir üst gök aleminde, gerçek dünya ile idealler alemi arasında ayrım yaparlar.

-Geçmişte Sokrates ve son zamanlarda Kant dahil olmak üzere rasyonalistlere gelince, ahlakın kaynağının akıl olduğunu söylerler.

-Durkeim dahil sosyalistlere gelince, ahlakın kaynağını topluma atfederler ve ahlakın bir toplumdan diğerine farklılık gösterdiğini söylerler.

-Konfüçyüs de dahil olmak üzere doğa bilimcileri, doğayı ahlakın ana kaynağı olarak görürken.

1.7. Uluslar arasında savaşın tanımı ve nedenleri

1.7.1. Savaşın tanımı

Birinci bölüm: Savaşı bir dil olarak tanımlamak

Savaş: iki grup (Al-Gavhari, 393 AH, s. 42) arasında savaşmak veya düşmanla silahlarla savaşmak (Muhammed kala Ji, 1988, s. 178).

Hırsızlık, kavga, kavga, ayrılık, kin anlamlarına gelir. Savaşının yani parasını çaldığı söylenir (İbn Manzur, 690 AH, s. 106).

Ve iradeye göre savaş iyi bilinir ve savaş, savaşta soygundur ve her yağmaya savaş denir (Al-Isfahani, s. 255).

Al-Ihtrib: Adamın soyulduğu, yani parasının çalındığı hırsızlık. Ve Tahrib: Kışkırtma ve savaşı kışkırtma, bunlardan Haris denir, eğer bir kimseyi kışkırtmaya teşvik ederseniz, o zaman onu ve düşmanlığını sever (Al-Azarı,, 370 AH, s.16).

1.7.2. Savaşı deyimsel olarak tanımlama

Hukukçular savaşın hükümlerini anlatırken savaş terimini kullanmamışlar, daha çok (cihat) terimini kullanmışlardır ve ilgili terimlerden bahsederken anlamı açıklığa kavuşturulacaktır, ancak daha önceki bir üstat Fıkıh-ı fıkıh kitabında tanımlamıştır. "İki veya daha fazla devlet arasında savaşmak (Seyid Sabik, 1977, s. 618) diyerek sünnet. Daha yakın tanım yasal tanımlar için

1.7.3. Hukukçular açısından savaşın tanımlanması

Uluslararası hukuk uzmanları bunu şu şekilde tanımladı: "Devletler arasında siyasi bir amaca ulaşmak veya ulusal çıkarları savunmak için silahlı çatışma" (Wahba Al-Zuhaili, 1998, s. 35).

Bu tanımda muğlak olduğu ve muğlaklık içinde olduğu belirtilmiştir, çünkü savaş isteyen herhangi bir ülke ulusal çıkarlarını korumaya çalıştığını iddia edebilir.

1.8. Anlamlı sözler ve bunlarla savaş arasındaki fark

Birincisi: Savaşmak: Dilsel ve deyimsel olarak savaştır. Bir süre önce bahsedildiği gibi, savaş: iki grup arasında savaşmak (Al-Gavhari, 393 AH, s. 42), Veya düşmanla silahlarla savaşmak (Muhammed kala Ji, 1988, s. 178).

İkincisi: Cihat

Dil: Her birinizin çabasına veya çabasına katlanmak için onunla karşılaşırsanız, cihad düşmana karşı mücadelenin kaynağıdır. Sahibini kovmadaki enerjisi ve çabası (Seyid Sabik, 1977, s. 618).

Al-Rageb şunları söyledi: "Mücahitler ve cihat: Kişinin düşmanı savunma kapasitesinin tükenmesi ve cihat kelimesi cihat kelimesini içerir."

En genel dilsel anlamıyla (Al-Isfahani, s. 208). Ve deyimsel olarak: Can, dil ve para ile Cenab-ı Hak yolunda çaba ve enerji harcamak (Ibn Abdeen, 1992, s. 301, al-Kasan, 1986, s. 097)

Cihad üç çeşittir:

Birinci tip: görünen düşmana karşı cihad, ikincisi, Şeytan'a karşı cihad ve üçüncü tip ise, kendine karşı cihad (Raşit Rıza, 1999, s. 269).

Cihadın savaş ve savaştan iki açıdan ayrıldığı belirtilmektedir:

Birincisi: Para ve dil içerdiği için onlardan daha kapsamlıdır.

İkincisi: Cihad terimi Müslümanlara özgüdür.

Üçüncüsü: fetih

Efendi dil: şeyi fethetti, istedi ve istedi (Saadi Ebu Habib, 1988, s. 172). Ve sözlerinin anlamı: amacı ve amaçlanan istila. Düşmanla Savaşmak ve Magazi: İstilacıların Erdemleri ve Hayatları.

Ve deyimsel olarak: Müslümanların Rasûlullah'ın önderliğinde yaptıkları savaşlar, Allah onu kutsasın ve ona huzur versin. Lideri ((Muhammed kala Ji, 1988, s. 231).

Dördüncüsü: Gizlilik:

Dil: Düşmana gönderilen en fazla dört kişilik bir ordu parçası (Al-Baali, 2003, s. 245).

Çoğul: Saraya, askerlerin ve ellerinden gelenin en iyisini özetlediği için böyle adlandırılmış ve daha önce gizlice çıktıkları söylenmiştir diğer (Al-Fayoumi, s. 275).

Ve teknik olarak konuşursak: Peygamber zamanında Müslüman ordusu, Allah onu kutsasın ve ona huzur versin ve o orada değildi (El-Zerkani, 1996, s. 387).

1.9. Kur'an-ı Kerim'de Savaş

Kuran'da savaş kelimesi yerlerin sünnetinde geçmektedir, hepsi savaş anlamına gelmektedir.

Uzatma:

Yüce Allah şöyle buyurur: Biz, Allah'ın söndürdüğü savaş için bir ateş yakardık, onlar yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya çalışırlar, Allah sevmez. iki nakit (Maide

Suresi, ayet: 64).

Yani, ne zaman toplansalar ve savaşa hazırlansalar, Allah onları toplayacaktır (Wahba Al-Zuhaili, 1998, s. 31)

Ve Cenab-ı Hak dedi ki: "Savaşta onları yakaladığına gelince, evsiz bir kimse, arkalarındakiler için endişelenir, belki inkar ederler" (Enfal Suresi. Ayet 57). herhangi bir ise Onları savaştaki gerilemede buldum ve çarçur ettiler (Wahba Al-Zuhaili, 1418 AH, s. 42).

1.10. Milletler arasındaki savaşların sebepleri

Cenâb-ı Hak, insanı bu yeryüzüne indirdiği andan itibaren, onunla fertler, milletler, topluluklar ve halklar arasında savaşlar başlamıştır. Sebepler çok, maksatlar muhtelif, fakat umumiyetle beraberlerinde insanlara ve taşlara ızdırap ve trajediler getirdiler. Genel olarak milletler arası savaşların sebeplerini, sonra İslam'daki savaşların sebeplerini açıklarım.

Birinci Bölüm: Uluslar arasındaki savaşın nedenleri

Birincisi: Temel yaşam ihtiyaçlarının güvence altına alınması

Temel geçim ihtiyaçlarını ellerinden geldiğince talan etmek amacıyla, istikrarlı ve bereketli şehirlerin halkına savaş açan göçebe Bedevilerin durumu budur (Muhammed, 1412 AH, s. 15).

İslam öncesi şair bu gerekçeyi şu sözlerle belgelemektedir:

İnsanlar, eğer bahar onlara kanıtlarsa Düşmanları bitki ile kanıtlanmıştır (Ali Al-Cundi, 1947, s. 81)

İkincisi: Şovun kıskançlığı

İslam öncesi dönemde Arapların örf ve adetlerinden gelen şerefi savunmak, İslam geldiğinde bu özelliğini ve özelliğini korumuştur ve İslam öncesi Arapların tarihine kim göz atarsa, istediğiniz birçok savaşa neden olduğunu görür. Kays ve Kinana kabileleri arasında, Kenana'dan bazı genç erkeklerin Beni Kays'tan bir kızı taciz etmeye çalıştığında, Kays erkekleri isyan ettiğinde ve iki kabile arasında şiddetli

bir savaş çıktığında, onur üzerindeki kıskançlık yüzünden. kutsal aylar (Muhammed Bek ve diğerleri,.1988, s. 34)

Üçüncüsü: Terörizm ve başkalarının gözünü korkutma

Güçlü ve dikenli olduklarını kanıtlamak ve iletmek için sık sık insanları diğer halkların yerine değiştirdi. Kabilelerin geri kalanına savaşlarda keskin kılıç ustaları olduklarına dair bir mesaj. Kabileler ve milletler ya adaletsizdi Suistimal edilen saldırgan veya haksızlığa uğramış, suistimal edilmiş. Kabilelerin çoğu adaletsiz olmayı tercih ederdi. Savunmasız, saldırgan saldırıya uğramaz.

Şair Zuhair diyor ki:

Ve silahını leğen kemiğinden uzatmayan Yıkarak, insanlara zulmetmeyen zalim olur (Zuhair bin Abi Salmi, Zuhair'in 1980, s. 274).

Dördüncüsü: intikam

Büyük insan kayıplarına neden olan şiddetli savaşlar her zaman olmuştur ve bunların nedeni eylem ve tepkidir, yani Arapların intikam teriminde, bu yüzden bir kabilenin bir üyesini öldürmedi, tüm kabile ondan intikam almayı sever.

Katilin kabilesi ve sadece söyleyenden değil, o zaman diğer kabile topu tekrarlar ve böylece kan nehirleri akana kadar (Muhammed, 1412 AH, s. 17)

Kim tarih okursa Al-Basus (Cevad Ali, 2011, s. 253) Dahes ve Al-Gubra savaşlarını okur. (Cevad Ali, 2011, s. 41) ve diğer birçok savaş Yıllara yayılan ve birçok insanın hayatına mal olan intikam (Ahmed Al-Şariadi,1954 s. 41).

Beşincisi: Mazlumlardan yardım istemek

Araplar, mazluma yardım etmede iyilik ve cömertlik sahibi olduklarını bilirler. Mazlumların aşiretten veya fertlerden başka bir kabileyle ıstırabından dolayı nice şiddetli savaşlar olmuş, onun adamları mazlumların yardımına koşmuşlardır. . Yesribli Yahudilerin onlara zulmetmesi ve onlara büyük meblağlar yüklemeleri üzerine, Evs ve Hazrec'in yardım istemesi üzerine Haşhaşî liderlerinden birinin Yesrib Yahudilerine karşı yürüttüğü savaş buna bir örnektir. Liderleri, Medine'deki

Evs ve Hazrec'i güçlendirdi (Muhammed Bek ve diğerleri,.1988, s. 64).

Altıncısı: Ülkeler ve stratejik alanlar üzerindeki mücadele

Bunun bir örneği, önemi göz önüne alındığında, eski tarihte Filistin'e karşı yapılan savaşlardır. Coğrafi strateji, antik dünyaya aracılık ettiği için ve dini stratejik öneme sahiptir. Bu nedenle Haçlı Seferleri gibi birçok eski savaşa maruz kalmıştır. Yahudiler tarafından işgal edilmiştir.

Yedincisi: Güç Mücadelesi

Tek bir devletin üyeleri arsındaki çekişme ve güç mücadelesi nedeniyle kapsamlı savaşlar şiddetlendi ve bunun kanıtı,Roma İmparatorluğu tarihinde iki rakip arasında gerçeklaşen kanlı savaşlar da dahil olmak üzere, sayılmayacak kadar çoktur. Güç grupları ,birincisi Marius`un , İkincisi Sela'nın önderliğind, bu savaşlar yaşanan ünlü katliamlara tanık oldu (James Prasand, 1983, s. 56).

Sekiz:Dünya Hakimiyeti

Bu , dünyanın kutupları ile büyük ülkeleri arasında meydana gelen birçok savaşın nedenlerini açıklıyor . Ve tarihte önekleri çoktur.

-Çok eski bir tarihte Asur ve Büyük İskender savaşı dahil.

-Ve İslam'ın gelişinden önce Pers ve Bizans devletlerinin savaşları.

-Modern çağda, temel sebebin savaşma arzusu olduğu iki dünya savaşı

dünya hakimiyeti (Muhammed, 1412 AH, s. 22).

Dokuzuncu: Dini ve Etnik Farklılıklar

Eski ve çağdaş tarihte, temel nedeni dini ve etnik farklılık olan birçok savaş patlak vermiş ve tarihin belki de en şiddetli savaşları dini ve etnik temelli savaşlar olmuştur. Din farklılığından kaynaklanan savaşlara bir örnek, Eşşekler Kralı'nın yaptığı savaştır.

(Zu Navas) Güney Yemen'den gelen Yahudi kralının, Hristiyan dinine mensup

Necran halkına karşı, Necranlıların asıl Hristiyan dinini terk edip Eşekler Kralı'nın dinine geçmelerine neden olması (İbn al-Atheer, 1976, s. 39).

Ayrıca İspanyolların Endülüs'ün düşüşünden sonra Müslümanlara karşı yaptıkları savaşlar ve onlara zulmetme seferleri, bu savaşların en korkunçlarından biri olan İnsan Savaşı veya MS 1568-1571 olarak adlandırılan Kirli Savaş (Otado de Menona, 2008, s. 25-47).

Etnik temizlik savaşları olarak bilinen etnik kökene dayalı savaşlara bir örnek, Amerika'nın Amerikan Yerlilerine, Kızılderili nüfusuna karşı başlattığı savaşlardır.

Onuncu: Ajans savaşları

En korkunç savaşlardan biridir ve büyük güçlü ülkelerin küçük, zayıf devletlerden ve gruplardan ajanlar aldıkları, saldırı suçlamalarını püskürttükleri ve kendilerine saldıran ve isyan edenleri disipline ettikleri savaşlardan biridir. Roma devletinin, Levant sınırlarındaki Bedevi baskınlarını savuşturmak için Gassanidleri orduya aldığında olduğu gibi. Faris'in Manathira'da yaptığı gibi. Savaşlar genellikle işverenleri adına acenteler arasında yapıldı (Muhammed, 1412 AH, s. 29).

Aynısı bizim zamanımızda da oluyor, Suriye'de, Irak'ta, Yemen'de ve birçok Arap ve Müslüman ülkede.

Daha önce bahsedilen sebeplerden, bunların iki ana sebep altında toplandığı belirtilmektedir:

İlk sebep: maddi menfaat arayışı.

İkinci sebep: Her iki türde egemenlik sevgisi, Almanların savaşları gibi milletin egemenliği ve din savaşları gibi ilkelerin üstünlüğü.

1.11. İslam'da savaşın sebepleri

Allah, Müslümanlara karşı savaşmayı kendi tercihleriyle değil, öldürme ve yağma arzularıyla değil, mecburiyetle kanunlaştırmıştır. Cenab-ı Hak bu konuda şöyle buyurmaktadır: "Savaş size farz kılındı ve bu daha büyük bir kindir ve umulur ki

bir şeyden hoşlanmazsınız, o da daha çok haberdir ve umulur ki bir şeyi seversiniz de o, şerdir. Allah bilir, siz bilemezsiniz” (Bakara Süresi, Ayet.216).

Mecbur kalmadıkça savaş caiz değildir ve savaşmanın bir sebebi vardır ki, cihadın caiz olma sebebi ortadan kalktığı müddetçe her şey eski haline döner ve Müslümanların dili der ki. , “Geri dönersem döneriz” (İsra Süresi, Ayet. 8).

Bu konuyu açıklığa kavuşturan en doğru ifadelerden biri Şafiilerin şu sözüdür: "Cihat vasiyeti, cihattan başka bir hidayet ise, cihat farzdır, amaç değil, cihat farzdır"(Al-Şerbiny, 1997 ,s. 9) Aşağıda cihat için en önemli sebeplerden ve güdülerden bahsedeceğim.

Birinci sebep: İslam bayrağını yükseltmek

Cihadın başlatıldığı asıl amaç, İslam bayrağını yükseltmek ve insanları putperestlikten İslam'a aktarmaktır.

Cenab-ı Hak dedi ki: (Onları öldür ki fitne olmasın ve din Allah'tır. Eğer vazgeçerlerse iki kalemden başkasına saldırma yoktur (Bakara Süresi, Ayet. 193).

Buradaki fitne, şirktir ve Allah'ın dininin anlamı, Allah'ın dininin zahiri olmasıdır. İbn Katheer -Allah ona rahmet etsin- şöyle demiştir: “Allah, Allah'ta şirk olmasın ve Allah'ın dini İslam, diğer bütün dinlerin üzerinde yüce olsun diye kafirlerle savaşmayı emretti”(İbn Kesir, 759 AH, s. 388).

Bu manada Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: ((Onlar Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şehadet edinceye kadar insanlarla savaşmakla emr olundum. ve namazı kılın, zekatı verin.)) (Al-Buhari, 1422 AH, s. 14).

Bu aynı mana, 15 H. yılındaki Kadisiye savaşından önce, İranlıların lideri Rabi'i bin Amir ila Rüstem (Al-Tabari’nin Tarihi, 1387 AH, s. 424) olan Allah Resulü'nün birkaç arkadaşından kaynaklanmaktadır. - MS 636). İbn Katheer, Başlangıç ve Son'da şöyle der: "Rustom, kamarama girmemi emretti; bu yüzden mahallem, ılgın üzerindeki mızrağına yaslanmak için geldi, inledi ve ona sordu: Seni ne getirdi? Allah dedi, Allah gönderdi. Bizden dilediğini kulların ibâdetinden kulların Rabbine

ibâdete, dinlerin zulmünden adalete, İslam'ı ve dünyanın darlığından enginliğine çıkarmak için bizi Cenab-ı Allah gönderdi.

O'nun kullarına, onları O'na çağıralım, çünkü bizden önce kim onu kabul eder ve onu terk edersek, kim inkar ederse, Allah'ın vaadini yerine getirinceye kadar onunla savaşırız. Dedi ki: Allah'ın vaadi nedir? Dedi ki: Cennet ölenindir, zafer ise kalanındır (İbn Katheer, 1986, s. 39).

Aynı şekilde Ukbe bin Nafi (Ali Moavad, 1994, s. 57) yılında Tanca'yı fethedip denize ulaştığında, atıyla birlikte denize girdi, su atının göğsüne ulaşana kadar. , sonra dedi ki: "Ya Rabbi bu deniz olmasaydı Sirte memlekette senin yolunda cihad ederim" (İbn al-Atheer, 1976, s. 206). Rebi'i ve Ukbe, sahiplerini nübüvvet noktasından kurtaran bu büyük mevkiler ile Müslümanların nazarında cihadın nihai amacını özetlemişlerdir.

İkinci sebep: Müslümanlara yönelik fiili veya beklenen saldırıları önlemek

Savaşın başlamasının en önemli sebeplerinden biri, kâfirlerin Müslümanlara karşı fiili veya beklenen saldırılarını püskürtmektir. Alimler, kâfirlerin Müslümanlara karşı saldırılarını püskürtmenin, gücü yeten kişiye bireysel bir yükümlülük olduğu konusunda ittifak etmişlerdir. Allah saldırganları sevmez” (Bakara Suresi, Ayet. 190).

Müfessirler, bunun Medine'deki savaş hakkında nazil olan ilk ayet olduğuna inanmaktadırlar, öyle ki bazı müfessirler şöyle demişlerdir: Bu ayette Müslüman, kendisiyle savaşanlarla kâfirlerden savaşır ve onunla savaşmayanlardan kaçınır (Al-Kasimi, 1418. s. 354). Ve Cenab-ı Hak, kâfirlerle savaşmayı, onlara bir diken, bir engel ve Müslümanları dinlerinden saptıracak ve onları Allah'a davetten alıkoyacak bir kuvvete sahip olmamaları için emretmiştir. Bu sebeple Resûlullah'ın ashabı, Allah onlardan razı olsun, davayı korumak ve ona saldıranları Romalılardan ve İranlılardan püskürtmek için savaşlar açmışlardır.

Cihattan bahseden ayetlerin dikkatli bir şekilde not edilmesiyle, çoğu Yüce Allah tarafından mühürlenmiştir. İyilikseverlik, Tanrı'nın takvası veya saldırmazlık ile ve bunda ilahi belagat ve Müslüman ordusu için savaş kurallarına ve onun insani boyutlarına uyması için ilahi bir mesaj vardır.

Yüce Allah'ın buyurduğu gibi: "İnkar etmeyenleri ve aşırı gitmeyenleri Allah yolunda öldürün, çünkü Allah saldırganları sevmez" (Bakara Süresi, Ayet. 195). O da dedi ki: Artık size kim saldırdıysa, size saldırdığı gibi ona da saldırın ve Allah'tan korkun ve bilin ki Allah salihlerle beraberdir (Bakara Süresi, Ayet. 194). Ve dedi ki: "Onları öldürün ki, zulüm olmasın ve din Allah'tır. Eğer vazgeçerlerse, zalimlerden başkasına saldırmak yoktur" (Bakara Süresi, Ayet. 193). Bu mektubun ikinci bölümünde ayrıntılı olarak ele alacağım şey budur.

Üçüncü sebep: Ahitleri ve ahitleri bozan müşriklerle savaşmak

İslam, Müslümanlara, diğer milletlerle ve hatta kafirlerle, ayrıntılarına girilmeyen koşullarda ahit akdetmelerine ve ahit imzalamalarına izin vermiştir.

Ancak bu ülkelerden biri, Müslümanlarla yaptığı ahitleri ve akitlerin eksikliğini çoğaltmaya kalkarsa. Eğer tüzükte belirtilen yükümlülüklerini ihlal ederse, Müslümanlar onları disipline etmek ve tüzüğün ciddiyetine ve koşullarına geri dönmekle yükümlüdürler.

Yüce Allah şöyle buyurmuştur: (Eğer tövbe edip namazı kılarlar ve zekatı ölürlerse, din kardeşleriniz ve ayetler bilen bir topluluğa tercih edilir. küfretmenin alametleri onlar için yemin değildir, bitsinler mi (Tövbe Suresi, Ayetler. 11-12).

Yâni, müşrikler ahdlerini bozarlar ve bozarlarsa, sizinle savaşırlarsa veya sizi öldürmeye yardım ederlerse, o halde onların önderleriyle savaşın ve onları terbiye edin; çünkü onların taahhüd edecekleri bir akitleri ve akitleri yoktur, bilakis onlar hâlâ diridirler. Hain (Al-Moalami, 2000, s. 330).

Cenab-ı Hak ayrıca şöyle buyurmaktadır: “Yemeyin, sonra onların hakkını yemeyin de onlar Resûl'ü kovmak istediler ve muhakkak ki ilk defa O'ndan korkuyorsunuz, Allah ondan korkmanıza daha lâyıktır. inananlar” (Tövbe Suresi, Ayet. 13).

Burada Cenab-ı Hak, Müslüman kullarını adaklarını bozan müşriklerle savaşmaya teşvik etmiştir ve onlar daha önce Resûlullah'ı Mekke-i Mükerreme'den kovmak niyetindeydiler ve işte onlar başlatanlardır. savaş.

Sadece Allah'tan korkulması gerektiğini, çünkü O'nun güç ve yetki sahibi olduğunu ve emrini çiğneyenler için şiddetli bir ceza olduğunu ve mü'minin Allah'tan başka kimseden korkmaması gerektiğini söylüyor (Asaad Hamed, 2009, s. 1248).

Belki de Hudeybiye Barış Antlaşması (6 H.) hadisesi, müşriklerin Resûlullah (s.a.v.) ile yaptıkları ahit ve ahdleri çiğnediklerinin en güzel şahididir(8H) (Ali al-Sallabi, 2008, s. 748).

Dördüncü sebep: İslam davetinin yayılmasına engel olanlarla savaşmak.

Şüphesiz ki Cenab-ı Hak, Müslümanları, büyük emek ve tüm ümmetin enerjisini seferber etmeyi gerektiren bir görev ve şeref meselesi olan bu hak dini yaymak için görevlendirmiştir.

Ve dinin yayılması sırasında, bağlantılı bu çabalarla karşılaşırsa veya haber verilmesine engel olursa, Müslümanlar onunla savaşmalı ve karşı çıkmalıdır. El-Saadi, Cenab-ı Hakk'ın (Ve daha fazla fitne olmaması için onları öldürün mü) (Enfal Süresi, Ayet. 39) sözünün tefsirinde diyor.

Cenab-ı Hak, kendi yolunda cihadın amacını ve kafirlerin kanını akıtmak ve paralarını almak için tasarlanmadığından bahsetmiştir, aksine dinin Yüce Allah'a ait olduğu kastedilmektedir, bu nedenle Cenab-ı Hakk'ın dini her şeyden önce ortaya çıkmaktadır. fitneden kastedilen de, kendisine karşı gelmek isteyeni

iğrendirmektir. Amaca ulaşılırsa, o zaman ne savaş vardır, ne de öldürme" (Abdurrahman el-Saadi, 1344 AH, s. 89).

Yukarıdakilerden, vahşi doğada tüm insanlığa iyilik ve güvenlik getiren büyük bir amaç dışında İslam'a karşı savaşmanın yasal olmadığı sonucuna varıyoruz. Yukarıdakilerden ayrıca, paraya veya ülkeye doğrudan veya beklenen bir saldırı veya Tanrı'ya çağrıyı yayma tehdidi durumunda elde edilen saldırganlık durumu dışında savaşın başlamadığı sonucuna varıyoruz.

1.12. Yerelleştirme

Bu bölümde, bu savaşlar sonucunda meydana gelen insan kayıplarının boyutunun gerçek resmini göstermeye çalışarak, eski ve modern zamanlarda milletler arasında meydana gelen savaşlardan örneklere yer vereceğim, ardından Peygamber'in ashabı tarafından yapılan savaşlar, Allah onu kutsasın ve ona barış versin, böylece bu savaşlar arasındaki açık farkı görebilirsiniz. Ve bu savaşların gerçek amacını, özellikle savaşların yoğunlaşması sırasında insan tarafıyla ilgili olarak göstermek için.

Bu çalışma üç bölüm halinde düzenlenecektir.

1.12.1. Moğolların İslam ülkelerine karşı savaşlarıdır

(İbn al-Atheer, 1976, s. 330, Ali al-Sallabi, 2009, s. 196)Tarih, insanlığın bildiği en korkunç savaşlardan birinin Moğolların Arap ve İslam Doğu'ya karşı savaşları olduğunu kaydetmiştir. Harezm'den Levant'a ulaşana kadar seferlerine başlayan bu barbar kavimler, bir şehri tamamen yıkmadan girmedikleri gibi, sivil nüfus, yaşlılar, kadınlar ve çocuklar arasında binlerce ölü bırakmadan bir şehirden ayrılmadılar. ve hayatta kalan insanlarını çarpıtarak şehirlerden ayrılmaları şarttı.

Semerkand'a girdiklerinde (H. 617) halkına güvenlik sağladılar ve kendilerine çıkmalarını istediler ve "Markand halkı onlara çıktıklarında onları öldürdüler ve her kale ve şehirde bunu yapmaya devam ettiler. birçoklarının yüreğine korku

çökünceye kadar girdiler, bu yüzden develer ve borçlarla kaçtılar ve Moğollar Bağdat'a vardıklarında (656 H.) ve yağma kırk gün sürdü

Moğolların sadece Bağdat'taki kurbanları seksen binden fazla ve sonra bir tezgahı yakıp kütüphanelerini yok ederek suçlarını mühürlediler. Tarih, yerde yatan çok sayıda cesetten askerlerin yayılmasından korktuklarını söylüyor. Şii ve Hıristiyanlardan başka Bağdat halkından Moğollar kalmamış, Hülagü Bağdat'ı tamamen yıkıp, halkının çoğunu katlettikten ve içindeki her şeyi yağmaladıktan sonra güvenlik emri çıkarmıştır.

Bu, Moğol savaşlarının ve onların korkunç ve korkutucu savaşlarının sonuçlarının basit bir resmidir. İnsan kanının kutsallığını gözlemlemediler ve herhangi bir ahlaki değerle karakterize edilmediler, çünkü savaşlarınızın sonuçları insanlar, ağaçlar, taşlar ve her şey için felaketti. Tatar savaşlarının dehşetini anlatan İbnü'l-Atheer der ki: Biri: Cenâb-ı Hakk, Âdem'i yarattığından bugüne kadar dünya olmuştur derse, böyle bir savaşı okumadılar. Dürüsttü, çünkü savaşlar ona yakın veya ona yakın bir şey içermiyordu, ve hatırladıkları en korkunç savaşlardan biri, Khatnasir'in İsrailoğulları'na yaptığı kan dökülmesi ve kutsal altının yok edilmesidir. Her şehir Kutsal Ev'in birkaç katıdır ve İsrail'in çocukları, ölenlerle akraba değildir. İsrailoğulları'ndan daha fazlasını öldüren bir şehrin halkı için öldürülmüştür ve belki de halk, dünya yok olup, Ye'cüc ve Me'cüc'ten başka dünya helak oluncaya kadar böyle bir olay görmezler ve Deccal'e gelince, Ona uyanlara kalır. Kim ona karşı çıkarsa helak olur ve bunlar geride hiç kimseyi bırakmazlar; bilakis onlar kadınları, erkekleri ve çocukları öldürdüler, hamile kadınların rahimlerini parçaladılar ve cenini öldürdüler" (İbn al-Atheer, 1976, s. 339).

Al-Dhahabi, savaşlarında çok sayıda cinayeti açıklayarak şunları söylüyor:

Birçoğunu öldürdü ve düşman onları sayamadı, bu yüzden şehir halkının ne kadarının Moğollar ve Tatarlar tarafından öldürüldüğü söylenmiyor, bunun yerine şöyle deniyordu: şehir Moğollar tarafından yaşatılmıştır (Al-Dhahabi, 2003, s. 49-50).

Tarihçilerin Moğolların ve Tatarların savaşları hakkında yazdıklarına göz atan kişi, bu savaşları karakterize eden vahşi ve insanlık dışı seviyeyi, yalnızca çok sayıda ölümde değil, aynı zamanda halkları yok etmek için icat ettikleri yöntemlerde de açıkça anlar.

1.12.2. Haçlı seferleri

Bunlar Haçlıların genelde İslam Doğu'ya özelde Levant'a karşı yürüttükleri savaşlardır. Bu savaşların en önemli nedeni dinsel güdüydü. Bu savaşlar onların ifadelerine göre herhangi bir nezaket veya merhametle sonuçlanmıştır. aralarında seçkin olanlar ve Haçlı Seferleri adlı kitabında Hıristiyan William Al-Suri (William Al-Suri, 1995, s. 223-227, Ali Al-Salami, 2008, s. 28-45).

Haçlılar Levant'a girdiklerinde halkı katlettiler ve bununla da yetinmediler, bunun yerine mezarları kazdılar, cesetleri çıkardılar ve üzerlerini kurcaladılar. çocuk ve her köşede ürkütücü bir övgü vardı ve her köşede şehrin kenarlarında atılan cesetler dışında yürümek imkansız olan kopmuş kafa yığınları buluyorsun, kan nehirleri aktı, birçok ceset yanında. Askerlerin, işgalcilerin ülke halkının ellerine düşme korkusuyla yuttuklarını düşündükleri değerli eşyaları aramak için çıkardıkları karınları oyulmuş ve bağırsakları parçalanmıştı.

Müslümanlar korunmak için camiye kaçtıklarında, Haçlılar onları sakatladılar ve kötü katiller olarak öldürdüler. Kurbanların kanları her yere yayılmadıkça kimse onlara merhamet etmedi ve on bin kişinin öldürüldüğü söyleniyor. caminin avlusu yalnız.

Haçlıların şimdiye kadarki en iğrenç suçlarından biri, Richard'ın yaklaşık üç bin Filistinli Müslüman esiri kanlarını enjekte edeceğine dair kendine söz verdikten sonra idam ettiğinde yaptığı, sözüne ihanet ettiği ve sözünü tutmadığıydı.

1.12.3. İkinci Dünya Savaşı

Çağımıza yakın savaşlardan, MS 1939 - MS 1945 yıllarında gerçekleşen insanlık dışı bir savaş olan ve milyonlarca insanın hayatına mal olan İkinci Dünya Savaşı.

İstatistikler, sayısız hayvan ve bitki kaybına ek olarak, siviller ve askerler arasındaki savaşta altmış milyon insanın öldüğünü ve otuz milyon evin yıkıldığını söyledi. Bu, Hitler'in Varşova'nın eteklerinde küstahça ve gururla durup "Burada Varşova adında bir şehir vardı" dediği zaman söylediği gibi, liderlerin öldürmek için öldürmek ve kan dökmek konusundaki ısrarlarından kaynaklanıyordu(Arap ansiklopedileri evi, 1994).

Öte yandan, daha korkunç ve daha büyük bir trajedi daha vardı, örneğin Nagazaki ve Hiroşima şehirlerinin halkının başına gelenler, bazı sakatlar dışında hiçbir sivil bırakmayan ve hiçbir bina veya ekim olmadan kalan o korkunç trajedi. Berlin kentine gelince, bu güne kadar lanetli. Savaşın bitiminden sonra: Berlin şehri buradaydı.

Özetle diyebiliriz ki, Müslümanların taraf olduğu savaşların aksine, insanlık hukuku olmaksızın yapılan, ahlaki ve insanlık dışı bir denetime bağlı kalınmayan savaşlar, Cenab-ı Hakk'ın koyduğu kontrollere dikkat çeker ve Allah'ın koyduğu kontrollere dikkat çeker. Resûlullah (s.a.v.) tarafından uygulanmış ve hamd önderlerine, bütün savaşlarında ne varsa ona uymalarını emretmiştir.

1.12.4. Müslümanların taraf olduğu bir savaş örneği (Hittin Savaşı)

H. 583 - 1187 yıllarında al-Nasır Salah al-Din önderliğinde Haçlılar ile Müslümanlar arasında meydana gelen kesin savaş olan Hittin Savaşı, al- adlı bir köyün yakınında gerçekleşti. Nasıra ile Tiberya arasında yer alan ve Müslümanların kesin bir zafer kazandığı Mecavda, daha sonra Haçlıları rahatsız bir duruma soktular. Kudüs'ün kurtuluşu ve Haçlılar tarafından gasp edilen toprakların çoğunun kurtarılması Bu büyük savaşın, Haçlı kuşağının sonuçlarından biri, en

cesur şövalyelerini kaybettikleri ve büyük asker kalabalığının öldürüldüğü feci bir yenilgiydi. Çok sayıda kişiyi de ele geçirmenin yanı sıra, Salah al-Din Kudüs'ten köşeyi döndü. Tutsaklar arasında Kudüs kralı, onunla birlikte yüz elli şövalye ve onlarla birlikte (Arnat) emiri (Arnat) vardı. Karak kalesi ve diğer üst düzey haçlı liderleri Nasır Selahaddin iyi iş çıkardı, Tanrı ona merhamet etsin, onları kabul etti ve onlara buzlu su emretti. Savaştan sonra Selahaddin ve kardeşi el-Malik el'in kuvvetleri -Adil, Trablus'un güneyinde bulunan tüm kıyı şehirleri, Akka, Beyrut, Sidon, Baka, Vasaria ve Aşkelon'a hızla girdi (İbn al-Atheer, 1976, s. 34, Ibn Şaddad, 1994, s. 133).

Vurgulamak istediğim şey, düşmanı olan Müslüman lider Selahaddin'e, Resûlullah'ın okulundan gördüğü muameledir. Müslüman ordusu ve askerleri.

Bu muameleyi yazan referanslar, Selahaddin'in Kudüs'e ve halkına, Haçlıların o şehre ve sakinlerine muamele ettiği muamele ile karşılaştırılamayacak kadar yüksek insani bir muamelede bulunduğunu belirtmektedir. Bundan yüz yıl önce Haçlılar Mescid-i Aksa'nın avlusunda Kudüslü yetmiş bin erkek, şeyh, kadın ve çocuğu öldürdüklerinde, Selahaddin onlara sert ve sert davranmamış, gitmelerine izin vermişti. Her erkeğe on altın dinar, A kadın başına beş ve her çocuk için bir dinar ödedikten sonra onlara kırk gün süre tanıdı. Yine de Selahaddin, sonucu ödeyecek parası olmayan yoksul Haçlılara göz yumdu. İbnü'l-Esir tam kitabında bu olayı rahatlattı ve Selahaddin'in rakipleriyle olan çizgisini eleştirerek şöyle dedi: Ona yardım et, çünkü işinde sebat ederken buna gücü yetmezse, onun için sebat kaybolduğu zaman galip gelmekten daha hayırlıdır (İbn al-Atheer, 1976, s. 414).

2. İKİNCİ BÖLÜM

2.1. Tutsaklar ve düşmanın cesetleriyle uğraşmanın siyasi boyutları

> Tarih, Araplardan daha adil ve merhametli bir fatih tanımadı (Gustave Le Bon, 2013, s. 344) Arapların Müslümanların askeri politikasının insani davranışına tanıklık ettikleri bir ifade, savaşçının, tutsağın ve hatta savaşçının insanlık onurunu korudu. Ölüler, kendilerine sadaka isteyenlerden çoğu. Bunun nedeni, esirin yakalandığı ve savaşın sırayla başladığı durumun hassasiyetinden kaynaklanmaktadır ve kartal, tepki olarak ruhları kontrol edebilir ve onları yakalayanlara, öldürülen Müslümanlara zarar vermek için acele eder. Hak ile batılın ilk savaşı olan büyük Bedir savaşında Rasûlullah'ın emri ölümsüzdür: "Tutsaklara iyi davranın" (Al-Tabarani, 1994, s. 393).

Peygamber'in düşmanının esirleri ve cesetleri ile ilişkilerinin siyasi boyutlarına ışık tutacağım ve bu iki talepten biri olacaktır.

Birinci şart: Düşmanının tutsaklarıyla ilişkisi

İkinci şart: Düşman ordusunun cesetleriyle olan ilişkisi

2.1.1. Mahkûmlarla ilişkileri

Birinci bölüm: Mahkûmun tanımlanması

tutsak dil: Zincir, zincir ve kelepçeye bağladıkları için El-Asır'den alınmış ve El-Asır olarak adlandırılmıştır (İbn Manzur, 690 AH, s. 19).

Tutsak terimi: Müslümanlar onları canlı kazanırsa, kafirlerden erkekler savaşır [(2)]. Bazıları: "Müslümanların İslam yurduna güvenliksiz olarak girdiği her savaşta harp esiridir" dediler (Al-Kasani, 2003, s. 109).

İkinci bölüm: tarihteki mahkumlara tarihsel bir bakış

Yunanlıların ve Romalıların Eski Ahit'teki mahkumlarının tarihine bakanlar, savaşlarında ele geçirdikleri mahkumlarla olan ilişkilerinde zalimliklerini göreceklerdir. Onları türlü türlü aşağılama ve aşağılamalara maruz bırakır, kötü azapla işkence ederlerdi (Eski Ahit, 41-42). Ütopyanın sahibi Platon bile tutsaklara ve kölelere vatandaşlık verilmesi gerektiğini düşünmez (Subhi Al-Saleh, 1417 AH. S. 466). Yahudilere gelince, onlar için savaşın varsayımlarından biri, esirlerle olan ilişkilerinde herhangi bir kurala veya memura boyun eğmemeleri ve kutsal kitaplarında söylediklerine, örneğin gelenler gibi kutsal kitaplarında söylediklerine güvenmeleridir. Eski Ahit'te şöyle der: "Bir şehre savaşmak için yaklaştığınızda, onu barışa çağırın. Cevabınız.

Barış için ve size açıldı, o zaman oradaki tüm insanlar emek için sizin olacak; ve onunla savaşırsanız, onu kuşatın ve Tanrınız onu size teslim ederse, tüm erkeklerini vurun. kılıcın kenarı".

İslam öncesi cahiliye döneminde Araplar arasında esir, milletler arasında diğerlerinden daha iyi durumda değildi. Onun hiçbir itibarı ve hakkı yoktur, efendisi ona acıklı bir azap yaşatacaktır (Şevket Alyan, 1996, s. 130).

İslam geldiğinde, tüm insanlığı, barış ve savaş zamanlarında, liderler veya sıradan insanlar, tüm insanların hak ve görevleri arasında, istediği kanunları koyduğu ölçüde düzenleyen kurallarla geldi. mahkumları tedavi etmek ve bu yasanın en üstün özelliği, insancıl bir yasa olmasıydı.

Üçüncü Bölüm: Peygamber'in (s.a.v.) kadın mahkûmlarla ilişkilerinde insani boyutları.

Peygamber'in insanlığı, esir kadınlarla ilişkilerinde tecelli etmiş ve diğer kavimlerin kanun ve nizamlarına tamamen aykırı bir siyaset olmuştur. Messenger

her zaman tecavüze, aşağılamaya ve köleleştirmeye maruz kaldı ve bu politika hala modern savaşlarda ve Bosna Hersek, Irak ve Afganistan savaşlarında izleniyor ve o ülkelerdeki kadınların başına gelenler, bu ülkelerdeki kadınların başına gelenlerin delillerinden başka bir şey değil. Medyada dile getirseler bile, bu ülkelerin pratik insani ilkelere olan mesafeleri. İslam'a gelince, Allah'ın Resulü (İbn al-Atheer, 1976, s. 143) Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun, muhaliflerinin onuruna hakaret etmeyi yasakladı. Müslümanlar tarafından yakalandı. Onu görünce

Resûlullah (s.a.v.) esaret arasında onu serbest bırakmış, hediyeler ve hediyelerle onurlandırmış ve kardeşi Uday'ın İslam'a girmesine sebep olan kardeşi Uday'ın yanına gitmesine izin vermiştir (İbn al-Atheer, 1976, s.53). Uday bu olayla ilgili olarak şöyle diyor: İslam yerimden Suriye'ye gitmeye karar verdim ve kendi kendime dedim ki: Dinimdekilerle yerleşeceğim, bu yüzden Şam'dayken mahallem geldi ve onu terk ettiğim için beni azarladı. ve ailemle onsuz kaçarken bana dedi ki: Muhammed'e bir an önce katılmanı öneririm. Resûlullah'a -Allah'ın salât ve selâmı üzerine olsun- selam verdim ve kendimle tanıştırdım, o da beni evine götürdü ve yolda zayıf bir kadın onu karşıladı ve onu durdurdu. Bu bir melek hakkında mı, sonra onun evine girdik ve sen bir minder üzerine oturdun ve o yere oturdu ve ben kendi kendime dedim ki: Bu melek hakkında nedir, o da bana dedi ki: Ey Uday, sen al Bizim ihtiyacımızdan ve düşmanlarımızın çokluğundan ve Allah'a and olsun ki para akacak (İbn Manzur,690 AH, s.101) alacak kimse kalmasın ve Allah'a yemin ederim ki, Kadisiye'den devesi üzerinde yürüyen kadını, o gelene kadar besleyeceksin. Bu evi ziyaret edersen, seni ancak Allah kuşatır ve Allah'a yemin ederim ki, Babil'den gelen beyaz sarayları işiteceksin ve onlar açıldı. Ve açıldı ve kadının Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayarak eve çıktığını gördüm. Vallahi üçüncü olursun da kimse kabul etmesin." (İbn Al-Atheer, 1976, s. 152).

Peygamber'in insani boyutundaki merhamet sahnesi, Müslümanların elinde esir düştüğü Cüveyriye binti'l-Haris ile tekrarlanır.

İnananlar, Allah ondan razı olsun, Ayşe bu insani sahneyi şöyle anlatmıştır: "Cüveyriye bint el-Haris, Sabit ibn Kays ibn el-Şamas'ın payından okun içine

düştü. Ben de kendim yazdım ve Resûlullah'a geldim. Allah'ın Resulü -salât ve selâm onun üzerine olsun- buyurdu ki: "Yoksa bundan daha hayırlısı nedir? O da dedi ki: "Seninle evleneceğim ve senin borcunu ödeyeceğim" dedi. "Evet, yaptım" dedi. Allah Resulü'nün kayınvalidesi, Allah onu kutsasın ve ona huzur versin?! Dedi ki: "Evliliğiyle, Beni Mutlak'tan bir evin halkının malından kurtuldu." Dedi ki: "Bilmiyorum" dedi. ümmeti üzerinde kendisinden daha büyük bir nimete sahip olan bir kadın (İbn Hibban, 1988, s. 362).

Safiye binti Huyay bin Ahtab ile cereyan eden üçüncü bir olay, Allah Resulü'nün -Allah ondan razı olsun ve ona selâm eylesin- mahkûmlarla, özellikle de kadınlarla sürdürdüğü insani boyutu gösterir. Allah onu korusun ve ona huzur versin, bu yüzden onunla evlendi ve o, müminlerin annesi oldu. Kocamı ve babamı öldürüp onu diriltti, o yüzden hala özür diliyor ve babanın Araplara saldırdığını ve benden ayrılıncaya kadar yaptığını ve yaptığını söylüyor." (2-Al-Baladhari, 1988, s. 34).

İslam'ın ticaretteki büyük insani özelliklerinden biri, rahmi iyileşene kadar evliyse, bir esire yaklaşmayı yasaklamasıdır ve bakire olsaydı, sağ kolu olurdu ve İslam'ın istediği kişi olur. onu serbest bırakmak veya yazmak için mevzuat (Al-Azeem Abadi, 1425 AH, s. 134).

Dördüncü Bölüm: Peygamber'in, barış ve nimetleri üzerine olsun, savaş esirleri ve şehzadelerle ilgili insan boyutları.

Resûlullah (s.a.v.), yaptığı savaşlarda padişahları tahtlarından indirmeye, şehzadelerin yetkilerini ellerinden almaya değil, onları ve kavimlerini gönüllü olarak İslam'a davet etmeyi amaçlamıştır. zorlamadan ve bu dinin öğretilerini yayma yolunda takılıp kalmamak. Önder, halkı nezdinde mevki ve itibarına uygun özel bir muamele görmüş, hatta kitaplarında onlar için büyük Romalı Herakleios'a yazmıştır.

Bu, biyografisinde ve savaşlarında açıkça görülüyordu, bu nedenle, Tanrı'nın duaları ve barışı onun üzerine olsun, bir meleği küçük düşürmeyi veya bir kralı

küçük düşürmeyi amaçlamadı. Bir emire hakaret etmek yerine onları büyük bir şerefle yüceltirdi ve onlardan kim İslâm'a girerse onu saltanatına ve hâkimiyetine geri getirirdi.

Halid bin Velid, Rasûlullah'ın tutsağı olan Dumat el-Cendal kralı Akidar el-Kindi'ye geldiğinde, onu onurlandırdı ve ona hürmet etmedi. Ona kesinlikle hakaret etti ve İslam'a girince onu kavmine iade etti ve bu konuda kendisi ve kavmi için bir kitap yazdı (İbn Hişam, 1990, s. 13). Bu asil insani muamele, insanların kalbini İslam'a açtı ve emir teslim olunca kavmini de beraberinde teslim etti. Rasûlullah'ın (s.a.v.) askerî politikasında amaçladığı şey budur.

Beşinci Bölüm: Bir mahkumu düşmanın sırlarını açıklamaya zorlamamak

Peygamber (s.a.v.)'in düşmanının tutsaklarıyla olan ilişkilerinde izlediği, ordunun ABC'si arasında, esirin kendisini zorlamak için işkence görmemesini emretmesi - halkının askeri sırlarını açığa vurmasıdır.

Dr. Al-Zuhaili, Athar Al-Harb adlı kitabına giderek, mahkuma sadaka vermeyi ve ona işkence etmemeyi şart koşan genel yasal metinler aracılığıyla, mahkumun askeri sırlarını ondan çıkarmak için zorlama ve işkencenin kabul edilemezliğini görüyoruz. İnsanlar (Wahba Al-Zuhaili, 1418 AH, s. 415). Bu ifade, İmam Malik'in, düşmanının çıplaklığına dikkat çekmek isterse, esire işkence etmenin caiz olduğuna dair rivayetiyle tasdik edilir? Ben duymadım dedi (Abu Zaid al-Kayravani, ve Abdullah al-Nafari,1999, s. 73).

Altıncı Bölüm: Tutsağın tutsağı üzerindeki gücü

İslam, ailelere tutsakları üzerinde mutlak bir yetki vermemiş, bunun yerine, ailelerin tutsaklarına işkence etmelerine veya öldürmelerine izin verilmediğini düzenleyen kontrol ve kurallar dahilinde sınırlandırmıştır. Cinayet ve intikam şehvetinin karışmaması için imama esiri öldürmekten (Al-Rahbani, 1994, s. 521).

Esirin, esirine yapacağı tek şey, kaçıp kavmine ve ordusuna dönmekten korkarak esirinin bağlarını sıkılaştırmak ve onu Emir'e veya ordu komutanına götürmek olacaktır. Müslümanların üstün menfaatinin gerektirdiği şekilde esirlerin bertaraf edilmesiyle nakledilir.

Bu nedenle İslam, öldürme ve intikam şehvetinin karışmaması için esiri öldürme konusunu imama bağlamıştır. Bu anlaşmadaki İslami boyutlar gösteriyor ki, emir esirine esir verirse onun malı olur ve onun malı olur. lütufkar olunması emredilmiştir ve iyiliğin şekillerinden biri de onu Cenab-ı Hakk için azat etmektir (Al-Şirazi, 469 AH, .s. 238).

Yedinci Bölüm: Mahkumun fiziksel ve psikolojik rahatlığı

İslam, insancıl sistemiyle esire her yönden iyi davranılmasını ve esirin gözetilmesini kararlaştırmıştır.

Birincisi: fiziksel rahatlık

Mahkumun fiziksel rahatlığı şu yollarla kendini gösterir:

Mahkumları Beslemek

Cenab-ı Hak buyurdu（Ve O'nun sevgisine rızık yedirirler, fakirlere, öksüzlere, tutsaklara）（İnsan Suresi, Ayet. 8).

İbn Abbas dedi ki: Esirleri o zaman müşrikti ve bu, İslam'ın Müslümanları esirleri aç bırakmamaya ve onlara yemek yedirmeye teşvik ettiğinin bir delilidir. Bu husus, Peygamber'in, Bedir günü ashabına ailelerine yemek yedirmelerini emrettiği ve onları kendilerinden üstün tuttuğu zaman davranışlarında apaçık ortadaydı. öğle yemeği (İbn Katheer, 774 AH, s. 288). Sadece bu da değil, İslam, esirlerin

yemeğinin, Müslümanların yemeğine benzer, hatta ondan daha iyi olması gerektiği konusunda Müslümanlara acı çektirdi.

Musab bin Ömer'in kardeşi Ebu Aziz bin Ömer bin Haşim'in ifadesine göre bu, şerefli sahabelerin Bedir esirlerine olan muamelesinde açıkça görülmektedir (İbn al-Atheer, 1976, s. 175), Esirlerden biri de, Bedir günü Müslümanlar esirlerle birlikte geldiklerinde Allah'ın Resulü (s.a.v.) onları ashabına dağıttı ve dedi ki: iyilikle.

Öğle ve akşam yemeklerini yedirdiklerinde bana ekmek atıyorlar ve Rasûlullah'ın (s.a.v.) bize emrettiği hurmaları yediler ve bir kimsenin eline ekmek kırıntısı düşmeyecekti (Al-Tabari, 1387 AH,s. 460-461.). Adam onlardan, ama bana hurma verirdi.

Mahkum Barınağı

Resûlullah (s.a.v.)'in mahkûmlara karşı gösterdiği beşerî davranışlardan biri de onların elbiselerine çok dikkat etmesi, yazın sıcağında ve soğukta onlara uygun elbiseler giydirmesiydi. Abbas (İbn al-Atheer, 1976, s. 163), üzerinde elbisesi olmayan bir şekilde getirildi. Sonra Peygamber (s.a.v.)bir gömlek aradı ve üzerinde Abdullah bin Ebi İkdar'ın gömleğini buldular. Peygamber (s.a.v.)onu giydirdi, bunun üzerine Peygamber (s.a.v.)giydiği gömleği çıkardı" (Al-Buhari, 1422 AH, s. 60). Ayrıca mahkumların bir kısmını kendi kıyafetleriyle giydirdiği ve giydirdiği de bildirilmiştir (İhsan Al-Hindi, 1993, s. 205).

Mahkumların Kıyafetleri

Peygamber'in askerî siyasetinden de Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun, Kurayza Seferi'nde (H.5.) esirleri açıkta, barınaksız bırakmazdı. arkadaşlarına: "Onların üzerine karşılıksız toplanma" dedi.

Güneş ve silah sesleri (Al-Makrizi,, 1999, s. 251). Onları güneşin sıcaklığından uzak tuttular, ailelerini iyi ve mutsuz ettiler ve onlardan yiyebilsinler diye çuvallar dolusu hurma taşınmasını emrettiler (Al-Saraksi,1971, s. 591).

Sık sık onları gölgelik ve su bulunan mescide koyar veya ashabına verip, "Ona iyi davranın" diyerek tavsiyede bulunurdu. bu bir emirdir. Allah Resulü (Al-Alusi, 1415 AH, s. 171).

İkincisi: psikolojik rahatlık

Resûl-i Ekrem'in askerî politikasındaki insan boyutu, sadece mahkûmların fiziki yönü ile sınırlı değildi. Daha ziyade, psikolojik yönün de ötesine geçti ve bu, noktalarda belirgindi.

Sonra, nezaket onların nezaketsizliğidir. Peygamberimizin, Allah'ın salât ve selâmı onun üzerine olsun, esirlerine yaptığı muamele, onun sertliğine ve zulmüne hakkını vermemiş, aksine hepsiyle muhatap olduğu için tam tersi olmuştur. iyilik ve lütufta bulundu ve ashabına böyle yapmalarını emretti ve esiri vurmalarını yasakladı. Bu siyaset sadece sözle sınırlı kalmamış, sahada da uygulanmış, düşman da dostunun huzurunda buna şahitlik etmiştir.

Ali bin Ebi Talib (İbn al-Atheer, 1976, s. 87), Al-Zübeyr bin Al-Avam (İbn al-Atheer, 1976, s. 307), Saad bin Al-Aas (İbn al-Atheer, 1976, s. 471) ve Basis bin Amr (İbn al-Atheer, 1976, s. 379). Allah onlardan razı olsun, böylece Bedir suyuna gittiler ve onunla birlikte Kureyşli barmenleri buldular ve yanlarına geldiklerinde kaçmaya çalıştılar, bunun üzerine sahabeler üç kişiyi tutukladılar: Ebu Yaşar, Abi'nin oğlu. Münebbih bin Haccac'ın oğlu As bin Said ile Ümeyye bin Halef'in oğlu Ebu Rafi'yi getirip onları Resûlullah'a getirdiler. İnsanlar onlara sordular ve dediler ki: Biz Kureyş'in barmenleriyiz, bizi onlara su içirmek için gönderiyorlar.

Ve Resûlullah (s.a.v.) namazı bitirince onlara sitem edercesine şöyle buyurdu: "Size inanırlarsa vurursunuz, yalan söylerlerse onlardan ayrılırsınız. Allah'a yemin ederim ki onlar Kureyş'tendir." Sonra onlara hitaben: "Bana Kureyş'ten haber verin" dedi. En büyük düşman olarak gördüğün broşürün arkasında onlar var dediler (Ahmed Alluş, 2004, s. 260). Nezaket görüntüleri arasında, onları dinlediği ve sorularını yanıtladığı suçlamaları var. Müslim, İmran'dan rivayetle şöyle demiştir: Sakif, Beni Akil'in müttefikiydi, bu yüzden Allah Resulü'nün (Allah onu kutsasın ve ona huzur versin) ashâbından iki adam yakaladı.

El-Adba, Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun, kölelik halindeyken yanına geldi ve: "Ey Muhammed, o da yanına geldi ve: "Senin ne işin var?" dedi. Dedi ki: Sonra beni aldınız, haccı nasıl içtiniz? Dedi ki: "Bunun için, ittifaklarınız için sizi aldım Sakif." Sonra ondan yüz çevirdi ve onu çağırdı ve şöyle dedi: "Ey Muhammed, ey Muhammed ve Allah'ın Resulü, selâm olsun. Allah'ın rahmeti onun üzerine olsun, merhametli ve yumuşak huyluydu, bu yüzden ona döndü ve: "Senin işin ne?" dedi. Müslim'e dedi ki: "Sen kendi işine hakimken bunu söylersen, bütün çiftçi kurtulur." Sonra gitti ve onu çağırdı ve: "Ey Muhammed, o da ona geldi" dedi. Acıktım, bana yemek yedir, ben de açım, bana bir içki ver, iki ayağımı da kaybettim (Müslim, 261 AH, s. 1263). Mahkûm psikolojik rahatlık hissetmeseydi uzun süre sorup soru sormaya cesaret edemezdi, aksine Resûlullah'a adıyla hitap etmeye cesaret edemezdi.

Bu yaklaşım üzerine, Resûlullah'ın ashabı, Allah'ın salat ve selâmı onun üzerine olsun, ona uydular ve hayırda, sahabe Ebu'l-Heysem'in yetkisine göre, Resûlullah daha sonra ona şöyle dedi: Esaret bize geldi, sonra biz geliyoruz, sonra size bir hizmetçi emrediyoruz." Bunun üzerine esaretim getirildi ve Ebu'l-Heysem geldi. Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: "Ey Allah'ın Resulü, benim için seç" dedi ve iki veya üç defa "Danışmana güvenilir" buyurdu, sonra: "Bunu al ve ona iyi nasihat et, çünkü onu namaz kılarken gördüm. Ben ibadet edenleri öldürmeyi yasakladım, Ebu'l-Heysem onu alıp evine gitti ve şöyle dedi: "Resûlullah (s.a.v.) bana size iyi davranmamı emretti, çünkü siz Allah için hürsünüz (Al-Bayhaki, 2003, s. 334).

Ailelerde anne-oğul ayrımı yapmamak

Resûl-i Ekrem'in insani yönündeki parlak görüntülerden biri de, esarette anne ile babayı ayırmayı, psikolojik zarara uğratacağı için yasaklamasıdır. Allah'ın selamı ve bereketi onun üzerine olsun, dedi ki: "Kim bir anneyi ve çocuğunu ayırırsa, Allah onu ve sevdiklerini Kıyamet Günü ayırır" (Müsned Ahmed, 228 AH, s. 485).

Biyografisinde, bunu pratikte uygulamak için kanıtlar var. El-Hakim'in Mustadrak'ında: “Ebu Üseyd el-Ensari Bahreyn'den esarette geldi, bunun üzerine Peygamber (s.a.v.) ayağa kalktı ve onlara baktı ve ağlayan bir kadın vardı ve şöyle dedi: ağlar mısın?" O: "Oğlum Beni Abs'te satıldı, bunun üzerine Rasûlullah (s.a.v.) Ebu Üseyd'e: "Haydi gidelim, onu getirelim" buyurdu (Al-Hakim Al-Nisaburi, 1990, s. 59).

Eski ve modern tarihin liderlerinden kim, askeri zaferlerinin anlarında, bu konuda kendisi ile aralarındaki farkı kaybetmiş bir kadının emriyle meşgul olur ve ona geri dönmesini emreder ve onu mutlu eder (Rageb Al-Sarcani, 2013, s. 2374).

Esirleri affetmek ve arkadaşlarını buna teşvik etmek

Allah'ın Elçisi, Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun, ashabını esirleri serbest bırakmaya ve onları affetmeye teşvik ettiği sürece, El-Buhari'de şöyle buyurmuştur: (Al-Buhari, 1422 AH, s. 68). Bu, her zaman insan yapımı birçok yasada olduğu gibi, sadece konuşmak ya da teori yapmak değildi. (İbn Manzur, 690 AH, s. 476) Daha ziyade, dedi ve arkadaşlarına eylemde bulunmalarını emretti ve biyografide bunun örnekleri çoktur. İslam'ın ilk tutsağı olan Osman bin Abdullah'la, el-Hakem bin Kisan ile birlikte yakalandığında, onur ve nazik muamele gördükleri, sonra onları affedip serbest bıraktı. El-Hakem'e gelince, gördüğü iyi muameleden dolayı İslam'ı kabul edip şehirde kaldı. Otoman bin Abdullah'a gelince, İslam'ı kabul etmedi ve bir kâfir olan ailesi olan Kimat'ın yanına döndü (bin Şabbah, 1391 AH, s. 472).

Bedir esirlerinin durumu da böyledir, yetmişi esir alınmıştır ve Müslümanlar hâlâ sayı ve donanım olarak azdır. . Ebu Bekir, ashabı ile istişare etti ve Ebu Bekir Kıyad'ın tamamlanması gerektiğini gördü ve onlardan fidye aldı ve onları öldürmedi. Aksine, fidye, zenginlik ve itibarına göre bir esir ile esir arasında değişiyordu. ailesini ve neden parası olmadığını öğrenince ona fidye olsun diye on Müslüman erkek çocuğa öğretmesini emretti. Üstelik hiç tartışmadan onları salıvermeye hazırdı: "Restoran İbn Uday olsaydı. Yaşa, öyleyse bana bu kokulardan bahset, ben de ona bıraktım." (Al-Buhari, 1422 AH, s. 91).

Esirleriyle olan ilişkilerindeki büyük insan etkileşimini gösteren bir başka örnek de Sümame bin Athal'in başına geldi ve o, bin Hanif'in liderlerinden biriydi. Resûlullah'ın öldürmek için Medine'ye geldi, fakat Müslümanlar onu yakaladılar. Resûl-i Ekrem onu görünce, "Kimi yakaladınız biliyor musunuz?" dediler. Bu, Tamama bin Athali'dir, sonra onlara, "Tutsaklığında iyi ol" dedi. Resûlullah (s.a.v.), Müslümanların ahlâk ve ibadetlerine şahitlik etmesi için onu mescidin önüne yerleştirdi ve Rasûlullah (s.a.v.) yanına gelerek ona: "Ey Sümeme, İslâm'a gir" dedi. Sümâme der ki: "Ey Muhammed, öldürürsen kan öldürürsün, fidye istiyorsan ne istersen sor, bu cevabı Resûlullah'ın her sorusunda tekrar et, sonra Resûlullah onu affetmeni emretti." ve onu serbest bırakın (İbn Hişam, 1990, s. 638-640). Sümâme, Resûlullah'ın asil insani davranışlarını görmeseydi, İslâm'ı kabul etmezdi, Allah ondan razı olsun ve ona selâm eylesin.

Lynn Paul, bu etkileşime, Resûlullah'ın biyografisini tarafsızlık ve profesyonellikle inceleyen oryantalistlerin tanık olduğunu söylüyor. Staley: "Affetmek, Elçi'nin şahsında çok parlak bir başka mücevherdi" (Rageb Al-Sarcani, 2013, s. 299).

2.1.2. Düşmanın cesetleriyle uğraşırken insani boyutlar

İnsanların düşman ve tutsaklarla olan ilişkileri, hayatları ile sınırlı olmayıp, ölümlerinden sonraki muamelelere kadar uzandığı için İslam, onların cenazelerini, yani bedenlerini parçalamayı emretmiştir.

Birinci Bölüm: Düşmanların Cesetlerini Parçalamanın Yasaklanması

Temsilin anlamı, muharebenin bitiminden sonra, burnunu keserek, karnını bıçaklayarak, bir organını keserek veya benzeri yollarla cesedin şeklini değiştirmektir. Alimler, düşmanın cesetlerini parçalamanın haram olduğu konusunda ittifak etmişlerdir (Al-San'ani, 2001, s. 46). Resûlullah (s.a.v.) , ordusuna ve komutanlarına, "Allah'ın adıyla ve Allah yolunda yürüyün, Allah'ı inkar edenlerle savaşın ve Allah'ı inkar edenlerle savaşın. taklit" (Sunan Ibn Macah, s. 373). İmran bin el-Hüseyin bu konuda şöyle demektedir: "Bizi sadaka vermeye teşvik eder, aynı şekilde yapmaktan bizi men ederdi" (Ebu Davud, 275 AH , s . 59).

Bu yasağın sebebi, Cenab-ı Hakk'ın insanı yüceltmesi ile tutarlıdır: "Ve biz Âdem oğullarını şereflendirdik, onu karada ve denizde taşıdık ve onları, yarattıklarımızdan birçoğuna gecelemeden rızık olarak rızıklandırdık. " (İsra Süresi, Ayet. 70). Ayrıca, "İnsanı en güzel şekilde yarattık" demiştir (Tin Süresi, Ayet. 4). Düşmanların cesetlerini temsil etmek, insan için bu ilahi şeref ile bağdaşmaz. Şafii bunu açıklayarak şöyle der: "Müslümanlar müşrikleri yakalarlar da onları öldürmek isterlerse boyunlarını vurarak öldürürler. benzerlik kullanımı" (Al-Bayhaki, 1991, s. 202).

Cesetlerin parçalanması arasında kellelerin Müslüman ülkelere nakledilmesi de vardır ve Müslümanlar bundan o kadar nefret etmişlerdir ki, bir deve pengueninin kafası Medine'ye götürülürken Ebu Bekir bunu kınamış ve şöyle demiştir: Bu borcu Resûlullah'ın şehrine mi borçluyum?" Hamili dedi ki: Ey Resûlullah'ın halifesi, bizi taklit ediyorlar, bize getirme dedi. Bu yasak kaldırılmayacak, çünkü düşmanın Müslümanlara iftira etmede aşırıya kaçması ve aşırıya kaçması da dahil olmak üzere, bunun katı şartlar ve kısıtlamalarla yapılmasını zorunlu kılıyor, bu yüzden Müslümanların, düşmanlarını bunu yapmaktan caydırmak için bunu yapması caizdir (İbn Abdin'in, s. 151). Buradaki kural, gerekliliğin (Ahmed Al-Zarka, 1989, s.136) göre tahmin edilmesidir.

İkinci Bölüm: Düşmanların Cesetlerini Gömmek

Eleştiri İslam, bir kâfirin mukaddesliğinin, hayatında yanılmaz olmasa bile, öldükten sonra tesis edileceğine karar vermiş ve bu nedenle yukarıda açıkladığım gibi zaruret dışında cesedinin kesilmesi caiz değildir. bunu ölümünden sonra haksız yere gömün. Bunun delilleri çoktur ve bilhassa Bedir ölülerinin cesetlerinin başına gelenler, burada kafirlerin sayısı yetmişe ulaşmıştır. Cesetleri dağılmıştı, bunun üzerine Resûlullah (s.a.v.) ashabına onları toplayıp bir su kuyusunda gömmelerini emretti.

Gece olunca Resûlullah (s.a.v.) ineklerin kenarına gelerek onlara şöyle seslendi: "Ey bilenler topluluğu (İbn Manzur, 690 AH, s. 689), Rabbinizin size vaad ettiğini gerçek buldunuz mu (Müsned Ahmed, 228 AH, s. 291). Huneyn Savaşı'nda Resûl-i Ekrem (s.a.v.) öldürülen bir kadının cesediyle kadınların öldürülmesini yasaklamış, cenazesinin de gömülmesini emretmiştir (İbn Ebi Şeybe, 1409 AH, s. 483).

2.2.Sivillerle ilişkilerde siyasi boyutlar

Resûlullah (s.a.v.) ve onun Müslüman askerleri bir sefer veya muharebeye giriştikleri zaman, onunla maddî bir mertebe ve dünyevî bir menfaat elde etmek için savaşmamışlar, onunla intikam ve intikam için savaşmamışlardır. ama amaçları yüce, amaçları saf ve yüceydi. Masum ve güvenli olana zarar ve zarar gelmesini bekliyorlardı ve amaçları Cenab-ı Hakk'a davet yolundaki haksızlık ve kibir engellerini kaldırmaktı. Ve Cenab-ı Hakk'ın Kitabında, Cenab-ı Hakk'ın şu sözü gibi, savaşı saldırgan savaşçılar kategorisiyle sınırlandırmanın gerekliliğini vurgulayan birçok ayet vardır (Tövbe Süresi, Ayet. 18).

Yüce Allah şöyle buyurdu: "Kâfirlikle öldürenleri Allah yolunda öldürün ve aşırı gitmeyin, çünkü Allah saldırganları sevmez" (Bakara Süresi, Ayet. 120). Cenab-ı Hak, önceki ayetlerde, orduyu savaşa kışkırtanlar olduğu için, Müslümanlara saldıran ve savaşanlarla veya kafir liderleriyle savaşmayı sınırlandırmıştır. , ve konu dört talepte olacak.

İlk şart: kadınlar ve çocuklarla olan ilişkileri
İkinci şart: keşişlerle olan ilişkileri
Üçüncü şart: Savaşçı olmayan erkekler tarafından sivillere muamelesi
Dördüncü şart: Elçiler ve Elçilerle İlişkiler

2.2.1. Kadınlar ve çocuklarla olan ilişkileri

Yukarıda, Allah'ın zaruret hallerinde ve istisnai durumlarda savaşmayı yasakladığını ve Resûlullah (s.a.v.)'in muharebede kurbanları kurtarmak ve mümkün olan en kısa sürede savaşı bitirmek için her yolu kullandığını biliyorduk. Müslümanların kadınları ve çocukları öldürmekten kaçınmaları bir afortioridir, bunlar zayıf gruplardır ve ticareti Cenab-ı Hakk'ın gazabından miras alınır, bu kafirler grubu bile, Hudhaife ibn el-Yaman şöyle diyor: "Allah'ın Elçisi, Allah ondan razı olsun. Bir, üç, beş, yedi, dokuz ve on bir misal verdi bize, Resûlullah (s.a.v.) bir misal verdi ve diğerlerini bıraktı. Dedi ki: "Bir kavim aciz ve zavallı bir kavimdi ve sözleri kibir ve düşmanlık idi, bunun üzerine Allah aciz kavmi üzerlerine tecelli ettirdi de düşmanlarına başvurdular ve onları kullandılar ve onlara güç verdi, bu yüzden Allah'ı kızdırdılar. O'na kavuşacakları güne kadar onlar üzerindedir (Müsned Ahmed, 228 AH, s. 448).

Bunun anlamı, büyüklük taslayan, büyüklük taslayan bir kavmin, kıyâmet gününe kadar Cenab-ı Hakk'ın gazabını üzerine alıncaya kadar zayıflarla savaşıp onları dövüp öldürdüğüdür. bir grup insan ve kafirlerin akrabaları taciz ediliyor.

Peygamber ve ashabı savaşta güç, sertlik ve gaddarlık göstermişlerse amaç, canları ve canları korumak için savaşı bir an önce bitirmektir. İslam, savaşa katılmayan kadın ve çocukların öldürülmesini amel, söz, görüş ve nasihat ile belirlemiştir ve bu yasaklamada apaçık deliller ve deliller vardır. sizi öldürün ve aşırı gitmeyin ki Allah saldırganları sevmez" (Bakara süresi , Ayet. 190). Bu ayet, muharip savaşçıların, çağrıya tehdit oluşturmayan ve savaşa düşman lehine söz, fiil ve kanaatle katılmayan güvenli sivillere teslimidir (Kurtubi, s. 348).

Bu politika, Peygamberimiz (s.a.v.)'in savaşa gitmeden önce ordu komutanlarına veda ederken verdiği emirlerde ve kendisinden sonra gelen hidayete eren halifelerin emirlerinde de kendini göstermiştir. Ebu Bekir es-Sıddık'ın emirleri arasında yer almaktadır: "Allah yolunda Allah'ın adıyla işgal edin, Allah'ı inkar edenlerle savaşın, istila edin ve ayağa kalkmayın, aldatmayın, bozmayın ve bozgunculuk yapmayın. çocuğu öldürmeyin" (Müslim, 261 AH, s. 1357).

Ve Resûlullah (s.a.v.) öldürülen bir kadın veya ölü bir çocuk gördüğünde, çok azap gördü. Esved bin Sarî'den -Allah ondan râzı olsun- rivâyet olunduğuna göre, Peygamber (s.a.v.) Huneyn günü bir bölük gönderdi de müşriklerle savaştılar ve zürriyeti öldürmek için iş onlara ulaştı, geldiler. Derya'yı öldüren nedir?" Dediler ki: "Ey Allah'ın Resulü, onlar müşriklerin çocuklarıydılar, onun diliyle ifade ettiler (Müsned Ahmed, 228 AH, s. 354).

Ve Ebu Bekir es-Sıddık'ın kendisine Usame bin Zeyd'i gönderdiği zaman emri böyleydi, ona dedi ki: "Hıyanet etme, aldatma, abartma, sakatlama, çocuğu öldürme veya Yaşlı adam ve kadın, hurma ağacını kesmeyin ve onu yakmayın, meyveli ağaç kesmeyin, koyun ve inek boğazlamayın, yiyecekten başka deve yoktur ve oradan geçersiniz. kendilerini inzivaya çekmiş insanlar. Bir kavim, başlarının belini inceleyip saç bandı gibi etraflarında bırakarak kılıçla dövdüler. Tanrı adına acele edin (Müslim, 261 AH, s. 1357).

El-Faruk'un emri, Peygamber ve arkadaşının emirleri gibiydi, tugayları tutarken ordusunu tavsiye ettiği için "Allah'ın adıyla ve Allah'ın yardımıyla, Allah'ın desteğiyle zafer ve hakka bağlılıkla geçtiler, ve yaşlı bir kadını veya küçük bir çocuğu öldürmeyin ve sürüngen karşılarsa onları öldürmekten kaçının ve kibar olun" (Almabrad, 2000, s. 371).

İslam dininin esaslarından biri, Müslümanların dinin talimat, emir ve yasaklarına uymaları, Peygamber'in ve ondan sonraki halifelerin emirlerine uymalarıdır.

Resûlullah (s.a.v.) sahabelerinden bazılarını Allah'a ve Resûlüne önderlik eden İbn Ebi'l-Hakik'i öldürmeye gönderdiğinde, kadınları ve çocukları öldürmek konusunda anlaşmıştı. Bunun üzerine kılıcı kaldırıyorum, sonra Resûlullah'ın büyümesini anıyorum, Allah ona selâm ve selâm versin ve dur, eğer o olmasaydı, biz ondan istirahat ederdik (İmam Malik, s, 634).

Aynı şekilde Ebu Ducana da" bu hususta şöyle der: "Bir adamın insanları şiddetle kaşıdığını gördüm ve ona karşı çıktım ve ona karşı kılıcı alıp döndüğümde karşıma bir kadın çıktı (Al-Buhari, 1422 AH, s. 60).

Bunun delili, Resûlullah (s.a.v.)'in kılıcını alıp, caka satarken, fetih değirmenleri döndüğünde, kafirler safında savaşan bir kadın görmüş olan Ebû Dâcene'dir. , yani hakkını alan Resûlullah (s.a.v.)'in kılıcına istinaden onu öldürmemiştir, dolayısıyla kadınları öldürmemesi daha uygundur. savaşlar, kadınlar da öyle. Sahabelerin savaş alanında dahi savaşmayan kadın ve çocukları öldürmeme anlayışlarının örnekleridir.

Muhterem sahabeler şahitlik ederler ki, Resûlullah (s.a.v.) zayıfları öldürmeye karşı uyarısında her zaman çok katıydı. Esved bin Sarî'nin yetkisiyle' dedi ki: "Resûlullah'a geldim. Allah'ın salatı ve selamı onun üzerine olsun ve onunla birlikte istila ettim ve öğleden sonra yaralandım, o gün insanlar çocukları öldürünceye kadar öldürüldüler ve bir keresinde: zürriyet dedi - Böylece Allah'ın Elçisi, Allah ona selâm ve selâm eylesin, bunu işitince dedi ki: "Bugün öldürülenlerin zürriyetlerini öldürünceye kadar ne işi var?" Bir adam dedi ki: Ey Allah'ın Resulü, onlar Allah'ın oğullarıdır. müşrikleri öldürmeyin." Dedi ki: "Her nefis, dili onu ifade edinceye kadar içgüdüyle doğar ve anası babası yahudileri ve galipleridir".

Peygamber'in, Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun, tekrarı, zürriyetini öldürmeyin, zürriyetini öldürmeyin, ashâbına zürriyet ve kadınları öldürmemeleri hususunda kesin ve kesin talimatının açık ve net bir göstergesidir.

2.2.2. Keşişlerle olan ilişkileri

Dini keşişlerin öldürülmesi konusunda İslam'da olduğu gibi, kendilerini ibadet için boşalttılar. Es-Sıddık Ebî Yakr'ın emirlerinde, bunun delili şudur: “Eğer silolara(Ahmed Al-Zayyat ve diğerleri, 1961, s. 1338) kendilerini boşaltan bir kavme rastlarsanız, onları ve kendilerini ne için boşalttıklarını terk edin ve bulacaksınız. Kendini silolara kapatanlar, onları ve kendilerini neye hapsettiklerini çağırın.” Keşişlerin öldürülmemesi, fiziki, psikolojik veya benzeri bir şekilde öldürülmemesi ve zarar görmemesi konusunda fakihlerin ittifakla kabul ettikleri fakihlerde bildirilmiştir (Al-Kasani, 2003, s. 101).

İbn Abbâs, Resûlullah (s.a.v.) ordularını gönderdiğinde, "Tarl ambarlarının sahiplerini öldürmeyin" derdi. salât ve selâm olsun, geçti, kendilerini insanlardan uzaklaştıran tahıl ambarı sahiplerinin öldürülmesini, onlardan kopmasını bıraktı ve Müslümanlar yanlarından güvende oldular (Al-Tahavi, 1994, s. 224).

Lewin, Arapların Uygarlığı adlı kitabında, Haçlı Seferleri (Michaud) kitabının yazarı hakkında adil bir fikir olduğunu söylüyor. Penguenler, keşişler ve onların hizmetçileri vergilendirildi ve Muhammed (s.a.v) keşişleri öldürdü. Çünkü onlar kendilerini silolarında ve evlerinde ibadete adamışlardır ve Ömer Kudüs'ü fethederken Hıristiyanlara kötü dokunmamışken, Haçlılar Müslümanları katletmiş, Yahudileri acımasızca yakmış ve oraya girmişlerdir.” (Gustave Le Bon, 2013, s. 128).

2.2.3. Savaşçı olmayan erkekler tarafından sivillere muamelesi

Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun, sivilleri, herhangi bir çaba, düşünce veya başka bir çaba ile savaşa katılmamış muharip olmayan kişileri hedef almaması ve öldürmemesi Peygamber'de tekrar edilmiştir. Bu kategori çiftçiyi, asıfları (İbn Manzur, 690 AH, s. 6), profesyonelleri, yaralıları, sakatları (İbn Manzur, 690 AH, s. 609), delileri ve delileri içerir. Bu yasak, İslam'daki savaşın temel kuralına uygundur; bu, zorunlu olarak yasalaştırılmıştır ve savaşan askerlerle sınırlı kalır;

çünkü yoksullar ve köylüler, topraklarında çalıştıkları ve fabrikaları toplumu inşa ettikleri için. savaş ise kentleşmeyi ortadan kaldırmak değil, adaletsizliği ve zorbalığı ortadan kaldırmaktır. Bu insanların ateşin yakıtı ve koruyucuları olmaları hikmetli peygamberlik politikasında doğru değildir.

Peygamber (s.a.v.)'den rivayet edildiğine göre, o, Halid'i savaşlardan birine gönderdiği zaman, bir adam ona katılarak ona hatırlatmak ve nasihat etmek için şöyle dedi: "Hak ölümsüzdür. Ona de ki: Kadını ve cariyeyi öldürmeyin (Ebu Davud, 275 AH , s . 370).” Ve “kılıç ustası yok” (İbn al-Atheer, 1976, s. 48).

Ömer İbnü'l-Hattab şöyle demiştir: “Allah'ı sizin için savaşmayan zürriyetler ve köylüler arasına atın”. Ömer bin Abdülaziz bir yekeyi (Kurtbi, 2006, s. 348-350) öldürmedi.

İslami mevzuat, uzun hukuk ve hukuk siyaset kitaplarında belirtilen sıkı kontroller dışında, düşmanlarsa sivillerin kutsallığını şart koşar.

Bu ahlak ve insani boyutu olan bu askerlik politikası ile insanlar, denizlerindeki Müslümanların birçok evladından daha merhametli olduklarını ve bu talimatların dünyevî bir beşerî sistem içinde olamayacağını bildikleri için, akın akın Allah'ın dinine girdiler. Moncef, bu siyasetin manasını keşfetmek istese de, göklerin ve yerin Rabbinden indirilen emirlerdir. Bugün savaşların kurbanları siviller, kadınlar, çocuklar ve zayıflardır ve bunlardan birinin savaşa fiil, söz veya tavsiye ile katılmaması halinde öldürülmesi yasağı gelir. Ve eğer katılırsa, öldürülecektir, Allah'ın Elçisi, Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun, kabul ettiği gibi, savaşa katılmasının bir sonucu olarak Duraid İbn Al-Samma, Şeyh El-Fani'nin öldürülmesi, kendi görüşüne göre”(Al-Şavkani, 1993, s. 279).

İbn Abbas'tan rivayet edildiğine göre, Peygamber (s.a.v.) hendek günü öldürülen bir kadın hakkında şöyle buyurdu: "Bunu kim öldürdü? Bir adam dedi ki: Ben, ey Allah'ın Resulü” dedi. 'Niçin' dedi. Ve susması (İbn Kudame, s. 311) hadis ehline göre tasvip sayılır.

2.2.4. Elçiler ve elçilerle olan ilişkileri

İki kişi, iki kabile veya iki devlet arasında bir ihtilaf olduğunda, bu ihtilafın çözümü için savaş yapılsa dahi iletişim hatlarının açık kalması hayatın sünnetindendir ve İslam, Müslümanların zaruret dışında, kibirli insanları terbiye etmek veya tevhid dinini savunmak için yollar açmak için savaşmadıklarıdır.

Buna göre, savaşçıların Müslümanların durumu hakkında görüşlerini ifade etmek için Müslüman ordusuyla iletişim kurmaları gerekebilir, buradan Müslümanların ve liderlerinin iletişimi kabul etmeleri ve taşıyan elçilerin can ve güvenliğini korumaları gerekiyordu. düşmanların Müslüman ordusuna karşı görüşleri ve kötülükleri.

Bu nedenle, eğer ona savaşçılardan bir elçi gelirse, kendisinden ve malından güvende olacağı, Resûlullah'ın askerlik politikasındandı ve Müslümanlardan hiçbirinin ona karşı gelmedikçe onu aşması caiz değildi. mesajını tamamladı ve Müslüman ülkelerden ayrıldı. Elçilerin öldürülmesinin yasaklanması konusunda Müslüman alimler arasında bir ihtilaf yoktur ve bugünkü anlamıyla İslam topraklarına onun onayı ile giren elçiler ve diplomatik misyon mensuplarıdır. Cenâb-ı Hak buyuruyor: "Eğer müşriklerden biri senden eman dilerse, Allah'ın kelâmını işitinceye kadar ona eman ver, sonra onu selâmetinden helâk et, çünkü onlar aldatmayan bir kavimdirler." (Tövbe Süresi, Ayet. 6)Müseylime'nin yalancı elçisi Resûlullah'a geldi (İbn Katheer, 774 AH, s. 445), Müseylime'nin kitabını okuduğunda onlara: "Siz neye aitsiniz diyorsunuz?" Dediler: "Dediği gibi diyoruz. Allah'a yemin ederim ki, elçiler öldürmeseydi boyunlarınızı keserdim, dedi (Ebu Davud, 275 AH , s . 389).

Abdullah bin Mesud'dan rivâyete göre, o şöyle dedi: "İbnu'n-Nevaha ve İbn Atal, Müseylime'nin elçisi olarak Allah'ın salât ve selâmı üzerine olsun Peygamber'e geldiler ve onlara dedi ki: Baba, Allah'ın Resulü? Ben bir elçi diyordum, ikinizi de öldürürdüm. Abdullah dedi ki: "Demek peygamberlerin öldürülmediği bir yıl geçti" (Müsned Ahmed, 228 AH, s. 240).

2.3.Düşman mülkü ve çevresiyle mücadelede siyasi boyutlar

Peygamberimiz (s.a.v.)'in verdiği savaşların nihai amacı, tevhid sancağını yükseltmek ve bu hedefe ulaşmanın önündeki tüm engelleri kaldırmaktı. Hedefi, vuracağı bir dünya, ele geçireceği bir mevzi, elde etmek isteyeceği bir para değildi ve bu gayeyi Müslümanların kalplerine savaşlarında yerleştirdi, onları teşvik etti ve hatırlattı. Resûlullah (s.a.v.), düşmanın parası ve malı ile uğraşırken savaşlarda açık bir strateji çizdi, ana başlığı Biz Sizinle bunun için savaştık. Bir sonraki bölümde, düşmanlara ait olan bu özelliklerle başa çıkma mekanizmasına ışık tutacağım.

İlk Şart: düşman mülkiyetiyle uğraşırken insani boyutlar

İkinci Şart: çevre ile ilişkilerde insan boyutları

2.3.1. Düşman mülkiyetiyle uğraşırken insani boyutlar

Peygamber'in askerlik politikası, düşmanın malını ve malını korumakla başlamıştır. İslam, düşmanların parasıyla ilgili olarak, savaşçıların parası ve savaşmayanların parası olmak üzere iki kategori arasında ayrım yaptı.

Birinci Bölüm: Savaş dışı para ve onların özel mülkiyeti

Peygamber, Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun, ordusunun muharip olmayanların paralarına el koymasına izin vermemiş, bunu yağma olarak değerlendirmiştir. Sahiplerine yağma yapmamak için biat etmiş olan. Ubade ibn el-Samit şöyle diyor: “Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmamak, zina etmemek, hırsızlık yapmamak, Allah'ın haram kıldığı canı öldürmemek şartıyla ona biat ettik (Al-Buhari, 1422 AH, s. 25). Ve Sünen ashâbının rivayetinde: "Yağma yapan bizden değildir." (Al-Tirmidhi,, 1998, s. 154).

İkinci Bölüm: Savaşçıların Parası ve Kendi Malları

İslam'ın ilkesi, savaşmayanların mal ve mallarını korumaksa, Müslüman savaşçıları cesaretlendirmek, müşrikleri daha fazla eğitmek ve onları savaştan alıkoymak için savaşçıların paralarıyla farklı bir strateji belirlemiştir. Resûlullah (s.a.v.)'in politikası şöyleydi: Onun bir çevresi vardır, yani bir dostu vardır. Kim bir ölüyü öldürürse, onun için bir çevre vardır, onun huzuru azdır ” (Al-Buhari, 1422 AH, s. 92).

Ganimet denilen malın geri kalanı ise imamın tasarrufuna bırakılır ve Müslümanları, onları ayırmadan önce onlara dokunmamaları konusunda uyarır ve bu suç hırsla büyütülür, dedi ki: karşı uyarı. Bölmeden önce bir şey almak: “Canım elinde olan şemâleye and olsun ki” (İbn al-Atheer, 1976, s. 5) bir günde gelen, ganimetlerden daha hayırlıdır, bölücülere isabet etmezdi, çünkü ateş onu tutuştururdu (Al-Buhari, 1422 AH, s. 138).

Müslümanların bu katılaşmasında İslam'ın amacı, askerlerin niyetlerini özgürleştirmek ve onları muharebelerin yüksek amacına bağlamaktır. Bu sunumun amacı, İslam'ın düşmanına emsalsiz bir insanlıkla muamele ettiğini, muhariplerin malına yaklaşmadığını göstermektir. Savaşçıların parasına gelince, imama, sütunlarını ve kontrollerini belirleyen bir sistem içinde toplama ve askerlere dağıtma hakkını verdi.

2.3.2. Çevre ile ilişkilerde insan boyutları

İslam, yaptığı savaşlarda, Resûlullah'ın düşmanla ve malıyla askeri politikasında izlediği ahlaki yaklaşıma dayalı olarak sabotaj ve yolsuzluk ortamını korumuştur.

Ve İslam'da çevre: hayatın tüm yönlerini içeren kapsamlı bir kelime ve çevre kavramı, altımızdaki dünyayı ve üstümüzdeki gökyüzünü içerebilir ve çevre, bir kişinin evini, şeklini ve işyerini ifade edebilir. ve kısaca şöyledir: “Varlıklardan, sudan, havadan, canlılardan ve cansız varlıklardan insanı çevreleyen her şey ve insanın hayatını ve çeşitli faaliyetlerini yerine getirmek için icra ettiği doğal alandır. ile dolu yapılı bir ortam yaratmasını sağlar.

İslam, küresel organizasyonlar ele geçirmeden önce çevreye özen göstermenin ve ona dikkat çekmenin öncüsüydü. İslam'ın ağaçları koruma konusundaki öğretilerinden biri, onları dikme isteğiydi. Resûlullah (s.a.v.). şöyle buyurmuştur: "Birinizin üzerine diriliş vacip olur da elinde bir fidan varsa onu diksin" (Müsned Ahmed, 228 AH, s. 251). Ve sebepsiz yere kesilmemesi için uyardı. Allah'ın selamı ve bereketi onun üzerine olsun diyor ki: "Kimin göğsünü keserse, Allah onun başını ateşe verir." (Al-Tirmidhi,, 1998, s. 523) O da malını korumuş ve lanet etmiştir. Onu kirletenler Allah'ın Elçisi buyuruyor: "Üç şeyi temizleyin: Kaynaklardaki dışkı ve iftira." Yol, gölge" (Ebu Davud, 275 AH , s . 21). İslam, arazinin inşasını ve inşasını ve ölü arazinin ihya edilmesini ne kadar teşvik eder: "Ölü toprağı dirilten, onundur." (Al-Buhari, 1422 AH, s. 106).

Ayrıca hayvanların korunmasını istedi. Kuşlar bile. Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: "Kim hakkını değiştiren bir kuşu öldürürse, Allah kıyâmet günü onun hakkında soru sorar." Denildi ki: Onun hakkı nedir? "Onu keser, yer, kafasını kesip fırlatmaz" dedi (Müsned Ahmed, 228 AH, s. 110), Kur'an-ı Kerim 'de kirlilik, insanın yol açtığı yozlaşma olarak adlandırır. Yüce Allah şöyle buyurmuştur: "İnsanların elleriyle kazandıklarından dolayı karada ve denizde bozgunculuk ortaya çıktı ki, belki dönerler diye yediklerinin bir kısmını kendilerine tattırır" (Rum Suresi, Ayet. 41), Cenab-ı Hak, "Yeryüzünün ıslahından sonra ona fayda sağlamayın ve O'na korku ve beraberlikle dua edin, çünkü Allah'ın rahmeti diriltenlere yakındır" dedi (Araf Suresi, Ayet. 56).

Bütün bunlar barış içindeydi ve yeryüzünün helak edilmesini ve yeryüzünün durumuyla bozulmasını da yasakladı. Komutanın iyi kıdemli komutanların tavsiyesi ile değerlendirdiği askeri zorunluluk dışında savaşta ağaç kesmek yasaktı. Bundan, Allah'ın Resulü, Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun, sabotaj ve fitneden sonraki politikasında, "Zarar ve zarar yoktur" diyen büyük kuraldan yola çıkmıştır (İmam Malik, s, 745).

Resûlullah (s.a.v.) ağaç ve taşlarla yaptığı askerî muamelelerde insancıl idi. Doğru Yoldaki Halifeler onun yaklaşımını izlediler ve emirlerinin nazik olması ve savaş

alanı dışındaki herkese insanca davranması dışında hiçbir ordu çıkmadı. İşte Ebu Bekir çıkıyor, Levent'e giden Müslüman ordusuna veda ediyor ve şöyle diyor: "Çeşitli yiyecekler içeren bir ülke sunacaksınız. Önce Allah'ı böl ve sonra O'na hamd et. Şeytan oturuyor. başları -yani diyakozlar- boyunları kısaltın ve yaşlı bir adamı, kadını veya küçük bir çocuğu öldürmeyin, binaları yıkmayın, bir ağacı menfaat dışında kesmeyin ve bir hayvanı kısırlaştırmayın. Faydadan başkasına değer verme, sirkeyi yakma, onu boğma ve hıyanet etme, amel et, zâlim olmayın ve zâlim olmayın, Allah size güven ve selamet versin" (Bayhaki, 1352, s. 153).

Müslümanların çevre ile olan ilişkilerinde genel kural ve prensip budur, ancak bu kural savaş saatlerinde değişir. Müslüman altyapının bir kısmını yok etmeye, bazı ağaçları kesmeye ve bazı hayvanları öldürmeye, öldürme ve öldürmeye başvurmuştur. bu yeni yaşamı ve yeniden yapılanmayı yok etmek.

Düşman tahkimatlarını yok etme izni

Müslüman ordusu, düşmanın kalelerden ve evlerden koruduklarını yıkmaya başvurabilir ve düşman onları tahkimat ve kamuflaj için kullanıyorsa ve düşmanla güçlü bir yağ olarak duruyorsa, düşmanın ağaçlarını yakıp sökmek caizdir.

Bozulması ve yok edilmesi, düşmanın boyun eğdirilmesine ve ezilmesine neden olur (Al-Sarhasi, 1993, s. 32). Ve bu mesele ilim ehli arasında tartışılmaz (Al-Kasani, 2003, s. 100) ve bu onun gücünü zayıflatmak ve Müslümanların en kısa zamanda ve en az zayiatla galip gelmelerini sağlamak içindir. Cenâb-ı Hakk şöyle buyurur: "Yerlerini elleriyle yıkıyorlar. Onlar müminlere ebedî hayat verirler, o halde görenleri bir düşün" (Haşr Süresi, Ayet. 2).

Bu stratejiyi Resûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) izledi ve ivedilikle kesmek, yakmak ve yok etmek gerekirse Beni Nadir'in ağaçlarında ve kabirlerinde olduğu gibi yapardı. , çünkü bu (Al-Rafi'i, s. 392) dışında galip gelemeyeceğini görünce Yahudiler dediler ki: "Ey Muhammed, istediğin peygamber olduğunu iddia etmiyor musun?" Çözeltiyi kesip yakmak iyi mi? ağaçlar? Allah'ın sana vahyettiklerinde

yeryüzünde bozgunculuğun caiz olduğunu gördün mü? Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun (Al-Izz bin Abd al-Salam, 1996, s. 299) bu yüzden Peygamber için zordu, bu yüzden bu eylem için ilahi destek, Yüce Allah'ın sözleriyle ve yumuşaklıktan kesip bıraktığınız veya üzerinde bıraktığınız şeyle geldi. Tanrı'nın izniyle kökenleri ve iki asma başlasın (Haşr Süresi, Ayet. 5). Katada ve Al-Dahhak, Tahlia'larını kestiklerini ve altı Tahliath yaktıklarını söylüyorlar. Muhammed bin İshak dedi ki: Tahla'yı kestiler ve bir hurma ağacını yaktılar (Al-Kurtubi, 671 AH, s. 549). Birçok baskınlarda bunu yapmayı reddetmiş olsa da (Muhammed Şalaş, 2007, s. 121-122).

Düşmanların ibadethaneleriyle uğraşmak

Resûlullah (s.a.v.) , ailesini, ibadethaneleri yıkarak, istismar ederek ve kendilerini rencide edecek herhangi bir hareketle ifşa etmemeleri konusunda uyardı. Ve Kur'an-ı Kerim'deki genel metinler bütünüyle buna tanıklık eder. Bunun üzerine Cenab-ı Hak şöyle buyurmuştur: "Eğer Allah insanları, bir kısmını bir kısmı ile def etmeseydi, yeryüzü bozulurdu, fakat Allah her iki ilme lütufkardır" (Bakara Süresi, Ayet. 256).

İbn Abbâs bunu izah ederken, ayette zikredilen şerefli müdafaalardan birinin Cenab-ı Hakk'ın İslam'ın ve ümmetinin borcunu zimmiler adına ödemesidir demektedir (İbn Abbas, 1420, s. 229)

El-Menar'ın yazarı bu konunun kökeninde şöyle der: “Bu ayette ne var”, İslam'da din özgürlüğünün ve Müslümanların onu ve halkının mabetlerini korumanın genel ve açık bir dini nedenidir. Ve ayrıca şöyle dedi: İnsanların böyle bir savunmaya sahip olmalarına Allah'ın izni olmasaydı, hizmetkarların manastırları, Hıristiyanların satışı gibi peygamberlerin takipçilerine Yüce Allah'ın adının anıldığı tüm mabetler. ve Yahudilerin duaları yıkılırdı” (Raşit Rıza, 1999, s. 229). İslam tarihi boyunca durum aynıydı ve Müslüman halifeler ve askerlerinin liderleri bu ilkeye bağlı kaldılar ve Ehli Ehli'nin ibadet yerlerinde korudular. Kitap. El-Avza'i, tarihinde Halid bin Halid bin Velid'in Şam halkına yazdığını söyler: Bu,

Halid bin Velid'den Şam halkına bir kitaptır, babam onlara kanlarını, paralarını emanet etti, ve hisseler (Al-Avza'i, 1995 s. 335). İbadet yerlerini yıkım ve müsadereden korurlar.

İşte Uhud'a yazdığı ve "Kiliseyi, kiliseyi, ateşten evi yıkmayın. Onun üzerinde uzlaşın!" diye yazan Ömer bin Abdülaziz. Gerçek şu ki, Ömer, kendi görüşüne göre, kiliseleri korurken ve onların yanındaysa hakkı savunurken uyguladığı gerçekçi değerlere ve benzerlerine uyuyordu" (İbn Ebi Şeybe, 1409 AH, s. 476). Ve Şamlı Arap olmayanlar bir kilisede ona geldiklerinde, içlerinden biri onu Şam'daki Hıristiyanlara vermişti, o da bizi oradan çıkardı ve Hıristiyanlara geri verdi.

3. PEYGAMBER'İN SAVAŞLARDAKİ ASKERİ POLİTİKASININ BEŞERİ BOYUTLARI

3.1.Askerleri ile yürüttüğü askeri politikasının insani boyutları

insanlığı gözeten ve insan onurunu koruyan insani boyutlarla karakterize edilmiştir. ve düşmanlarıyla yaptıkları savaşlarda içeriklerine riayet ederler. Bir sonraki bölümde, onun insani ve merhametli politikasıyla tutarlı olan bu talimatları vurgulayacağım ve çalışma üç talebi içeriyordu.

3.1.1. Askerlerini öldürmek için acele etmemeleri için eğitin

İnsan, çevresinin oğludur derler, yani çevre bireyin davranışlarını ve ruhunu etkiler ve ona doğasına uygun davranışları empoze eder .Ve yeryüzü İslam nuru ile aydınlanınca, Resûl-i Ekrem (s .a .v.), hoşgörü ve af vaadiyle nefisleri arındırdıktan sonra, Arapların kibrini şefkat ve merhametle değiştirmeye çalıştı.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem kan dökülmesi konusunda çok hassas davranmış, hatta kan almayı bile düşünmüş. askerlerine ve ordusuna ne yapmaları gerektiğini emretmesi, tüm katı talimatlarından belli oluyordu. zaruri haller dışında öldürmeye ve kan dökmeye başvurmamaları konusunda onları uyardı.

Güzel kokulu biyografisinde, sözleri ve eylemleri birleştirmek için arkadaşlarının önünde uyguladığı pratik dersler var. Ebu Said el-Hudri, bu alanda çok güzel bir ders olan **Zül-Huveysîre kıssasında** şöyle der: “Biz Resûlullah (s.a.v. Zül-Huveysîre, o Benî Temim'den bir adamdır. Ben adaletli değilsem kim âdildir, o nereye gitti ve ben âdil olmazsam pişmanım. Ömer dedi ki: Ey Allah'ın Resulü, onun için bana izin ver. boynuna vurmak için mi? "Bırak onu" dedi (Al-Buhari, 1422 AH, s. 200). Ve bir başka rivayette: “Ali bin Ebi Talib, Allah ondan razı olsun, Yemen'den oluk oluk içinde altınla Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) gönderildi, fakat onu bulamadınız. Dördüncüsü: Ya Alkame, ya Âmir bin Tufeyl. Ashabından bir adam dedi ki: Biz buna onlardan daha lâyıktık. O, "Bu, Allah'ın salât ve selâmı üzerine olsun, Peygamber'e ulaştı" dedi ve dedi ki: Bana

güvenmeyin ki ben cennette olan güvenilir ben miyim? Sabah akşam bana gökten bir haber gelir, dedi ki: Bir adam kalktı, gözleri çökük, yanakları düz, alnı yayar, sakalı gür, başı traş olur, yuvarlanır. "Ey Allah'ın Resulü, Allah'tan kork" dedi. "Vay halinize! Sen Allah'tan korkmaya dünya ehlinin en lâyık olanı değil misin?" dedi. Halid bin Velid dedi ki: "Ey Allah'ın Resulü." Boynunu vurayım mı? O: Hayır, belki namaz kılıyor. Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: Bana insanların kalplerini kazmak ve midelerini yırtmakla emrolunmadım, buyurdu ki: Sonra ona baktı, dimdik ayakta iken dedi ki: Allah'ın kitabını ıslak okuyan bir kavim saklandığı yerden çıkar, gırtlaklarından öteye geçmez, dinden bir ok atıcıdan geçerken şimşek geçer ve zannediyorum ki: "Onları yakalarsam öldürürüm" dedi. , Şud'u öldürdü (Al-Buhari, 1422 AH, s. 163).
Ve Müslim'in rivayetinde: "Böylece ayağa kalktı. Ömer bin Hattab -Allah ondan razı olsun- yanına geldi ve: Ey Allah'ın Resulü, boynuna vurmayacak mıyım? Dedi ki: Hayır, dedi: Sonra döndü, sonra Allah'ın kılıcı Halid ayağa kalktı ve: "Yâ Resûlallah, boynuna vurayım mı?" dedi. hayır dedi

Dedi ki: Bu şehirden, Allah'ın kitabını yumuşak ve nemli olarak okuyacak bir topluluk çıkacaktır. "Ama onları yakaladım, bir direği öldürerek onları öldürürdüm (Müslim, 261 AH, s. 743).

Yukarıdakilerden, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in duayı telkin etme konusundaki hevesini ve ashâbını cinayete ve kan dökmeye acele etmeme konusunda eğittiğini görüyoruz. Haksızlık ve kayırmacılıkla Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun ve bu kadarı başını vücudunun geri kalanından ayırmaya yeter, bununla acele etmedi ve kanını enjekte etmesi için bahaneler bulmaya çalıştı. Halid bin Velid'e dedi ki: Belki dua eder.

Durum ve nübüvvet dersi İbn Ebi Salul'un kıssasında tekrarlanır.Cabir der ki: "Biz Peygamberle beraberdik, Allah'ın salatı ve selamı onun üzerine olsun. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "İslam öncesi devirde durum nedir? Dediler ki: Ey Allah'ın Resulü, Muhacirlerden bir adam Ensardan bir adamı boğdu ve dedi ki: Bırak onu, çünkü kokuşmuş, Abdullah bin Ebi işitti ve: Vallahi onlar

yaptılar, dedi. Medine'ye dönenler oradan delil getirirler. Ömer dedi ki: Bu münafığın boynuna vurayım da dedi ki: Onu çağırdı, insanlar Muhammed'in arkadaşlarını öldürdüğünü söylemiyorlar (Müslim, 261 AH, s. 1948).

Bu durumda, bu en kötü münafığın öldürülmesinin bütün sebepleri mevcuttu, buna rağmen Allah'ın Elçisi -salât ve selâm üzerine olsun- ashâbına öldürmekte acele etmemek ve mazeret aramak konusunda en samimi ibretleri veriyor. ve kan dökülmesini önlemek için belirsizlikler ve zaruri haller dışında bir Müslüman tarafından öldürmeye başvurulmaz. İhtiyaç kadar tahmin edilir.

Bu eğitim ve bu dersler, ölü sayısı açısından adil bir kıyaslama yapılırsa, şerefli yoldaşların davranışlarıyla sonuçlanmıştır. Yapılan fetihlerin büyüklüğüne göre düşmanlar. Bu davranışa düşman, dostundan önce şahit olur.Düşünür ve tarihçi Marcel Bouzar şöyle der: "Arap-İslam fetihinden bu yana Müslüman savaşçılar, kendilerine gayrimüslimlere karşı bir hoşgörü ruhunu empoze etmişler ve fethedilen halklarla birlikte bir iç savaşta galip gelmişlerdir. şiddetin şeriat veya duygu tarafından tanımlanmadığı zaman.

3.1.2. Askerleri arasında cinayet ve intikam arzusunu caydırmak

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ashabının aralarındaki cinayet, intikam ve intikam hırsını, yaptıkları savaşlar neticesinde meydana gelebilecek bu şöhreti ve öldürme sahnelerini bastırmaya çalışmıştır. ve şahit oldukları kan. Allah Resulü'nü, Allah ona selâm ve selâm eylesin, hissetmek, mücadele etmek.

Tarihte, Büyük Bedir Savaşı'ndan sonra Rasûlullah'ın Hz. Allah, salât ve selâm üzerine olsun, kafirlerin öldürülmemesi gerektiği görüşündedir.

İbn Abbas der ki: (s.a.v.) Ebu Bekir, Ali ve Ömer'e danıştı ve Ebu Bekir dedi ki: Ey Allah'ın Resulü, bunlar kuzenler, aşiret ve kardeşlerdir. Allah onlara hidayet versin ki bizim dayanağımız olsunlar, bunun üzerine Resûlullah -salât ve selâm üzerine olsun- buyurdu ki: "Ne düşünüyorsun ey İbnü'l-Hattab? Dedim ki: Vallahi Ebu

Bekir'in gördüğünü görmedim ama görüyorum ki sen bana Ömer'in bir akrabası olan filanla güç vermişsin de onun boynunu vurayım, Ali de vurabilsin. Akîl'i yen ve boynunu vur, Hamza da kardeşi filanı yenebilsin de boynunu vursun da Allah bilsin ki bizim kalplerimizde müşrikler için bir mühlet yoktur. Allah'ın Resulü - Allah'ın salât ve selâmı üzerine olsun- Ebu Bekir'in dediğini yalanladı, o da onları hidâyete erdirdi. Söylediklerim“ (Müsned Ahmed, 228 AH, s. 154). Bu pozisyon, Resûlullah'ın sahabelerini isyan etmemeleri ve düşmandan intikam almaları için yetiştirdiği insan terbiyesini göstermektedir. Müslümanlar bununla meşgul.

Mekke'nin fethinden önce (8 AH) olanlar dahil.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, Mekke ehlinden bayrağı aldığı ölçüde intikam ve misillemeye karşı sahabelerini uyarmıştır. Saad bin Ubadah, Allah ondan razı olsun ve Saad'ın intikam arzusunu görünce onu Ali bin Ebi Talib'e verdi, Saad deyince intikam: Ebu Süfyan'a: "Ey Ebu Süfyan! Bugün savaş günüdür, bugün Kabe caizdir." Kâbe ve Kâbe'nin örtüldüğü gün “Yani bu, savaş değil, Rahmet Günüdür” (Al-Buhari, 1422 AH, s. 146).

El-Taberi, Tarikh'inde şöyle diyor: "Peygamber, Allah onu kutsasın ve ona huzur versin, ordusunu Zü Tawa'dan dağıttığı zaman, Zübeyr'e Kuda'dan bazı insanlara girmesini emretti ve Zübeyr, Zübeyr'deydi. Saad, içeri getirilince dedi ki: Bugün destan günüdür, bugün kutsallık caizdir, bunun üzerine muhacirlerden bir adam işitti ve dedi ki: Ey Allah'ın Resulü, Saad bin Ubâde dedi ve biz de etmiyoruz. Onun Kureyş'te bir bineği olacağına inanın! O halde bayrağı alın, içeri giren de onunla olsun" (Taberi Tarihi, 1336 AH, s.159). Peygamber sallallahu aleyhi vesellem, bayrağı Sa'd'ın üzerinden çekip, ona verdi. Ali bin Ebi Talib, söylenenleri duymayacağımdan emin olmak için. Suç ve kan dökülmesi .

3.1.3. Suistimalleri kovuşturmak ve ihlal edenleri sorumlu tutmaktır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, askerlerine bir şey yapmalarını emrettiğinde, sadece emri vermekle yetinmeyip, askerlerinin de bu emri

uygulamasını takip ederek, takibe ve talimatlarını ihlal eden günahkarlardan sorumlu tutmak. Böylece . Allah Resûlü'nün politikası ve dolayısıyla başarılı bir liderin özelliğidir. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem, ashabına her zaman, her iki şahadeti söyleyenin durumu ne olursa olsun, öldürmekte acele etmemelerini ve her iki şahadeti de söyleyenleri öldürmemelerini emretmiştir. Bir gün Usame bin Zeyd, Peygamber'in talimatlarına uymadı ve konuştuktan sonra savaşta bir adamı öldürdü.

Kılıcın parlaklığı altındaki iki şehadetle, haber Resûlullah'a -salât ve selâm olsun- ulaştığında Üsame rahatsız oldu ve canı sıkıldı (Al-Buhari, 1422 AH, s. 144).

O günden önce İslam'ı kabul etmemiştim ve Müslim'in Cundub bin Abdullah el-Bajali'nin rivayetinden rivayetinde: Müşriklerden bir kavim, karşılaştılar ve bir müşrik Müslüman bir adama gitmek isterse adamdı.Onu öldürmeye niyet etti ve Müslüman bir adam onu görmezden gelmeye niyetlendi.Dedi ki: Biz konuşuyorduk ki o Usame bin Zeyd'di. Kılıç onun üzerine kaldırılınca dedi ki: "Allah'tan başka ilah yoktur, bu yüzden onu öldürdü." Bunun üzerine Beşir Peygamber (s.a.v.)'e geldi ve ona sordu. Adamın haberi kendisine nasıl olduğunu haber verinceye kadar anlattı, sonra onu aradı ve sordu: "Onu neden öldürdün?" Dedi ki: "Ey Allah'ın Resulü, Müslümanları incitti ve filanı ve falanı öldürdü ve onlardan bir grubunu isimlendirdi, ben de onu kınadım ve kılıcı görünce: "Allah'tan başka ilah yoktur" dedi. "Onu sen mi öldürdün?" Dedi: "Evet, Allah'tan başka Allah'tan başka nasıl yaparsın?" Dedi ki: "Yâ Resûlallah, benim için mağfiret dile, dedi. Dedi ki: "Kıyamet günü gelirse, Allah'tan başka Allah'tan başka nasıl yaparsınız? Kıyamet günü geldiğinde Allah'tan başka ilah yoktur" (Müslim, 261 AH, s. 9743).

Usame bin Zeyd diyor ki: "Resulullah (s.a.v.)'i Harka'ya gönderdik ve kavim olup onları mağlup ettik. Allah'tan başka ilah yoktur dedikten sonra onu öldürmek mi? tatmin etmediUsame'nin Resûlullah'taki konumu, Allah Resûlü'nün sevgisi ve sevgisinin oğlu olan şiddetten ve mesuliyetten kaçmasıdır. Yine de Resûlullah (s.a.v.) ona şöyle buyurdu: Allah'tan başka Allah'sız nasıl yaparsın? kıyamet günü. Hesap verebilirlik ve şiddet, Müslüman ordusundaki askerleri değil, saha

komutanlarını da kapsıyordu.Savaşların doğası gereği, saha komutanı bir hata veya yanlış hesap yapabilir, ancak bu hatayı Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem haklı çıkarmaz. Müslüman ordusunun başkomutanıdır. Usame.

İşte Allah Resulü tarafından gönderilen Halid bin Velid, Allah ondan razı olsun ve ona esenlik versin. İbn Ömer diyor ki: "Peygamber, Allah onu kutsasın ve ona huzur versin, Halid ibn el-Velid'i Beni Cüceme'ye gönderdi ve onları İslam'a davet etti. Halid'in her birimizin esirini öldürmemizi emrettiği gündü. Ben de dedim ki: Allah'a yemin ederim ki ben ne ben esirimi öldürürüm ne de ashabım onun esirini öldürürüz, ta ki biz Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) gelip ondan söz edinceye kadar. iki kez" (Al-Buhari, 1422 AH, s. 160). Ve hadiste, Resûlullah onu Halid'in fiilinden nasıl akladı ve bu, bir saha komutanına bir kınama ve mesuliyettir.

3.2.Savaş başlamadan önce düşmanına karşı yürüttüğü askeri politikasındaki insani boyutlar

Önsöz

Resûl-i Ekrem'in düşmanına karşı askerî politikası, en önemli özellikleriyle ayırt ediliyordu, bunlardan en önemlisi, mümkün olduğu kadar savaştan ve kan dökülmesinden kaçınmaya çalışmasıydı ve buna zorunlu haller dışında başvurmadı. çünkü Müslümanların diğer halklarla ilişkilerinde ilke barış ve güvenliktir, ancak İslam davetini güçlü bir etki ile onun yayılmasını engelleyen ve hatta savaş davullarının dövülmesiyle etkileyen zorunluluklar dışında. Resûl-i Ekrem, herkes için savaştan kaçınmak için tüm gücüyle çabalamaya devam etmekte ve savaş öncesi düşmanla olan askeri politikasında insan boyutları aşağıdaki noktalarda ortaya çıkmaktadır.

3.2.1. Düşmanla karşılaşmayı istememektir

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, düşmanla karşılaşmak istemediği gibi

ashabına da düşmanla karşılaşmak istememelerini bildirmiştir. Düşmanla karşılaşın ve Allah'tan afiyet dileyin, onlara rastlarsanız sabredin ve bilin ki cennet kılıçların gölgesi altındadır" (Al-Buhari, 1422 AH, s. 1362).

Bu istek, Resûlullah'ın korkusundan veya korkaklığından değildi, çünkü o, insanların en yiğidi, en sevabı ve ordunun düşmanına en yakını idi. Ali bin Ebi Talib, Resûlullah (s.a.v.)'in Bedir gününde gösterdiği cesareti tarif ederek şöyle demektedir: Düşmana en yakın bizdik, o da o zamanın en yiğitlerindendi" (Müsned Ahmed, 228 AH, s. 814).

Ancak düşmanla karşılaşmaktan sonraki dileği, kan dökülmesinden ve can almaktan nefret eden insani bir boyuttan kaynaklanmaktadır. Ama savaştan başka bir şey kalmazsa, insanların en cesuru olur.

3.2.2. Savaş ilanını münhasıran imamın elinde yapmaktır.

Cenab-ı Hakk, İslam, güvenilir alimlere, politikacılara ve liderlere danıştıktan sonra savaş ilan etme kararını Müslümanların imamının eline sınırladı (ve bu konuda onlara danış) diyor (Al-i İmran Suresi, ayet. 159). kendi arasında istişare (Şura Suresi, Ayet. 38) Ve o, Müslümanları ve düşmanları savaşın belasından kurtarmak ve onlara herhangi bir savaşa başlamadan önce Peygamber'in liderlerine emrettiği üç seçenek, yani İslam arasında bir seçim yapmaları için her yolu deniyor. ya da haraç ya da başka bir şekilde savaş. Bu, bir sonraki istekte tartışacağım.

3.2.3. Onlara öğüt vermek, onları uyarmak ve onları çağırmak ve onları ateşten kurtarmaktır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hidayetinden ve izlediği askerî siyasetten ve ondan sonraki komutanlardan, düşmanını uyarmadıkça ve onu İslâm'a davet edip, hidâyet vermedikçe savaşa başlamaması, Hz. onları üç gün kadar onlara saldırır. Ve onlara üç seçenek arasından söyleyin:

Birincisi: teslim olmak

İkincisi: Güvenliklerini ve her düşmandan korunmalarını sağlamaları karşılığında Müslümanlara cizye vermeleri ve onlarla ilgilenmesi. Müslümanlar kendilerini korudukları gibi onları da korurlar.

Üçüncüsü: Eğer önceki iki teklifi reddederlerse, Müslümanlar Cenab-ı Hakk'ın yardımını dilerler ve savaşı başlatırlar.

onun üzerine olsun diyor ki: İnşallah müşriklerin düşmanı ile karşılaşırsanız onları üç şeye davet edin. Muhacirler gibi, onlar da Muhacirlerin borcuna sahiptirler ve eğer İslam'a girerler ve Muhacirlerin yurdu yerine kendi yurtlarını seçerlerse, onlara, Müslümanların bedevileri gibi olduklarını, Allah'ın empoze ettiği hükmünü bildir. Müslümanlarla cihad etseler bile ganimet ve ganimetlerinde hiçbir şeyleri yoktur ve eğer İslam'ı kabul etmeyi reddederlerse onları haraç olarak çağırın. İşte Resûlullah (s.a.v.)'in izlediği siyaset budur ve savaştan önce müşrik orduyu uyarmakta, çağırmakta ve tercih hakkı vermekte idi ve birileri bu siyasetin müşriklik unsurunu ortadan kaldırdığını söyleyebilir (Al-Bayhaqi, 2003, s. 145).

Şaşırtıcı bir şekilde, birçok modern ordunun bağımlı olduğu ve sır şu ki, Resûlullah (s.a.v.) buna bakmadı, aksine düşmana insanca bakıyor, aralarındaki meselelerin çatışmaya yol açmayacağını umarak, Hz. Tanrı, zaferin en önemli unsurunu kaçırdı.

Allah, Resûlullah'ın bu davranışını Hayber Savaşı'nda açıkça göstermektedir, çünkü savaşa başlamadan önce düşmanı İslam'a davet etmeye hevesliydi. Süha bin Saad diyor ki: "Bu sancağı yarın ellerini açıp Allah'ı ve Resûlünü sevecek, Allah ve Resûlü de onu sevecek bir adama vereceğim. Dedi ki: İnsanlar o geceyi onları helak ederek geçirdiler. Onlara verilecek mi?" İbn Ebi Talib? "Ey Allah'ın Resulü, gözleri şikayet ediyor" dedi. "Öyleyse onu çağırın" dedi ve bir adam getirdi. onlar bizim gibiler' dedi. 'Onunla elçilerini zorla' dedi (Al-Kandhlawi, 1999, s.250).

Ta ki sen onların avlusuna inip onları İslam'a davet et ve onlara Allah'ın onda hakkı olan şeyleri anlat. Vallahi Allah'ın senin aracılığınla bir kişiyi hidayete erdirmesi, senin için kızıl deve sahibi olmaktan daha hayırlıdır (Müsned Ahmed, 228 AH, s. 477).

Her lider, düşmanı hak dine davet etmek ister. Bu, Resûlullah'ın bütün savaşlarında, barışı savaştan üstün tutan ve daha savaşlar başlamadan insanları şirkten kurtarmaya çalışan insani görüntüsüdür. Bu siyaseti Resûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) takip etmiş ve şerefli sahabeler de ona uymuşlardır, Allah hepsinden razı olsun.

Ömer bin Abdülaziz zamanında Müslüman lider Kuteybe bin Müslim, onları uyarmadan, davet etmeden ve süre vermeden Semerkand'a girdi. O sırada ailesi, Kuteybe hakkında şikayette bulundu ve Ömer bin Abdülaziz, davaya karar vermesi için Yargıç Şurayh'ı atadı. Ona, Kuteybe'nin, onları uyarmadan, İslam'a davet etmeden ve haraç ödemeden Semerkand'a girdiğini, Resulullah'ın yaptığı gibi onlara üç gün vermediğini, ordu komutanı Kuteybe'den işitince hakimin ne olduğunu söylediler. Resûlullah (s.a.v.)'in çizdiği peygamberlik yaklaşımını Müslüman liderin çiğnediğinden emin oldu. Semerkantlılar bu ahlakı ve insani davranışları görünce Müslüman ordusunun gitmesine izin vermediler ve tam anlamıyla İslam'a girdiler (Ali Al-Sallabi ve Omar bin Abdul-Aziz, 2006).

3.2.4. Savaşı başlatmamaktır.

Başlangıçta savaşmanın farz olmadığı, sadece savaşta saldırı ve adaletsizliğin yasaklanması ile Allah'a davet sahası daraldığında nefsi müdafaa ve İslam daveti için emredildiği bilinmektedir. Cenab-ı Hak buyuruyor ki: "Zulme uğradıkları için öldürülenlere izin verilmiştir ve Allah onlara yardıma kadirdir" (Haj Suresi, Ayet. 59).

Bir bölük veya sefer gönderirse, onları bütün imkânlar tükenene kadar harbe başlamamaya teşvik etmesi, onun Sünnetinden gelen rehberliğine uygundur. Sık

sık şöyle derdi: "İnsanları tanıyın, onlara sabredin ve onları çağırıncaya kadar onları değiştirmeyin, çünkü yeryüzünde toprak olsun, toprak olsun, aile yoktur ki onları bana Müslüman olarak getirin. bana onların çocuklarını ve kadınlarını getirmenden ve onların erkeklerini öldürmenden daha sevimlidir" (Ebu Zehra, 1425 AH, s.516).

Müşriklerin açık saldırılarına maruz kalsalar bile, Müslümanlara ilk başta savaşı empoze etmeksizin savaşı başlatmamaya dikkat edin. .Çünkü savaşta büyük bir şer vardır ki, içinde can kayıpları ve kanlar vardır ve Peygamber (s.a.v.) insanlara rahmet olarak göndermiştir* ve biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik (Enbiya Suresi, ayet. 107). Peygamber'in askeri politikası vahşeti insanlığa, düzeni kaosa, adaleti adaletsizliğe geçirmekti. savaşlar çıkarsa insan kayıplarını azaltmak.

3.3.Muharebe sırasında düşmanına karşı yürüttüğü askeri politikada insani boyutlar

Peygamber'in savaştan önce ve sonra askerlerine nasıl davrandığını geçmişte biliyorduk. olarak Savaştan önce düşmanına karşı askeri politikasının nasıl olduğunu biliyoruz ve bu konuda savaş sırasında askeri politikasının insani boyutlarını öğreneceğiz ve belki de bu konu o boyutların parlak resmini yansıtıyor, çünkü kuramsallaştırmadan uzaktır. Birçok askeri lider, savaştan önce medyaya insanlık ve merhamet dolu sözler söylemekte ve savaşlar başladığında, tüm bu iddialar ortadan kalkarken, Allah Resulü'nün eylemi, Allah'ın selamı üzerine olsun ve ona barış, karşılık gelen söz ve eylemdir. Onun hakkında. Bu konu on iki bölümden oluşacaktır.

3.3.1. Savaşı sona erdirme arayışı ve şehirler ve barış arzusu

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yerleşik politikalarından biri, can kurtarmak ve kan dökmek için düşmanların herhangi bir barış veya ateşkes arzusundan istifade etmektir. ateşkes Müslümanlara karşı bir tür adaletsizliği içerir, çünkü İslam'ın amacı insanları bu dine tanıtmak ve bu sonuca götüren her yolu

izlemektir. Cenab-ı Hak, bu gayeyi açıklayarak buyurdu ve eğer onlar barışa yanaşırlarsa sen de ona yanaş ve Allah'a tevekkül et ki O'nun her şeyi işiten, her şeyi bilen (Enfal Suresi, Ayet. 61).

İşte Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellem, Kureyş ile on yıllık bir ateşkes imzaladığı Hudeybiye gününde böyle yaptı. El-Misvar bin Makhrama ve Mervan bin El-Hakem diyorlar ki: "On yıllık savaş durumunda insanların güvende olduğu, aramızda kör edici bir kusur olduğu, bağlama ve bağlamanın olmadığı konusunda anlaştılar (Ebu Davud, 275 AH , s . 367). İbnü'l-Hamam diyor ki: "İmam, harp ehlini veya onlardan bir gurupları barıştırmayı ve bunun Müslümanların menfaatine olduğunu görürse, bunda bir mahzur yoktur (İbn al-Hammam, 1995, s. 263). Çünkü cihat güzel ise cihattır. Müslümanlar için, o zaman ona başvurmak ve ona yol açan fırsatları değerlendirmek ve kullanmak gerekir.

3.3.2. Toplu cezalar vermemek

ve çemberini genişletmemektir, çünkü İslam felsefesi bir zorunluluk hali ve istisnadır. Bu nedenle Resûl-i Ekrem (s.a.v.) geçmişte ve günümüzde birçok ordu komutanının izlediği toplu cezalandırma politikasını yasaklamıştır.

Bu, Sümeme bin Athal'in Müslüman olup umreye gittiğinde başına gelenlerden ve Kureyş müşriklerinin onu yalanlamasından anlaşılmaktadır. Ebu Hureyre der ki: "Sümâme Mekke'ye geldiğinde biri ona: 'Ya Sümâme' dedi." O, "Hayır, ben Allah'ın Resulü Muhammed ile İslâm'a girdim, Allah ondan razı olsun" dedi (Al-Buhari, 1422 AH, s. 4372, Müslim, 261 AH, s. 1340) Mekkelilerden el-Cami' ve Sümame, Necid'in ileri gelenlerindendi ve onlara dedi ki: "Allah'a yemin ederim ki, Kureyş halkı, Allah'a yemin ederim ki, size hiçbir iyilik gelmeyecektir. Sen teslim olmadıkça ya da Muhammed izin vermedikçe o da geçmez" (Al-Zayla'i, 1997, s. 392) Sümame, onu tehdit edip bir buğday tanesinin Mekke-i Mükerreme'ye ulaşmasını engellemek için devam etti ve ona gözetmenlerini gönderdi. Peygamber'in, Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun, savaşı savaşın en dar kapsamıyla sınırlamaya çalıştığını daha önce belirtmiştik.

Peygamber'e bir mesaj, Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun: “Sen akrabalık bağlarını emrediyorsun, ama bizim akrabalık bağlarımızı kestin, babaları öldürdün, oğulları aç bıraktın” (İbn Hişam, 1990, s. 52). Mesaj Resûlullah'a ulaşır ulaşmaz, Sümâme'nin bir gayret olarak ne yaptığını bilmediği halde, Sümâme'yi kendisine Mekke halkının üzerindeki kuşatmayı derhal kaldırmasını ve erzakların As'tan ulaşmasını emretmesini emretti. -Samamah Mekke'ye engelsiz (Ali Al-Sallabi, 2006, s.637).

Resulullah'ın, kuşatmanın Kureyş'in teslimiyetine ve teslimiyetine yol açabileceğini bilerek, Sümame'ye Mekke halkının toplu kuşatmasını kaldırmasını emrettiğini, ancak Resûlullah'ın savaşta ve onun rehberliğinden bu yaklaşımı reddettiğini not ediyoruz. Barış onun üzerine olsun, milletlerin kuşatma ve toplu cezalandırmalarına izin verilmeyen modern hukuku aldı (Cenevre Sözleşmelerine Ek Protokolün beşinci belgesinde, 1977, s. 295) Her ne kadar bu kanunun temelinin İslami olduğunu kabul etmeseler de.

Askeri zaruret Müslümanların kuşatmaya başvurmasını gerektirebilir, ancak halkın açlık sınırına gelmemek şartıyla, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) erzakla dolu olan Hayber kalelerini on sekiz gün muhasara etti ve onu açtı, ve El-Taif, oradan çekilip kuşatmayı kaldırdığında.

3.3.3. Takva ile karşılıklılık

İster barışta ister savaşta olsun, karşılıklılık ilkesi eski zamanlardan beri kararlaştırılmıştır ve bu, düşmanınıza size davrandığı gibi davranın demektir. İslam geldi ve düşmanla savaşta askeri politikasında bu kuralı benimsedi, ancak buna takva ve erdemin sınırını (Wahba Al-Zuhaili, 1418 AH, s. 147) ekledi, böylece kuralın anlamı şu oldu: Düşmanına sana davrandığı gibi davran, eğer öyleyse. ahlak, fazilet ve insan haysiyetine saygı çemberi içindeyse veya düşman tüm Ahlaki kısıtlamalardan kurtulmuşsa, Müslümanların bu kısıtlamalardan kurtulmaması gerekir ve onlarla olan ilişkileri takva ve erdem çerçevesinde kalır. Cenab-ı Hak, bu büyük kuralı tesis ederek şöyle buyurmuştur: "Size saldıran da

ona saldırın".

Onun size saldırdığı gibi, Allah'tan korkun ve bilin ki Allah salihlerle beraberdir (Bakara Suresi, Ayet. 194). Buradaki Allah korkusunun anlamı, savaşta düşmanla mücadelede erdem ve insan onuruna saygı çerçevesine bağlı olmaktır (Ebu Zehra, 2008, s. 170-171). Tarih kitapları, Müslümanların, takva ve fazilet sınırlarını aştıkları takdirde düşmanlarıyla yaptıkları gibi, düşmanlarıyla da uğraşmadıklarını, müşrikler Hamza bin Abdülmuttalib'in cesedini, Resûlullah'ın ise bedenlerini temsil etmediğini gösterir.Müslümanlar kâfirlerin esirlerini öldürmedi, bilakis Allah Resulü onları güzel tavsiye etti.

3.3.4. İhanet olmamaktır

> **Peygamber, savaşlarda hıyanet etmemek için veda edeceği konusunda ordusuna güvence veriyordu. Kalıcı emirleri arasında: "ve hain olma" (Müslim, 261 AH, s. 1357). Bu onun Müslümanlarla aralarındaki vasiyeti değil, savaşta düşmanlarıyla olan ilişkilerinde Müslümanlara olan vasiyetiydi. Bununla da kalmayıp, Resûlullah'a, Allah onu korusun ve esenlik versin, hainlerden vazgeçmesi emri geldi. Hain Müslüman, hain de kafir ise, dedi ki: "Kim bir adama kanıyla güvenip sonra onu öldürürse, öldürülen kafir bile olsa, katilden mağfiret ederim (İbn Hibban, 1988, s. 320).**

Müslüman liderler, Resûlullah'ın kendileri için belirlediği yolda ihanet etmeden yürüdüler.İşte Ömer İbnu'l-Hattab, bir İranlı kâfirin İslam askerlerinden birinin elinde haince öldürüldüğünü haber alıyor. dağa indi ve o da ona: Korkma, eğer ona yetişirse onu öldürür ve nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, ben onun elini kesmedikçe bunu hiç kimseye haber vermem, dedi. Boyunn (Al-Bayhaki, 1991, s. 262).

3.3.5. Onu savaşa zorlayanları öldürmemek

Peygamber'in, Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun, savaşlarında izlediği askeri politikalardan biri, kendisini savaşa zorlayanları öldürmemesiydi, çünkü düşman ordusunda sık sık onun iradesine karşı çıkanlar vardı. Askeri yönetimde "Sizinle savaşanla savaşın ve mümkünse onu öldürün" dendiği halde, önce onları onunla savaşmaktan kaçınmaya ikna etmek veya kanlarını korumak için onları yakalamaya

çalışmak. Allah onu kutsasın ve ona huzur versin, bu kuralın ruhuyla uğraştı ve metniyle ilgilenmedi.

İbn Abbas, Allah ondan razı olsun, Peygamber (s.a.v.)'in Bedir Savaşı'ndan önce ashabına şöyle dediğini nakleder: Bizimle savaşmaya ihtiyacı yoktu.Bin Hişam Bin El-Haris Bin Esed onu öldürmeyin ve kim Resûlullah'ın amcası El-Abbas Bin Abdülmuttalib ile karşılaşırsa Allah'ın salatı ve selamı onun üzerine olsun (Muhammed Ebu Şahba, 2001, s. 147). Onu öldürün, çünkü ne kadar şiddetli olursa olsun, Allah'ın Elçisini merhametten veya kibirlisinin kovulmasından mahrum bırakmak savaş değildi.

3.3.6. Yakın düşmanı öldürmek yasaktır.

Alimler, Resûlullah'ın uzun zamandır üzerinde durduğu insan boyutundan hareketle ve akrabalığı korumak için (Lokman Suresi, ayet 15). şubeye başlamanın caiz olmadığını söylemişlerdir. Onun şirk kökenini öldürür, mümkün olduğu kadar ondan uzak durmaya ve onu meşgul etmeye çalışır, çünkü Cenab-ı Hakk'ın: "Sen onu bilmezsin, onlara itaat etme, onlara bu dünyada iyilikle eşlik et ve uy. bana dönenlerin yoluna, sonra dönüşünüze.

Yapmakta olduğunuz şeyleri size haber vereceğim (Al-Kasani, 2003, s. 101, (Ibn Abdeen, 1992, s. 225, Abu Zakaria, 1999, s. 243). Eğer dal, savaşta kökenini anlarsa, onu öldürmekten kaçınır, çünkü kast (yani onu öldürmek) günahsız bir başkası tarafından gerçekleşir. Asıl dal, dalı öldürmeyi amaçladıysa ve dal onu engelleyemediyse, o zaman onu öldürmek caizdir. Alimler, bir akrabayı öldürme konusundaki bu isteksizliği, bunun bir tür rahmi kesmeyi içerdiğini söyleyerek haklı çıkardılar. Bir adam Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem)'e geldi ve: "Ey Allah'ın Resulü, babamla karşılaştım ve ondan ayrıldım, ben de ona bir başkasının uymasını istedim" dedi. Allah ona selâm ve selâm eylesin, sustu ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, (Ebu Davud, 1310 AH , s . 245) Uhud günü Ebû Bekir'in oğlu Abdurrahman'ı öldürmesini engelledi (Al-Hakim Al-Nisaburi, 1990, s. 539). Ebu Huzeyfe bin Utbe'nin babasını öldürmesini de engelledi (Al-Bayhaqi,

2003, s. 322).

3.3.7. İslam'a gireni, apaçık bile olsa öldürmemek.

Müslümanlar bu son dini her yerde ve her koşulda yaymaya çalışmışlardır ve Allah savaşmayı ancak dinin yayılmasının önündeki engelleri kaldırmak için emretmiştir. Bu noktadan hareketle Resûl-i Ekrem Efendimiz, Müslüman ordusunun, ateşten kurtuluş olan âhiret menfaatleri ile onları öldürmekten ve azat etmekten korunmak olan dünyevî menfaatleri de dahil olmak üzere, savaşan müşrikleri davet etmeye başlamalarını hükme bağlamıştır. Bu nedenle, müşrik savaşçılar Allah'ın dinini kurtardıkları ve Hz. Doğrusu, onlarla savaşmayı bırakıp İslam'larına sevinmek gerekir, çünkü onların İslam'ı onlar için bir kurtuluş, ehlinin çoğalması ve davetinin yayılmasıyla İslam için bir zaferdir. Allah Resûlü, müşrik mücahidinin tevbesini ve İslamiyetini kabul etmeyen sahabelerine iftira attı.

Allah ondan râzı olsun, Benî Zehra'nın müttefiki el-Mikdad bin Amr el-Kindi'den rivayet edildiğine göre, Peygamber Efendimize, Allah'ın salât ve selâmı üzerine olsun dedi ki: Sonra bizi öldürür, sonra bir elimi kılıçla vurup keser, sonra bir ağaca sığınır ve: "Allah'a sarıldım, onu öldürürüm, yâ Resûlallah ondan sonra" dedi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: "Onu öldürmeyin" buyurdu. "Ey Allah'ın Resulü, bir elimi kesti, sonra onu kestikten sonra mı?" dedi. Allah, salât ve selâm üzerine olsun, buyurdu ki: Onu öldürmeyin, onu öldürün ve o sözü söylemeden önce onun konumundasınız (Al-Buhari, 1422 AH, s. 185).

Ve ikinci pozisyon Usame bin Zaid ile oldu, Allah ondan razı olsun. Peygamber onu Galib ve Usame ile birlikte gönderdiği zaman, Allah ondan razı olsun, askerleriyle onları bozguna uğratıncaya kadar savaştı ve onlardan biri, İbn Mirdas karar verdi, sonra Usame ve Ensardan bir adam karar verdi. Ensari de onu terk etti.Üsame'ye gelince, öldürülmekten korktuğu için Allah'tan başka ilah yoktur dediğini sanıp mızrağıyla ona sapladı ve onu öldürdü.Medine'ye geldiklerinde Hz. Peygamber (s.a.v.) olup bitenleri haber verdi ve: (Ey Üsame, Allah'tan başka ilâh yoktur! dedikten sonra onu sen mi öldürdün) ve Rasûlullah (sallallahu aleyhi

vesellem): (Allah'tan başka ilâh yoktur dedikten sonra onu öldürdünüz mü?) dedi.).

3.3.8. Müslümanların boyun eğdirdiklerinin öldürülmesini yasaklamak.

Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun onun hidayetlerinden biri de ashabının ahdini ve güvenliğini korumaktı.Arkadaşlarından biri bir müşrike inanıyorsa, onu Müslümanlar tarafından öldürmek yasaktı.Bu politika insan boyutuyla tutarlıdır. onu karakterize eden şey.

Onun askeri politikası. Ve Cenab-ı Hakk'ın emrettiği şey budur, "Eğer müşriklerden biri senden eman dilerse, Allah'ın sözlerini işitinceye 8kadar ona eman ver, sonra onu güvenli bir yere ulaştır. Çünkü onlar, (Tevbe Suresi, Ayet. 6).

Allah'ın selamı ve bereketi onun üzerine olsun, dedi ki: Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların laneti onun üzerinedir. Kıyamet gününde ne nafaka ne de adalet. kendisinden kabul edilecektir (Al-Buhari, 1422 AH, s. 20). Ali'nin bir müşrik öldürmekten, onun hizmetçisinden ve Ümmü Hani'ye tevekkül etmekten men ettiğine tarih kitapları şehadet etmektedir. arkadaşları Mekke'ye girdiler, iki müşrik kaçtı ve Ümmü Hani'ye sığındı ve Ali'nin (Allah ondan razı olsun) onları öldürmesini istedi, diyor Ümmü Hani. Bint Ebi Talib, Allah ondan razı olsun: Resûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) Mekke'nin tepesine inince, kayınpederimden, Benî Mahzum'dan iki adama kaçtı. O, Hubaira bin Ebi Vehb el-Makhzumi ile beraberdi, evimin kapısındaydı, sonra Rasûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) Mekke'nin tepesindeyken yanına geldim ve onu yıkanmakta buldum. İçinde hamur izleri olan bir kapaktan, kızı Fatıma da onu esvabıyla örtmüş. Ah anne Hani, seni ne getirdi? Ben de ona iki adamın ve Ali'nin haberini anlattım ve dedi ki: Biz işe alınanı da, emniyette olanı da mükâfatlandırdık, o halde onları öldürmesin (Al-Buhari, 1422 AH, s. 100).

3.3.9. Düşmanı sabırla öldürmek yasaktır.

Öldürmek ise sabırladır, yani ellerini veya ayaklarını çekmek, sonra boynuna vurmak veya bir insan veya hayvanı bağlamaktır. Oklarla veya mermilerle savaşır.

Peygamber, Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun, düşmanı bu şekilde öldürmeyi yasakladı, çünkü bu yöntem ölümden önce ciddi zararlara neden olur ve İslam, insan merhamet dinidir. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in fetih gününde Allah'ın rahmeti ve selâmeti üzerine olsun Allah'ın Resulü'nün, sabırla öldürmekten kaçındığı ve şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: Kureyşliler, bu günden sonra kıyâmet gününe kadar sabırsızca öldürülmezler" (Müslim, 261 AH, s. 1404).

3.3.10. Düşmanı ateşle yakmak yasaktır.

Peygamber'in, Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun, savaştan önce ve sonra düşmanıyla insan boyutundaki ilgisi anlaşılırsa, o zaman savaş sırasında da bu boyuta olan ilgisi, nadiren uyulan bir şeydir. Allah'ın Resulü dışında, Allah onu kutsasın ve ona huzur versin, yaklaşımından ve sünnetinden. Bu insani boyut, savaş sırasında öldürme yöntemlerine olan bağlılığında açıkça ortaya çıkıyor, çünkü Allah Resulü, Allah onu kutsasın ve ona barış versin, düşmanı ateşle yakmayı yasakladı, çünkü o, Allah onu kutsasın ve ona huzur versin. , dedi ki: "Yalnız Allah'ın azabına uğrayan ateş" (Al-Buhari, 1422 AH, s. 49). Ashabına iki müşriki ateşle cezalandırmalarını emrettikten sonra: "Filanca iki Kureyşli ile karşılaşırsanız onları ateşle yakınız" dedi. Öyleyse onu öldürün ve yakmayın, çünkü ona ateş azabı ancak Cehennem Rabbindendir" (Ebu Davud, 1310 AH , s . 308).

3.3.11. Yüze vurmamak

Kadının büyük ilgisinden, Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun, savaşta insan boyutunda, o, Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun, Müslüman savaşçılara savaşta ne yapmalarına izin verildiğini belirterek ulaştı. düşmanlarıyla

ve izin verilmeyen şeylerle. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ashâbını yapmaktan men ettiği şeylerden biri de düşmanın yüzüne vurmaktır. yüze vurmak kişinin onuruna saldırıdır. Kurban kâfir bile olsa bu İslam hukukunda caiz değildir.Peygamber sallallahu aleyhi vesellem: "Eğer savaşırsa,

Biriniz yüzden sakınsın" (Al-Buhari, 1422 AH, s. 2016) Nevevî, yasağın nedenini açıklayarak ve açıklayarak der ki (ve bu, yüze vurmayı yasaklayan bir ifadedir, çünkü bu bir erdemler kompleksidir ve caiz değildir. çarpıtın ve yüzün parçaları değerlidir, bir kişi onları kaybedebilir yüzüne vurmak" (Nevevi, 2007, s. 125).

3.3.12. Yaralıların işini bitirmemek

Ve" den ölüyü bitirmenin anlamı, buna gerek olmasa bile, yaralı iken onu öldürmekte acele etmektir. Müslümanlar ve savunmasız ve sakat bir insan haline geldi, onu bitirmek şövalyelik değil, Peygamber'in askeri politikasından - hazırlanın Mekke'nin fethi gününde ashabının emrettiği şey budur: "Yapın! Yaralıya hazırlık yapmayın, bir beyine uymayın, esiri öldürmeyin, kapısını kapatın, o emniyettedir." (İbn Ebi Şeybe, 1409 AH, s. 948) Bu, Hz. Peygamber'in yaklaşımıdır. Allah onlardan razı olsun, onun saygıdeğer arkadaşlarının izledikleri yaklaşım ve Ömer İbnu'l-Hattab'ın ordusunun liderlerine verdiği emirlerden: "Kadınların ve erkek çocukların öldürülmesi de saldırganlıklardandır, öyleyse sakın gitmeyin. bir kadını öldür [s. Jarih ve Sıffin gününde Ali bin Ebi Talib'in emirlerinden biriydi, İbn (Ebu Naim Al-Asbahani, 1409 AH, s. 309) Allah ondan razı olsun: "Deve gününde dedi ki: "Bir hükümdarın peşinden gitmeyin ve Yaralı bir adama hazırlık yapmayın ve silahını bırakan emniyettedir" (Ebi Şeybe, 1409 AH, s. 537). Onlar Muaz bin Afra ve Muaz bin Amr bin el-Cumuh'un Ebu Cehil'in küfür başında yaptıkları gibidir. Ebu Cehl'e vurulursa ayağına vurur ve "Ey Allah düşmanı, Ey Ebû Cehl, Allah diğerini rezil etmiştir" dedim, "Ondan korkmuyorum" dedi (Ebu Davud, 1310 AH , s . 342-343).

3.4.Savaşın bitiminden sonra düşmanıyla askeri insan boyutları

Kuşkusuz, karada meydana gelen savaşların yoğunluğu, savaşın bitiminden sonra savaşçıların düşman savaşçılarına karşı eylemlerine yansıyan kan ve öldürme sahneleri nedeniyle ruhları değiştirebilir ve kalpleri sertleştirebilir. , birçok infaz ve cinayetin zafere sevinmesine veya kaybın intikamını almasına neden olur.

Bu nedenle Resûl-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- savaşçılarını, düşmana karşı güçlenmeleri ve onlara galip gelmeleri halinde veya düşmana karşı galip gelmeleri halinde, düşmanla olan ilişkilerinde insani ahlak kurallarına tam olarak uymaları konusunda uyarmıştır. kayıp. Bundan sonra, iki talepte, zafer ve mağlubiyet durumlarında bu kuralların en önemlilerinden bahsedeceğim.

Birinci şart: Müslümanların zaferi durumunda askeri politikanın insani boyutları.

İkinci şart: Müslümanların kaybedilmesi durumunda askeri politikanın insani boyutları.

3.4.1. Müslümanların zaferi durumunda askeri politikanın insani boyutları.

Zafer coşkusu, düşmanlarına karşı zafer kazandıktan ve onu yendikten sonra savaşçıların eylemlerini bastırabilir, böylece kutsallıklar kutsallaştırılacak, kan dökülecek ve medeniyet yıkılacaktır. Bu, çoğu muzaffer orduda olur. Ancak Müslüman ordusunda durum tamamen farklıdır, çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Müslüman ordusunun kendi zamanında ve sonraki devirlerde bağlı kaldığı bu davranışları katı kurallar ve düzenlemelerle düzenlemiştir. onu.

Bu kurallar ve düzenlemeler arasında: düşmana merhamet ve şefkat ve savaşçıları bireysel ve toplu olarak affetmek. ve liderler.

Düşmana Merhamet ve Merhamet:

Savaşların bitiminden sonra İslam'ın mottosu düşmanlara karşı merhamet ve şefkattir. Zulüm ve katliamlarla nitelenen zorlu savaş saatlerinin ardından Müslümanlar, İslam'ın onları yetiştirdiği her zamanki hallerine dönerler, yani tüm insanlara merhamet ve şefkat gözüyle bakarak, onları sapıklıklarından kurtarmaya çalışırlar. ve alemlerin Rabbini birleştirmek için. Merhameti, merhameti ve insanlığı somutlaştıran gerçek sahnelerden biri de Bilal'in Hayber Savaşı'nda iki Yahudi kadını esir alıp komuta merkezine götürüp savaş alanından geçerken başına gelenlerdir. Bilal, erkekleri tarafından öldürülen iki kadının yanından geçtiğin zaman" (Muhammed Darar, 1949).

Düşmanları Affetmek

Resûl-i Ekrem (s.a.v.)'in, savaş bittiğinde düşmanlarına karşı yürüttüğü askerî siyasette kullandığı en güzel insan sahnelerinden biri, onları fert, grup ve liderleri affetmesiydi. İslam tarihi, Peygamberimiz (sav)'in insanlığını gösteren olaylarla doludur. Birincisi: bireyleri bağışlayın Cabir, Resûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) ile bir sefere çıktığını ve döndüklerinde ağaçların bol olduğu bir vadiye indiklerini anlattı.

Bu adam ben uyurken kılıcımı çekti, ben de elinde bir dua ile uyandım ve dedi ki: Seni benden kim alıkoyuyor? Ben de üç defa Allah'ım dedim, kılıcı elinden düştü, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kılıcı aldı ve: "Seni benden kim alıkoyacak?" dedi. "Salih alıcı gibi ol" dedi. "Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim Allah'ın Resûlü olduğuma şehadet eder misin?" dedi. O: Hayır, fakat size söz veriyorum ki sizinle savaşmayacağım ve sizinle savaşan bir toplulukla birlikte olmayacağım, onu serbest bıraktı, cezalandırmadı ve oturdu, bunun üzerine Resûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) oturdu. Onu kutsa ve ona esenlik bahşet, onu bağışla ve onu öldürmek isteyen de odur. Düşmanı" (Al-Buhari, 1422 AH, s. 39).

Kabileleri ve grupları affedin

Peygamber'in insan etkileşimi, Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun, sadece

bireylerle sınırlı değildi, aynı zamanda tüm kabileyi veya tüm savaşan grubu kapsayacak şekilde genişletildi.

Mekke'nin fethi sırasında Cenab-ı Hak, Mekke'nin fethi günü onu Kureyşlilerin boyunlarından kurtardığı zaman, onların arasında bir hutbe olarak durdu ve şöyle dedi: Ataların İslam gururu ve yüceltilmesi. İnsanlar Âdem'den, Âdem ise topraktandır." Sonra Yüce Allah'ın şu buyruğunu okudu: "Ey insanlar, ben sizi bir erkek ve bir dişiden yarattım ve sizi ümmetlere ayırdık ve Birbirinizi tanıyasınız diye kabileler Allah katında en şerefliniz en mükemmel olanınızdır çünkü Allah bilendir, haberdardır (Hucurat Suresi, ayet. 13). Sonra dedi ki: Ey Kureyş halkı, bu konuda ne düşünüyorsunuz? Sana mı yapıyorum?Dediler ki: "İyi, cömert kardeş ve cömert yeğen" (Ibn al-Qayyim, 1994, s. 356). Bağışlaması, kendisine düşman olan tüm Mekkelilere ulaştı ve eğer kök salabilirlerse, o ve İslam, tereddüt etmedi. Yine de onlara tüm insanlığı ve samimiyeti ile muamele etmiştir.Bu iftira, O'nun birçok kavim ve kavme affından bahseden biyografi kitaplarından gelmektedir ve bu konuda kaydedilen belki de en belirgin pozisyon, onun Hevazin kabilesi ile olan insancıl ilişkileridir. Huneyn Savaşı'nda onlara karşı kazandığı zaferden sonra.

Kureyş'le ve Resûlullah'la arasındaki köklü farklılıkları tesbit eden iki hususta, Havazin'in onlardan yirmi beş binden fazla savaşçıyı ve her şeyden önce İslam'ı tamamen ortadan kaldırmak amacıyla amcaları Sakif'i topladığı iki ayrıntı. Zafer onlara yazıldı, Müslümanlar onlardan çok sayıda deve ve koyun ganimetleri aldılar ve çok sayıda savaşçıyı esir aldılar. Savaşın bitiminden sonra Hevazin'in heyeti, İslam'a girdiklerini bildirmek için Resûlullah'a gelerek, Allah'ın salât ve selâmı üzerine olsun, Allah'ın huzurunda İslâm'a girdiler ve: "Ey Allah'ın Resulü, biz bir bir aile ve bir aşiret, ve gördüğün beladan bizde etkilendik, bize karşı lütufta bulun (İbn Hişam, 1990, s. 162, Taberi Tarihi, 1336 AH, s.173). Durum Resûlullah için zor ve hassastı.Bir Müslüman kadın, parasını ve Resûlullah'ın ve Müslümanların ellerinden aldıkları ganimetleri geri almak ümidiyle geldi.Resûlullah ganimetleri Cenab-ı Hakk'ın emrettiği şekilde dağıttı. . Resûlullah (s.a.v.) onlara şöyle buyurdu: "Benim ve Abdülmuttalib'in oğullarına gelince, o sizin içindir ve ben öğle namazını insanlarla beraber kılarsam, kalkın ve şöyle deyin: Allah'ın Resulü Müslümanlara, Müslümanlar için de Oğullarımız ve kadınlarımız için Resûlullah'a.

Peygamber (s.a.v.) halkla birlikte namaz kıldı ve Hevzan heyetine buyurdu ve aralarında anlaştıkları şeyi Resûlullah'a bildirdi. Benim ve Beni Abdülmuttalib sizin içindir, Muhacirler de bizimki Resulullah'ındır dedi ve Ensar da Muhacirlerin söylediklerinin aynısını söyledi, böylece Müslümanların büyük bir kısmı geri döndü. Ganimetten Hevazin'e hissesi olan ve böylece Resûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) Hevazin'in malının büyük bir kısmını ona iade etti ve Müslümanlar, Resûlullah'ın şerefine ganimetteki paylarından vazgeçtiler. ve bu pozisyon, Allah'ın Resulü'nün, Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun, İslam'a karşı savaşta mağlup olan kabilelere karşı insancıl davranışlarını hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde göstermektedir. Resûl-i Ekrem'in affı, sadece fertleri ve aleni kabileleri değil, İslam'ı ve Müslümanları kökünden sökmeyi planlayanlar olmalarına rağmen düşmanların liderlerini de kapsıyordu. kışkırtan onlardı

Müslümanlara karşı savaşan düşmanlar, buna rağmen Resûlullah (s.a.v.) onlara emsalsiz bir insanlıkla mukabele etti. ve onları affetti. İkrime bin Ebi Cehil'i affetmek. İkrime bin Ebi Cehil, Allah Resulü'nün en azılı düşmanlarından biriydi, Allah ondan razı olsun ve ona esenlik versin. Peygamber'in Mekke'nin fethinde az sayıda müşrik ile kanını akıtmasına neden olan ve İkrime, Mekke'nin fethi gününde Müslümanlarla savaşan birkaç kişiden biriydi. Resûlullah'ın müşrikleri bozguna uğratıp Mekke'yi fethetmesinden sonra, İkrime Yemen'e kaçmaya çalışmış ve bunun için denize girerek Yemen'e doğru yola devam etmiştir. karısı Ümmü Hakim binti Haris bin Hişam, kocasına şefaat etmek, belki de onu kendisine verilen ölüm cezasından kurtarmak için Resûlullah'a gitti. Kadın geldi ve ona dedi ki: "İkrime senden Yemen'e kaçtı, senin onu öldürmenden korktu, o da onu emniyette kıldı." Bunun üzerine Resûlullah (s.a.v) "(İmam Malik, s, 204, Al-Hasan, 1993, s. 252). Kocasını af ile müjdelemek için takip etti ve ona dedi ki: Ey kuzen, ben sana insanların en dürüstünden, insanların en salihinden ve insanların en hayırlısından geldim. Kendini mahvetme, Muhammed'i sana emanet ettim, o da ona, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu. O evet dedi. İkrime sevindi ve Peygamber'in affından sonra aceleyle Mekke'ye döndü - ve İslam'ı kabul etti ve iyi bir Müslüman oldu. Aksine, Allah Resûlü'nün hayırseverliği ve insanlığı, İkrime'nin zarar görmesinden korkarak, sahabelerini İkrime'nin önünde Ebu Cehil'in biyografisinden

bahsetmemeleri konusunda uyardığı için, İkrime'nin ötesine geçti. Onlara dedi ki: "Mü'min ve muhacir olarak İkrime bin Ebi Cehil size gelecek, o halde babasına sövmeyin, çünkü ölüye sövmek diriye zarar verir ve ölüye ulaşmaz" (Ali Al-Sallabi, 2006, s. 796) onun hakkında, onun hakkında.

Hind bint Utbe'yi Affetmek (1)

Hind bint Utbah, Ebu Süfyan'ın karısı ve önde gelen Kureyş lideri, İslam'ın ve Müslümanların en azılı düşmanlarından biri olan Utbe bin Rabi'ah'ın kızıdır.Hind, insanların en kini ve Müslümanlardan nefret eden biriydi. Bu kin, Bedir Savaşı'nda babası Utbe, amcası Şeybe, oğlu Hanzala ve kardeşi Velid'in öldürülmesiyle şiddetlendi. Uhud günü, Müslümanlara olan nefretinden dolayı, Müslümanların cesetlerini parçalayarak büyük bir suç işledi ve Hamza bin Abdülmuttalib'in yanına vardığında karnını kesti, ciğerini çıkardı ve bir parça çiğnedi. onu ağzına atıp (İbn Saad, 1990, s. 12) fırlattı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'i görünce bu onu çok etkiledi ve bütün acı ve üzüntüsü ile şöyle dedi: "Allah sana rahmet etsin amca, Rahim, iyilik yapandır" (İbn al-Atheer, 1976, s. 604).

Hind'in İslam'a ve Müslümanlara olan nefreti, Mekke'nin fethinden sonra bile devam etti; burada Hind, Mekke halkından kendilerini korumak için evlerine girmelerini istediğinde kocası Ebu Süfyan'ın öldürülmesini istedi. Ve Mekke'deki Müslümanlar için güvenlik tesis edilince, heyetler Resûlullah'a biat etmeye başladılar ve biat, Resûlullah'a İslâm üzerine biat etmek için gelen kadınlara ulaştı. Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmamak şartıyla bana biat edin." Hind dedi ki: Vallahi insanlardan almadığınızı bizden alırsınız. "Hırsızlık etmeyin" dedi, o da: "Öldükten sonra Ebu Süfyan el-Hana'dan para kazanırdım ve bunun caiz olup olmadığını bilmiyordum" dedi. Ebu Süfyan -ki o sizin söylediklerinize şahiddi- dedi ki: "Geçmişte yaraladığınıza gelince, ondan kurtulmuşsunuzdur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "Sen Hind bint Utbe misin?" Dedi ki: Evet, geçmişini bağışla, Allah seni bağışlasın. Hamza'ya ve Müslümanlara yaptıklarından sonra ona dedi ki: "Allah seni bağışlasın" (Müslim, 261 AH, s. 1338, İbn Katheer, 774 AH, s. 423).

Bunlar Resûlullah'ın ahlâkıdır ve Resûlullah'ın -Allah onu selâm ve selâm eylesin- kendisine düşman olan düşmanlarına karşı gösterdiği insanlık budur. Tanrı onların boyunlarından ne yapabilir.

Ve ben kilitlendim, Sohail dedi ki: Rasûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) Mekke'ye girince evim kapımı çaldı ve Abdullah'a Muhammed'den bir komşu istemeye gönderdim. O'nun üzerine salat ve selam olsun, çünkü ben öldürülmekten emin değilim. Bunun üzerine Abdullah, Allah'ın salât ve selâmı üzerine olsun, Resûlullah'ın yanına gitti ve: "Ey Allah'ın Resûlü, ona inanıyor musun? "Evet, o Allah'ın güvenliğine inanıyor, bırakın çıksın" dedi. Bunun üzerine Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem çevresindekilere şöyle dedi: "Kim Süheyl bin Amr ile karşılaşırsa, sakın Onu zorla, çünkü benim hayatıma göre Süheyl'in aklı ve şerefi vardır ve Süheyl'e benzeyen şey İslam'ın cahilliğidir." Bunun üzerine Abdullah bin Süheyl, babasına çıkıp Rasûlullah'ın (s.a.v.) sözünü ona anlattı. barış onun üzerine olsun ve Sohail dedi ki: Allah'a yemin ederim ki, o salih, genç ve yaşlıydı. Deve "(T)" Süheyl bin Amr'ı Affetmek Bu muamele, düşmanları affetmekten ibaret değildi, aksine, Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun, Peygamber'in Uyaynah bin Hisn'i liderliğe geri getirdiğinde yaptığı gibi, liderleri eski konumlarına döndürmenin ötesine geçti (Al-Hakim Al-Nisaburi, 1990, s. 317). Beni Fazara'nın (İbn Saad, 1990, s. 153) savaş günü Medine'yi kuşatanlardan olduğunu bilerek, El-Handak onu affetti ve liderliğe geri verdi.El-Abbas bin Mirdas da Beni Salim Bedhan'ın liderliğine geri döndü, Akra bin Habis'i Beni Temim'in liderliğine geri verdi ve Cafer'i (İbn Katheer, 774 AH, s. 270) geri verdi ve onu Benî Temim'in (İbn Saad, 1990, s. 153) liderliğine geri verdi.

Ve Abbad'ı Umman'ın liderliğine ve Mundhir bin Sawi'yi Bahreyn'in liderliğine (İbn Saad, 1990, s. 263) geri döndürdü ve bu birkaç şeye işaret ediyor, bunlardan en önemlisi, Allah'ın Elçisi'nin savaşlarında tekelleşmeye imrenmemesidir. bir sandalye veya bir makamdır ve bu aynı zamanda Resûlullah'ın uğraştığı insani boyutu da gösterir. Allah ondan ve düşmanlarından razı olsun.

3.4.2. Müslümanların kaybedilmesi durumunda askeri politikanın insani boyutları.

Allah, Müslümanlara galip geldikleri her savaşta veya girdikleri her savaşta zafer yazsaydı, dünya Peygamberin ahlakını ve insanlığını savaşlarda keşfedemezdi, çünkü liderin gerçeği, sıkıntı ve musibet anında ortaya çıkar. Zafer zamanında değil ve tarih, Peygamber'in insanlığının parlak sayfalarını yazıyor, Tanrı onu kutsasın ve ona huzur versin, Düşmanın başarısızlık ve kayıp anlarındaki ilişkilerinde. Aşağıda Hz. Peygamber'in kayıp anında düşmanlarıyla olan ilişkilerini gösteren üç durumdan bahsedeceğim.

Birinci pozisyon: Onun et-Taif ehli ile olan konumu

Biyografi ve tarih kitapları, Resûlullah (s.a.v.)'in, Taif'i mağlup ettiğinde Taif halkının tasavvufına nasıl davrandığına tanıklık etmektedir. Hicretin sekizinci yılında onları yanlarında bulur ki, sizin Allah'ın sözlerini işittiğiniz halde, onlar onu geri çevirdiler, akılsızlığı ve oğulları ile onu baştan çıkardılar, böylece onu şiddetle dövdüler ve şereflisinden kan akana kadar üzerine taş attılar. ayak, oğlum Rabia'nın bahçesinde üzgün oturdu. Psikolojik durumunu şöyle anlatıyor: "Ben de yüzüm için endişelenirken yola çıktım ve ancak tilkiler sağır olurken uyandım" (Al-Buhari, 1422 AH, s. 315-314).

Gabriel ona muzaffer gelir, dağların kralı. Allah'ın selamı ve bereketi onun üzerine olsun dedi ki: "Ben de başımı kaldırdım ve işte bir bulut beni gölgeledi ve baktım ve içinde Cebrail'in olduğunu gördüm. Sonra beni çağırdı: Allah senin ne söylediğini duydu. İnsanlar sana dediler ve sana ne cevap verdiler, onlar hakkında dilediğini yapsın diye sana dağlar meleğini gönderdi ve dedi ki: Dağların hükümdarı beni çağırdı ve bana selâm verdi. dedi: Ah.

Muhammed, Allah kavminin sana söylediklerini işitti ve ben dağların hükümdarıyım ve Rabbin beni sana emrini bana emretmek için gönderdi ve dilersen ne dilersen onu uygularsın. onlara iki ağaç." Peygamber'in kalbini

sıkıştıran acının boyutunu hayal edebiliyoruz ve belki de bu, Benu Sakif'in Cenab-ı Hakk'ın emriyle gücü yettiği ve Dağların Hükümdarının beklediği sırada yaptıklarına bir tepki olarak yansıyor. ondan bir işaret. Ancak Rahmet ve İnsanlık Peygamberi şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz Allah onların sulbünden yalnız Allah'a kulluk edenleri ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayanları çıkaracaktır" (Müslim, 261 AH, s. 1420).

Aradan günler ve yıllar geçti, Sakîf inkar etti, İslâm'a direndi ve inkar etti ve Hevazen ile birlikte Resûlullah'a karşı Huneyn savaşına katıldı. Sahabeler buna üzülürler, ona de ki: "Ey Allah'ın Resûlü, sen yandın. Bize Sakif'in oklarıyla, onun için Allah'a dua et" cevabını verdi. Sanki Allah tüm insanlara hidayet versin diyormuş gibi. İnsanlık ve merhamet dolu bir cevap. Dedi ki: "Ey Allah'ım, Sakif'e hidayet et" (Al-Tirmidhi,, 1998, s. 729).

İkinci pozisyon: Uhud Savaşı sırasındaki pozisyonu

Belki de Müslümanların kaybı, Resûlullah'ın ve Müslümanların başına gelen en kötü şeylerden biridir. İnsanların çoğu, yaptıklarının sonucunda düşmanlarına karşı kin dolu duygularla belalardan çıkar. Fakat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem diğer insanlar gibi değildi, her şeye rağmen duygu ve hislerine hakim oldu. Onu ve arkadaşlarını vurdu. Ubey bin Kaab -Allah ondan râzı olsun- Resûlullah (s.a.v)'in başına gelen musibeti şöyle anlatır: Ensardan altmış dört, Muhacirlerden altı kişi şehit oldu. Hamza idi ve müşrikler de onlara benzetildi. onlar üzerinde. Mekke'nin fethi sırasında bir adam: "Bugünden sonra Kureyş diye bir şey olmayacak" dedi. Müslümanların yaptıklarından dolayı Kureyş'ten intikam alma arzusunun bir işareti

Birinin ciddiyetine rağmen. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onlara şöyle buyurdu: "Dört kişi dışında Kureyş'i durdurun" (Al-Tirmidhi,, 1998, s. 299) Müslümanların Uhud'daki belası, ancak Allah'ın kanununun uygulanması dışında, o, ne haddi aşmaya izin verdi, ne de izin verdi. sapmayı kabul eder.

Üçüncü pozisyon: Ma'une kuyusu gününde onun pozisyonu

Aamir bin Tufail ile Asiyah, Ra'al ve Dhakwan kabilelerinin, Yüce Allah'ın kitaplarını koruyan yetmiş sahabeye ihanet edip onları öldürmesi, Müslümanların başına gelen en iğrenç durumlardan biridir ve bu, Hz. Uhud felaketi. Müslümanların başına gelen bu musibetin büyüklüğünden dolayı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir ay boyunca onlar için dua etti. Bir gün Amr ibn Ümeyye ed-Damari bir seyahatinden Medine'ye dönerken, kabileden yetmiş rahibi öldüren iki adamla karşılaşmış ve onları okuyanlardan intikam almak için öldürmüştür. Allah'ın Resulü'nden onlar için bir ahit, güvenlik için Allah'ın salat ve selamı onun üzerine olsun. Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in tepkisi hayret vericiydi, üzüntüsünü tamamen unutup şeriatın emrettiği gibi hükmetti ve 'Onlara borcum olsun diye iki kişiyi öldürdüm' dedi" (İbn Katheer, 774 AH, s. 396)

Yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ailelerine kan parası ödemeye karar verdi, duygularını yargılamadı ve tepki göstermedi, Müslümanların çektiği zorluklara rağmen onlara kan parasını ödedi.

4. SONUÇ

- Her işin başında da sonunda da hamd Allah'a, salat ve selam Allah'ın Resulü efendimize, onu tayin edenlere ve ondan sonra gelenlere olsun.
- Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in askerlik politikasında insani boyutların izlendiği bu araştırma sonucunda şu sonuçlara ulaşılmıştır:
- İslam dini ahlak, fazilet ve insanlık dinidir.
- Müslümanın münasebetlerinde temel prensip barıştır ve savaş tesadüfidir.
- İslam'daki savaşların amacı, Cenâb-ı Hakk'ın dinini yaymak ve bu dinin önündeki her türlü engeli kaldırmaktı, bu yüzden gücü artırmak veya bir devleti ortadan kaldırmak için savaşmayın.
- Diğer ulusların savaşları açgözlülük nedeniyle veya diğer ulusları genişletmek veya yok etmek amacıyla yapılırken.
- Allah Resulü -sallallahu aleyhi ve sellem- yaralı Müslümanlara özel ilgi gösterdi, şehit aileleriyle ilgilendi.
- Muharebelerde ashâbının öldürmek için acele etmemesine çok önem verir, bu emirleri yerine getirir ve haddi aşanlardan hesap sorardı.
- O, Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun, muharebelerde daima savaşları önlemek, kan dökmekten sakınmak ve canları kurtarmak için uğraşırdı.
- Düşmanının sadece savaşçıları ile savaşırdı ve savaşçı olmayan keşiş, kadın ve çocuk gibi savaşçılardan daha azını öldürmek yasaktı.
- Düşmanlarının cesetlerini parçalamadı ve yaralarını sarmadı.
- Düşmanının esirlerine iyilik eder, ashabına da böyle yapmalarını emrederdi.
- Resûl-i Ekrem'in beşeriyeti insanı aşmış, taşa, ağaca çıkmış, ne ev yıkmış, ne ağaç kökünden sökmüştür.

5. ÖNERİLER

Araştırmanın sonunda araştırmacı şu önerilerde bulunur:

- Müslüman ordularının savaşlarında Allah Resulü -sallallahu aleyhi ve sellem-'in koyduğu insani kurallara uyma ihtiyacı.
- Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in savaşlarında izlediği insani siyasetin ağırlıkta olduğu seminer ve toplantıların yapılması zarureti. Bu, bugünlerde Resûlullah ile Müslümanlar arasında kasıtlı bir uzaklaşmadan sonradır.
- Dürüst hukukçuların güvenilir hukuk âlimleriyle işbirliği yapma, savaşlarla ilgili insan yapımı kanunları açıklama ve Hz. İnsanlarla ilişkilerinde insani olan her şeye ilk uyan Müslümanlar olmuştur.

Sonuç olarak Cenab-ı Allah'tan araştırma kabulümü yazmasını ve en büyük gösteri günü gazetemde olmasını ve hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur dilerim.

KAYNAKÇA

Abdullah Al-Hashimi, Islamic Ethics, and Ethics, *Dar Al-Amin, Beyrut*, ed: 1, (2006), s.: 09,

Abdurrahman el-Saadi ve el-Karim er-Rahman el-Mannan'ın sözlerinin tefsirinde, (1344) AAH, *önceki referans*, bölüm: 1, s.: 89.

Abu Zaid al-Kayravani, Abu Muhammed Abdullah al-Nafari (ö. 386 AH), Mudavana'da diğer annelerden olanlara fıkralar ve eklemeler, *Dar al-Garb al-Islami*, Beyrut, baskı 1, MS (1999), cilt 3, s.: 73.

Ahmed Alluş, Medeni Ahitte Peygamber ve Propagandanın Biyografisi, *Al-Risala Vakfı,* I 1, (2004), s.: 260.

Ahmed Al-Şariadi*, İslam'da İntikam*, Al-Azar basın Grup , Kahire,(1954) s.41 AH.

Ahmed Al-Zarka, Ahmed bin Al-Şeikh Muhammad Al-Zarka (ö. 1357 AH) *hukuk kurallarını açıklayan*, düzelten Mustafa Ahmed Al-Zarka, *Dar Al-Kalam* - Şam, Suriye, ed 02, (1989), s. : 136.

Ahmed Al-Zayyat ve diğerleri, Al-Mu'cam Al-Vasat, *Dar Al-Da'vah*, Cilt 1,(1962), s.: 0252-4

Ahmed Galluş, Peygamber Biyografisi ve Mekke Devrinde Propaganda, *Al-Risala Vakfı*, 1, 92003), s.: 584.

Ahmed, Abu Abdullah Ahmed bin Muhammed bin Hanbel Al-Şaibani (ö. 241 AH), Musnad Ahmed, Şuaib Al-Arna'ut tarafından araştırıldı - Adel Mürşit ve diğerleri, *Al-Resala Vakfı, Beyrut*, 1. baskı, (2001) AD, No. (3823), cilt 6, s.: 1373.

Ahmed, Müsned Ahmed, *önceki referans,* (1969), No. (8952), C: 14, s.: 512.

Al-Alusi, Şihab Al-Din Mahmud bin Abdullah Al-Hüseyin (ö. 1270), Ruh Al-Mani, soruşturma: Ali Abdel-Bari Attia, *Dar Al-Kutub Al-Ilmyya - Beyrut*, 1. Baskı, 1415, K: 15, s.: 171.

Al-Asha, Maynon bin Kais (ö. 625 AD), Divanı, Muhammed Hüseyin tarafından araştırılmıştır, *Model Press*, Mısır, s.: 213.

Al-Asif ikincisidir, İbn Manzur, *Lisan Al-Arab, önceki referans*, cilt 9, s: 6.

Al-Avza'i, Abu Al-Kasim Ali Bin Al-Hassan (ö. 571 AH), *Şam Tarihi, Baskı için Dar Al Fikr*, Yayım ve Dağıtım, Beyrut, (1995) AD, C: 49, s.: 335.

Al-Azarı, Hadheeb Al-Lughah, H, s.: 16

Al-Azarı, Muhammad Ahmed Abu Mansur (ö. 370 AH), Arap Mirasını Canlandırma Evi Muhammed Avad Mereb tarafından elde edilen dilin iyileştirilmesi - Beyrut, I 1, (2001) AD, C: 5, s.: 13 .

Al-Azeem Abadi, Muhammad Eşraf bin Amir Al-Sidik (ö. 1329 AD), Aun Al-Mabod, Şarh Ses Abi Davud, *Dar Al-Kutub Al-Ilmyya*, Beyrut, 2, 1425 AH, Cilt 6, s .: 134.

Al-Baali, Muhammed bin Ebi Al-Feth (H. 709'da öldü), Al-Mukni'nin sözlerine aşina, araştıran: Mahmud Al-Arna'ut, *Al-Savadi Library Dağıtım*, - I, 1423 H. – (2003) M.Ö., C: 1, s: 0245.

Al-Baladhari, Muhammed bin Yahya bin Cabir bin Davud (ö. 274 H.),ülkelerin fethi, *Al-Hilal Kütüphanesi ve Kütüphanesi* - Edrut, (1988) AD, C: 1, s.: 34.

Al-Bayhaki, Ahmed bin Al-Hüseyin bin Ali bin Musa Al-Harra Curdee (458 AH), Sünen ve Eski Eserler Bilgisi, *Dar Al-Vafa' Al-Mensura* - Kahire, - MS 1, (1991), No. (17916) C: 13, s.: 202.

Al-Bayhaki, Ahmed bin Al-Hüseyin bin Ali bin Musa Al-Khacardi (458), inançlı insanlar, Abdul Ali Hamid tarafından araştırıldı, Soruşturma Abdul Ali Hamid, *Al-Ruşd Kütüphanesi Yayıncılık ve Dağıtım*, Riyad, 1. Baskı, (2003). Hadis No. (4286) C: 2, s.: 334.

Al-Bayhaki, Al-Sunan Al-Kübra,(1352). AH, No. (1810), cilt 2, s: 153.

Al-Bayhaqi, Ahmed bin Al-Hussein bin Ali bin Musa Al-Khasrojardi (H. 458'de öldü), Al-Sunan Al-Kubra, Düzenleyen Muhammed Ataa, Dar Al-Kutub Al-Ilmiyya, Beyrut, 3. baskı, (2003) AD, No. (1825), C: 9, s.: 145.

Al-Bayhaqi, Sunan Al-Kubra, önceki referans, cilt 8, s. 322.

Al-Buhari, Muhammed bin İsmail Al-Buhari (ö. 256) (Sahih Al-Buhari, Dar Tavk Al-Nejat, 1. Baskı, (1422) H., Hadis No. (25) s. 14.

Al-Dhahabi, Muhammed bin Ahmed bin Faymaz (ö. 748 AH), *İslam tarihi*, araştıran Başar Maarouf, Dar al-Gharb al-Islami, Beyrut, 1. baskı, MS (2003), bölüm: 44, s. : 49-50.

Al-Fayoumi, Ahmed bin Muhammed bin Yahya (*ö. 77 AH), Al-Misbah Al-Munir, Bilimsel Kütüphane* - Beyrut, baskı veya tarih olmadan, C: 1, s.: 275.

Al-Fayruz Abadi, *Macd Al-Din Bin Yakub* (T.: 817 AH), Al-Mukassi Al-Mutava', Muhammed Arkosi tarafından araştırıldı, Al-Resala Vakfı Basım, Yayıncılık ve Dağıtım, Beyrut Laban, Taha, (1426) AH, (2005) AD, s.: 0881

Al-Gavhari, *İsmail bin Hammad Abu Nasır* (ö. 393 AH), El-Sahih Dilin Tacı ve Arapça Sahih, Soruşturma: Ahmed Abdel Gafur Attar, Milyonlarca Bilim Evi - Beyrut, 4. baskı, 1407 AH – (1987) AD, cilt 1, s. 42

Al-Gazali, Abu Hamid Muhammed bin Muhammed el-Tusi (h. 505), Din Bilimlerinin Yeniden Canlandırılması, *Dar al-Maarifa*, Beyrut, baskı veya baskı tarihi olmadan, Bölüm: 3, s.: 53.

Al-Hakim Al-Naysaburi, *Al-Mustadrak*, Bölüm: 3 s: 317.

Al-Hakim Al-Naysaburi, Al-*Mustadrak, önceki referans,* No. (6004) C: 3, s. 539.

Al-Hakim Al-Nisaburi Ebu Abdullah Al-Hakim Muhammed bin A Allah bin Muhammed bin Casavayh (ö. 400 H.), *İki Sahih'te Al-Mustadrak, Mustafa Ataa'nın kardeşi*, Bilimsel Kitap Evi -Buta D. 1, (1990) AD, Hadis No. (4193) C: 3, s.: 59.

Al-Isfahan, Al-Hussain bin Muhammad Abu Al- kasat (2.d.), Al-Müfredat fi Gharib Al-Kuran, Düzenleyen Safvan Al-Davudi, *Dar Al-Kalam Al-Dar Al-Şamiya* - Şam Beyrut, I 1, (1412) AH, s: 297.

Al-Izz bin Abd al-Salam, Abu Muhammad Ezz al-Din Abd al-Aziz Ibn Abd al-Salam (ö. 660 AH), *Noble Kuran'ın Yorumlanması*, İbn Hazm Evi -Beyrut,

Baskı 1, (1996) AD , cilt 3: s.: 299.
Ali Al-Cundi, İslam Öncesi Dönemde Savaş Şiiri , *Arap Ligi Kütüphanesi*, Beyrut, 30. Baskı, 1947, s.: 81.
Ali Al-Sallabi, Omar bin Abdul-Aziz - Yenilenme ve Reformun Kilometre Taşları, *İslami Dağıtım ve Yayınevi, Kahire*
Ali al-Sallabi, Peygamberin Biyografisi, *basım, yayın ve dağıtım için bilgi evi,* Merot, i - 07 2008, cilt 1, s. 748.
Ali Al-Sallabi, *Peygamberin Biyografisi*, Bölüm: 1, s.: 637.
Ali Asad Vatfa, *etik kavramı üzerine araştırma*: çağdaş bir felsefi okuma, şüm İnsan Çalışmaları için Eleştiri ve Geri DönüMerkezi'nin web sitesinde yer alan bir makale, 21/11/2020AD
Ali bin Ebi Talib (MÖ 23 - MS 40) Ali bin Ebi Talib el-Haşimi el-Kuraşi, büyük bir sahabe ve Cennet misyonerlerinden *Allah Resulü'nün çeyizi, Allah onu kutsasın ve ona bağışlasın Fatıma'nın eşi ve kuzeni barış,* bütün fetihlere katılmış ve Müslümanların halifeliğini almıştır (35 H. - 0 4 0) ta ki Abdurrahman ibn Mulcim ibn al-Alu'nun elinde şehit oluncaya kadar, Asad al-Ghaba, önceki referans, C: Ami: 87 ve ötesi
Ali El-Sallabi, *Peygamber Biyografisi,* s.: 796.
Al-i İmran Suresi, ayet. 159.
Al-Kandhlawi, Muhammed Yusuf bin Muhammed Elias (ö. 1384 AH), The Life of the Companions, *Investited by Bashar Maarouf,* Al-Resala Foundation for Printing, Yayıncılık ve Dağıtım, Beyrut, 1. Baskı, (1999) AD, Bölüm: 1, s.: 250.
Al-Kasani, Badaa' Al-Sana'i, (2003), önceki referans, Bölüm: 7, s.: 109.
Al-Kasani, Badaa' Al-Sana'i, op. referans, Cilt 7, s.: 101, Aliş, Muhammed bin Ahmed bin Muhammed (ö. 1299 AH) Manah Al-Calil, *Dar Al-Fikr* - Borut , 1986 AD. , c: 3, s.: 104, al-Şafi'i, Abu Abdullah Muhammed ibn İdris ibn al-Abbas al-Muttalib 204 AH)), anne, Dar al-Maarifa - Beyrut, (1990) AD, cilt 4, s 240, İbn Kudamah, Ebu Muhammed Muvaffak al-Din Abdullah Al-Makdisi (620 AH) Al-Ma'ani, Kahire Kütüphanesi, MS 1968., Cilt 10, s.: 539.
Al-Kasani, Badaa' Al-Sana'i, önceki referans, Bölüm 7, s. 100, *İbn Rüşd, Ebu El Velid Muhammed bin Ahmed bin Muhammed bin Ahmed bin Rüşd El Kurtubi (ö. 545 AH), Bidayat al-Muctahid,* Dar al-Hadith - Kahire, 2004 AD, c: 1, s.: 1306 Al-Şafi'i, Al-Umm, önceki referans, C: 7, s.: 241.
Al-Kasani, Badaa' Al-Sana'i, önceki referans, kısım: 7, s.: 101, *Hashiyat Ibn Abdeen, önceki referans, kısım*: 3, s.: 225, Al-Nawawi, Abu Zakaria Muhyi Al -Din Yahya bin Sharaf (T.: 676 AH), Rawdat Al-Talibin Investigated by Zuhair al-Shawish, The Islamic Bureau, Beyrut - Şam - Amman, 3. baskı, (1999) AD, cilt 10, s. 243.
Al-Kasimi, Muhammad Camal Al-Din Al-Hallak (ö. 1332 AH), *yorumun erdemleri,* Muhammed Oyoun Al-Soud tarafından araştırıldı, Dar Al-Kutub

Al-İlmiyye Beyrut, Baskı 1, MS (1418). C: 5, Met: 354.

Al-Kurtubi, Muhammed bin Ahmed Al-Ansari (ö. 671 AH), Kuran hükümlerinin Koleksiyoncusu, elde eden: *Ahmed Al-Baraduni ve İbrahim Atfayeş*, Dar Al-Kutub Al-Masryah - Kahire , cilt 2, (1384) AH - 1964 AD, C: 18, s.: 324.

Almabrad Yusuf bin Hassan bin Ahmed bin Hassan (909), Müminlerin Komutanı Ömer bin Al-Hattab'ın Faziletlerinde Saf Gerçek, Abdul Aziz Abdul Mohsen tarafından yapılan soruşturma, *İslam Üniversitesi'nde Hamada Bilimsel Araştırma Yayını,* Al -Madina Al-Suvayya, Suudi Arabistan Krallığı, s. 2, (2000), c. : 1, s.: 371.

Al-Makrizi, Ahmed bin Ali bin Abdul Kader, Abu Al-Abbas (ö. 8845), Imtiat Al-Asma', Düzenleyen Muhammad Al-Namisi, *Dar Al-Kutub Al-Ilmiyya* - Beyrut, Baskı 1, (1999) , s. 251.

Al-Malouh: Al-Madhush: O ne yaşlı ne de deli ve eksik aklın İbn Manzur, Lisan Al-Arab, önceki referans olduğu ve El-Asif'in Şeyh El-Fani, İbn Manzur olduğu söylendi. , Lisan Al-Arab, önceki referans, Bölüm 12, s. 512

Al-Moalami, Abdul Rahman bin Nasser Al-Saadi (ö. 1376 AH), Muhammet Al-Luhaik tarafından elde edilen Kutsal Rahman'ın yorumu." *Massa Al-Risala, Beyrut,* 10, (2000) AD, cilt 1 , s.: 330.

Al-Rafi'i, *Abdul Karim bin Muhammed Al-Kazvini* (ö. 623 AH), Al-Şarh Al-Kabeer, Dar Al-Fikr, Beyrut, cilt 11, s.: 392.

Al-Rageb Al-Isfahani, Kur'an'ın Sözlüğü, a.g.e., s.: 0255.

Al-Rageb Al-Isfahani, Kuran'ın Sözünde Yabancıdaki Yabancı, a.g.e. referans, s.: -208.

Al-Rahbani, Mustafa bin Saad bin Abd (ö. 1243 AH), Oli al-Nuha'nın talepleri, *İslami Kitaplar Kökü,* 2. Baskı, MS (1994), Bölüm: 2, s.: 521

Al-San'ani, Hamad bin İsmail bin Salah bin Muhammed Al-Hassan (ö. 1182 AH) Subul Al-Salam, Dar Al-Hadith, Kahire. (2001), cilt 4, s. 46

Al-Saraksi, Al-Saraksi, Muhammed bin Ahmed bin Abi Sahel (ö. 483 AD), Büyük yürüyüş açıklaması, Doğu Reklamcılık Şirketi (1971) AD, C: 1, s. 591.

Al-Sarhasi, Muhammed bin Ahmed bin Abi Sahel (MS 4835), Al-Mabsout, *Dar Al-Maarifa* - Beyrut, 1993 AD, C: (2010) s.: 32.

Al-Şavkani, Muhammed bin Ali bin Muhammed bin Abdullah (ö. 1250 AD), Neil Al-Avtar, *Dar Al-Hadith*, Mısır, 9. baskı, MS (1993), C: 7, s.: 279, Nerede o yasak ve Muhammed Ali bin Ahmed n Said bin Hazm Al-Andalusi (T1 45 AD) Al-Hilli, Dar Al-Fikr - Beyrut, 1993, cilt 7, s.: 296.

Al-Şerbiny, Muhammed bin Ahmed Al-Khatib (ö. 477-), Mughni Al-Muhtaac, *Dar Al-Kutub Al-Ilmyya*, Beyrut, 1, (1997) AD, C: 6, s.: 9.

Al-Şirazi, Abu Işak İbrahim bin Ali bin Yusuf (4765AD),469 AH, kibar, Kütüphane bilimi, Beyrut ،C: 2, s. 238.

Al-Tabarani, Süleyman bin Ahmed bin Ayoub(T. 360 AH), Büyük Sözlük, İncelenen Hamdi Al-Selafi, Dar Al-Sumaei Riyad, ,1, (1415) AH – (1994)

AD, cilt. 22, s.: 393.
Al-Tabari, Muhammed bin Carir bin Yezid bin Katheer bin Galib Al-Amali (h. 310'da öldü), Tarikh al-Tabari (Elçiler ve Kralların Tarihi), Dar Al-Turat - Beyrut, 2. baskı, 1387 , c: 2, s: 460-461.
Al-Tahavi, Ebu Cafer Ahmed bin Muhammed bin Seleme (ö. 321 H.), Eski Eserlerin Anlamlarının Açıklanması, Kitaplar Dünyası, 1. Baskı, MS (1994), c: 2, s.: 224.
Al-Tâhir bin Aşour, Muhammad Al-Tâhir bin Aşour Al-Tunusi (ö. 1393 AH) Düzenleme ve Aydınlatma , Tunus Yayınevi - Tunus, MS (1984). C: 19, s.: 171-1724
Al-Tirmidhi, Muhammedî bin Surft, 174 A.H., Sunan Al-Tirmidhi, araştırmacı: Başar Avvad Maruf, Dar al-Garb al-Islami. Beyrut, MS 1968. (2018), C: 3, s. 545
Al-Zayla'i, Jamal Al-Din Abu Muhammed Abdullah bin Yusuf (ö. 762 H.), bayrağı dikerken, Muhammed Awamah Vakfı tarafından araştırılıyor Al *Rayan for Printing and Publishing Beyrut,* Baskı, (1997) AD, C: 3, s.: 392
Araf Suresi, Ayet. 56
Araf Suresi, ayet: (26)
Asaad Hamed, Ayser Al-Tafseer, 4. Baskı, 2009, s.: (1248)
Atheer Peçe, elbise ve giydiğiniz metro. Acıya, Garip Bir Hadiste Son, *Önceki Kaynak, Bölüm*: 2, s: 5
Bakara Suresi, Ayet. 190
Bakara Suresi, Ayet. 194
Bakara süresi , Ayet. 190
Bakara Süresi, 216. Ayet.
Bakara Süresi, Ayet. 120
Bakara Süresi, Ayet. 193.
Bakara Süresi, Ayet. 194.
Bakara Süresi, Ayet. 195.
Bakara Süresi, Ayet. 256
Bakara Süresi,193. Ayet.
Bakınız: Vahiyep Al-Zuhaili, Athar Al-Harp, Dar Al-Fikr, Damaskus, ed: 3, (1998), s.: 35.
Bassibs bin Amr veya onun yaşında olan Basisa, Resûlullah'ın Bedir'den önce Ebu Süfyan'dan başkasına öğrettiği kimselerden, İbnü'l-Esir'den, Esed'den büyük bir sahabi. *al-Ghaba, önceki referans*, Bölüm 1: s: 379.
Basus Savaşı (MS 496): Hasas İbn Murrah eş-Şeybani'nin öldürülmesinden sonra Taklip bin Vael kabilesi ve ahlakı ile Şeyban kabilesi ve ahlakı arasında meydana gelmiş ve yirmi kırk yıl sürmüştür. farklı rivayetlere göre. Cevad Ali (ö. 1407 H.), Arapların İslam'dan önceki tarihinde ayrıntılı, *Dar Al-Saki*, 4. baskı, (2001) AD, cilt: 3, s.: 253 ve ötesi.
Cenevre Sözleşmelerine Ek Protokolün beşinci belgesinde - 54. maddesinde

"Sivilleri bir savaş yöntemi olarak aç bırakmak yasaktır", (1977) tarihli, *Uluslararası İnsancıl Hukuk Ansiklopedisi*, Bunduq, s.: 295.

Dahes ve Al-Gabra (yaklaşık olarak H. 68), Gaftan kabilesinin iki kolu (İs ve Teiban) arasında meydana gelen İslam öncesi savaşlardan bir mektuptur. İslam öncesi en uzun savaşlardan biri olarak kabul edilir, Cevad Ali (ö.: 1407 H.), İslam öncesi Arap tarihinde ayrıntılı, önceki referans, 24 ve ötesi

Ebu Davud Süleyman bin Al-Ash'ath bin İshak (T.: 275 AH), Al-Marassil, Shuaib Al-Arnaout tarafından araştırıldı, *Al-Resala Vakfı* - Beyrut, i 1, 148 H., Hadis No. (328), s: 245 ve Sahih Mursal

Ebu Davud, Süleyman bin Al-Ash'ath Al-Sijistani (ö. 275), Sunan 7-Abi Davud, *Dar Al-Resala Al-Alameya*, I 1, (2009), Hadis No. (760), C: 2, s .: 072.

Ebu Davud*, Sünen Ebu Davud*, önceki referans, No. (4799), C: 6, s.: 097.

Ebu Naim Al-Asbahani, Ahmed bin Abdullah bin Ahmed bin İshak (ö.: 430 H.) Velilerin Süsü ve Hz. Salihlerin Katmanları, Darü'l-Kütüb el-İlmiyye - Beyrut, H. (1409), c: 5, s.: 309. E 5-İbn Ebî Şeybe'nin eseri, Hadis No. (37778), C:7, s:537.

Ebu Zehra, Muhammed bin Ahmed bin Mustafa bin Ahmed (T.: 1354 H.), Peygamberlerin Sonu, Arap Düşünce Evi - Kahire, H. (1425), Kısım: 2, s. 516.

Ebu Zehra, Muhammed bin Ahmed bin Mustafa bin Ahmed (T.: 1394 H.), Harp Teorisi, Kültür İşleri Yüksek Kurulu, Mısır, i. 02 2008AD.. s.: 170 – 171.

El-Abbas (6 dk. H. - 32 H.) bin Abdul-Muttalib el-Haşimi el-Kuraşi, Ebu el-Fadıl, ashabın asillerinden ve Rasûlullah'ın amcası Allah onu kutsasın ve bağışlasın. ona barış. 3, s.: 163.

El-Kuleyb, gömüldükleri dolunay, *İbn Manzur diyor ki*: El-Kulayb: Geniş jet ve gelişmeyen kuyu. c: 1, S: 250 + K: 689

El-Zerkani, Muhammed bin Abdul-Baki bin Yusuf (ö. 1122 H.), içsel yetenekleri açıklayan, *Darü'l-Kutub al-İlmiyye*, Beyrut, I 1, (1417) H.-1996 M.Ö., C:1, s.:387.

Enbiya Suresi, ayet. 107

Enfal Suresi, Ayet. 61

Enfal Suresi. Ayet 57.

Enfal Süresi, Ayet. 39.

Eski Ahit, Tesniye, sekizinci bölüm (41-42).

Folke, Theoretical Ethics, Abdul Rahman Badawi'nin Theoretical Ethics, Kuvait Publications Agency, MI'da bahsettiği, (1975), s. 10.

Gustave Le Bon Arap Medeniyeti, tercüme Adel Zuaiter, Hindavi Basım Enstitüsü, Mısır, s.: 344

Gustave Le Bon, Arapların Medeniyeti, önceki referans, s.: 128

Haj Suresi, Ayet. 59

Haşr Süresi, Ayet. 2

Haşr Süresi, Ayet. 5

Hatem et-Tai'nin kızı Safana Ahit Uday, babası cömertliği ile ünlüydü ve ona lakap takılmıştı. Allah'ın salat ve selamı üzerine olsun Peygamber tarafından serbest bırakılan Tayi esirleriyle birlikte geldi.6 , s.: 143.

Hıristiyanlar arasında bahis için ibadethanenin yeri olan bir inziva yerinin çoğulu olan silolar, Ahmed Al-Zayyat ve diğerleri, Çağdaş Arap Dili Sözlüğü, önceki kaynak, C: 2, s. : (1338) AD.

Hucurat Suresi, ayet. 13.

İbn Abbas'ın sözlerine bakıldığında, Al-Facr Al-Razi, Al-Razi, Ebu Abdullah Muhammed bin Omar bin Al-Hassan (ö. 606) Arap Mirası - Nokta, 3. baskı, MS(1420), cilt: 23, s. 229.

İbn Abdeen, Muhammad Amin bin Omar Al-Dimaşki (ö. 1252), Ibn Abdeen Haşiyah (Kur'an-ı Kerim'deki Yabancı) (Al-Muhtar Ali Al-Dur Al-Mukhtar'ın cevap). *Dar Al-Fikr, Beyrut*, 2. Baskı, 1412 AH –(1992) AD, C: 2, s.: 301,al-Kasan, Ala al-Din Abu Bakr bin Mesud (587), Badaa' al-Sana'i, *Dar al-Kutub al-Ilmyya*, Beyrut, 2. baskı, H. (1406) – (1986) AD, c: 7, s.: 097

İbn Abdin'in Haşiyah, önceki referans, cilt 4, s.: 308, İbn Necim, Zain al-Din *İbn İbrahim İbn Muhammed al-Bahr al-Ra'ik, Dar al-Kitab al-Islami*, Beyrut, ikinci baskı , basılmış tarih yok, c: 3, s. : 151.

İbn Abdullah Ahmed Şuayb, Arapça Retorikte Kolaylaştırıcı, Dar İbn Hazım, Beyrut, 10,(2008), s. 219

İbn Al-Atheer Al-Kamil fi Al-Tarikh, önceki referans, Bölüm: 2, s.: 152. İbn Hişam Biyografisi, önceki referans, C: 2, s:582.

İbn al-atheer savaşlarında Ensar sancağının sahibi, ormanın aslanı Sable referansı, C: 2, s.: 175.

İbn al-Atheer, *Abu al-Hasan ibn Abi al-Makarim al-Şaibani* (ö. 630 AH), Garip Hadislerinde Son, Tahir Ahmed al-Zavi ve Mahmud Muhammad al-Tanahi tarafından araştırıldı, Bilimsel Kütüphane - Beyrut, MS (1976), c: 2, s.7

İbn al-Atheer, al-Kamil fi al-Tarikh, önceki referans, bölüm: 3, s.: 206.

İbn al-Atheer, al-Kamil fi al-Tarikh, önceki referans, C: 1, s.: 139.

İbn al-Atheer, al-Kamil fi al-Tarikh, önceki referans, c: 10, s.: 330 ve ötesi, Ali al-Sallabi, Moğolların ve Tatarların Devleti, bilgi evi , 1. Baskı, (2009), Beyrut, s. 196 ve sonrası.

İbn al-Atheer, al-Kamil fi al-Tarikh, önceki referans, cilt 10, s.: 34 ve ötesi.

İbn al-Atheer, el-Kamil fi't-Tarikh, önceki referans, c:10, s.:399.

İbn al-Atheer, tarihle dolu, Önceki referans, cilt 10, s.: 414.

İbn al-Hammam, Kamal al-Din Muhammed *ibn Abd al-Wahed al-Siyasi* (T.: 861 AH) Fath al-Qadeer, Dar al-Fikr, Bölüm: 4, s.: 263.

İbn al-Qayyim, Muhammed ibn Abi Bakr ibn Ayoub ibn Saad Shams al-Din (ö. 751 AH), Zad al-Ma'ad, Al-Resalah Foundation, Beyrut - Al-Manar Islamic Library, Kuveyt, 57. baskı , 1415 AH – (1994) AD, cilt 3, s.: 356.

İbn Ebi Şeybe, Ebu Bekir Abdullah Bin Muhammed Bin İbrahim Bin Osman (ö.

8235), İbn Ebi Şeybe'nin çalışma kitabı, *Kamal Al-Hout tarafından incelendi,* Al-Ruşd Kütüphanesi - Riyad, Baskı 1, 1409 AH, No. (33125), C: 6, s.: 483.
İbn Ebi Şeybe'nin çalışma kitabı, Hadis No. (33276), cilt 6, s.: 498.
İbn Ebi Şeybe'nin eseri, önceki referans, Hadis No. (32983), cilt 6, s.: 476.
İbn Faris, Hamad bin Faris bin Zakariya al-Kazvini al-Razi, (ö. 395 AH), dil standartları, Abd al-Salam Haron, Dar tarafından araştırıldı El-Fikr, R., Beyrut, s.: 3294.
İbn Hibban, Muhammed ibn Hayyan el-Sünni (ö. 354 AH), Sahih İbn Hibban, Doğrulayan Şuaib al-Arnaout, Resala Vakfı, Beyrut, d. 1, 1988 AD, cilt 2, s.: 362
İbn Hişam Biyografisi, 1990, önceki referans, cilt 4, s.: 13.
İbn Hişam, 1990, Peygamber Biyografisi, Bölüm: 6, s.: 52.
İbn Hişam, Peygamber Biyografisi, Bölüm: 2, s.: 638-640.
İbn Kateerah *Ebu el-Gaza' İsmail bin Omar* (ö. 774 AH), Muhammet Hüseyin Şemseddin tarafından araştırılan Büyük Kuran'ın Yorumu, *Dar al -Kutub al-İlmiyye*, Muhammed Ali Boydun Yayınları - Beyrut, I 1,(1419) H., C: 8, s.: 208.
İbn Katheer, Başlangıç ve Son, 4. Kısım, s. 270.
İbn Katheer, Başlangıç ve Son, Kısım: 4, s.: 396.
İbn Katheer, Büyük Kur'an'ın Tefsiri, Kısım: 2, s: 445.
İbn Katheer, Büyük Kuran'ın Yorumu, Sable referansı, Bölüm 8, s.: 288.
İbn Katheer, Ebu Al-Fida İsmail bin Omar (ö. 774 AH), Başlangıç ve Son, Dar Al-Fikr, Beyrut, (1986) MS, C: 07, s: 39.
İbn Kesir, *Büyük Kuran'ın Yorumu*,(759)AH, önceki referans, Bölüm 1: s.: 388.
İbn Kudame, Al-Muğni, önceki referans, Bölüm: 9, s. 311.
İbn Macah, *Ebu Abdullah Muhammed bin Abd al-Kazvini* (ö. 273 AH), Sunan Ibn Macah, editör Muhammed Fuad Abd al-Baki, Arapça Kitapların Canlanma Evi - Faysal Issa al-Bani al-Hilli, Beyrut (2857) cilt 4, s.: 373.
İbn Manzur, 690 AH Lisan al-Arab, önceki referans, Bölüm: 1, s.: 3024
İbn Manzur, *Lisan al-Arab,* (690) AH önceki referans, Kısım: 3, s.: 106.
İbn Manzur, *Lisan al-Arab,* (690) AH, önceki referans, Kısım: 4, s.: 19. Al-Javhari, Al-Sahah, önceki referans, bölüm: 2, s. 587
İbn Manzur, *Lisan Al-Arab*, önceki referans, Bölüm 8, s. 101.
İbn Manzur, *Lisan al-Arab*, önceki referans, cilt 10, s.: 476.
İbn Manzur, Muhammed bin Makram bin Ali (ö. 711 AH), *Lisan Al Arab, Dar Sader Beyrut*, 3. baskı, (690) AH, c. 10, s.: 86.
İbn Saad nerede, *et-Tabakat al-Kübra*, Kısım:1, s.: 263.
İbn Saad, Ebu Abdullah Muhammed bin Saad bin Menba el-Haşimi (ö.: 230 H.) , et-Tabaqat al-Kubra, araştırma: Muhammed Abdul Kadir Atta, *Dar al-Kutub al-Ilmyya,* Beyrut, 1, 1410 AH – (1990) AD, cilt 3, s.: 12.
İbn Saad, et-*Tabakat al-Kubra*, Kısım: 2, s. 153.

İbn Saad, *Tabaqat al-Kubra,* Kısım: 2, s: 153.
İbn Şaddad, Yusuf bin Rafi' Al-Asadi (ö. 632 AH), kraliyet anekdotları ve Yusuf'un esası, Camal Al-Din Al-Şayal, Al-Khanci Library, Kahire, 1, (1994) AD, (1994), s 133.
İbnü'l-Atheer, Garip konuşmanın sonu, önceki referans, C:1, s.48 ve Al-Asif, Şeikh Al-Kani, Ibn Manzur, Lisan Al-Arab, önceki referans, C:9'dur. , s.: 6.
İbnü'l-Atheer, *The Lion of the Forest,* cilt 1, s.: 604.
İhsan Al-Hindi, Savaş ve Barış Hükümleri, *Dar Al-Fikr*, 1. Baskı, (1993), s.: 205.
İkinci Dünya Savaşı'nın 2194 günü , Fransız askeri liderlerinden bir hap i : 1 , (1914), s.: 602-651.
İmam Ahmed'in Müsned'i, Hadis No. (209), Bölüm: 1, s 154.
İmam Ahmed'in Müsned'i, Hadis No. (22821), C: 37, s.: 477.
İmam Ahmed'in Müsned'i, Hadis No. (654), Kısım: 2, s.: 814
İmam Malik, Al- Muwatta', No. (602), Bölüm: 1, s.: 204., Al-Hasan Al-Shaibani'nin romanı. Al-Salihi, Muhammed bin Youssef Al-Salihi Al-Shami (ö.: 942 AH), Sail Al-Rashad, araştırma ve yorum: Şeyh Adel Ahmed Abdel-Mawgod, Dar Al-Kutub Al-Ilmia, Beyrut, 1, 1414 AH – (1993) AD, C: 5, s. 252.
İmam Malik, Muwatta, önceki referans, C:3, s.: 634.
İnsan Suresi, 8. Ayet
İsra Suresi, Ayet: (16).
İsra Süresi, 70. Ayet.
İsra Süresi, 8. Ayet.
James Prasand, Antik Çağ, T: Davud Kurban, İzzeddin Vakfı, Beyrut, 1983, s. 56
Kalam Suresi, ayet: (4)
Kalam Suresi, Ayet: (4)
Kurtbi, Kuran Hükümlerinin Koleksiyoncusu, 2006, Kısım: 2, s.: 348-350.
Kurtubi, Kur'an Hükümlerinin Koleksiyoncusu, Cilt: 2, s.: 348.
Kurtubi, Kuran Hükümleri Koleksiyoncusu, önceki referans, Kısım: 3, s.: 126.
Kurtubi, Kuran Hükümlerinin Koleksiyoncusu, önceki kaynak, Kısım: 5, s: 549.
Lokman Suresi, ayet 15.
Lynn Paul Stanley, İngiliz oryantalist, savaş etiği konusundaki sözlerine bakarak, Rageb Al-Sircani, s.: 299
Mahmut Hamdi Zakzuk, Etiğe Giriş, Dar Al-kalam, Kuveyt, i: 2, (1980), s. 15.
Maide Suresi, ayet: (64).
Mikdad Belcin, İslam Ahlak Eğitimi, El-Kanci Kütüphanesi, I 1, (1977), s.: 75.
Mikdad Belcin, İslam Ahlakı Eğitimi, önceki referans, s.: 078
Muhammed Ahmed Gad al-Mavla Bek ve diğerleri, *İslam Öncesi Dönemde Arap Günleri*, Modern Kütüphane Yayınları, Beyrut, (1988), s.: 34.
Muhammed Ahmed Mevla Bek ve diğerleri, *İslam Öncesi Çağda Arap Günleri* , önceki kaynak s:64
Muhammed Darar, Uluslararası Kamu Hukuku ve İslam, *Mısır Hukuk Dergisi*, Cilt

(5), MS 1949'da yayınlanan bir makale
Muhammed Ebu Şahba, Kur'an ve Sünnet Işığında Peygamber Biyografisi, *Darü'l-Kalem*, Şam, Baskı, (2001) AD, Bölüm: 2, s.: 147.
Muhammed Gazali, Müslümanın Yaratılışı, Dar Al-Rayyan Lazat, Kahire, I 1, (1987), s.: 13.
Muhammed Hamdun Abdullah, Kur'an-ı Kerim'de İslam Ahlakı, Akademik Kitap Merkezi, Tahan (2001), s. 60.
Muhammed Kair Heikal, Şeriat Siyasetinde Cihat ve Savaş, önceki kaynak, Bölüm: 1, s.: 17.
Muhammed Kair Heikal, Şeriat Siyasetinde Cihat ve Savaş, önceki referans, Bölüm: 1, s.: 22.
Muhammed Kair Heikal, Şeriat Siyasetinde Cihat ve Savaş, önceki referans, Bölüm: 1, s.: 029.
Muhammed Ravas kala Ji, Hukukçuların Dili Sözlüğü, *Dar Al-Nafais*, 2. Baskı,(1988), s.: 178.
Muhammed Ravas Kala'ah Hayy, Hukukçuların Dili Sözlüğü, önceki kaynak, s.: 231.
Muhammed Reşid Rıza, *Al-Faseer Al-Menar*, önceki referans, C: 11, s. 0229.
Muhammed Şalaş, İslam Hukukunda Savaş Ahlakı, Al-Khalil Araştırma Dergisi, Cilt 3, Sayı 1, (2007), s.: 121-122.
Muhammed, Cihad ve Şeriat Siyasetinde Mücadele, Dar Al-Bayarik, (1412) AH, *İbn Hazm Evi tarafından dağıtılan,* bölüm: 1, s.: 15.
Müslim, Müslim ibn al-Hacac al-Kuşayri (261 AH), Sahih Müslim, Muhammed Fuad Abd al-Baki tarafından araştırıldı, Arap Mirasını Canlandırma Evi-Beyrut, *baskı veya tarih olmadan*., Hadis No. (2564) , Bölüm 8, s. 8.
Müsned Ahmed, *önceki referans*, Hadis No. (23494), cilt: 38, s.: 485.
Müsned Ahmed, *önceki referans*, No. (1144), Kısım: 10, s.: 291.
Müsned Ahmed, *önceki referans*, No. (15588) C 24, s.: 354.
Müsned Ahmed, *önceki referans*, No. (23463), C: 38, s. 448.
Müsned Ahmed, *önceki referans*, No. (3708), s.: 6, s.: 240.
Müsned Ahmed, *önceki referans*, s. (551), kısım: 11, s. 110.
Müsned Ahmed, *önceki referans*, Sayı (12802), cilt 20, s.: 251.
Nevevi'nin *Müslim'in izahı,* c:16, s:125.
Omar bin Şabbah (adı Zaid) bin Ubaidah bin Rabat Al Nairi Al-Baari (ö. 262 AH) şehrin tarihi , Fahim Şaltout tarafından araştırılmıştır, Habib Ahmed Press, Suudi Arabistan, Cidde, 1391 AH, C: 2, s.: 472.
Otado de Menona, Deri Savaşı (Granada Savaşı) - T: Iman Abdel Halim, *Ulusal Çeviri Projesi*, Mısır, 1: (20080, s.: 25-47.
Peygamber Biyografisi, İbn Hişam, (1990), Bölüm: 2, s.: 162, *Tarikh al-Taberi,* Bölüm: 2, s.: 173
Rageb Al-Sarcani, Nebevi Sünnette Savaş Ahlakı, (2013), önceki kaynak, s.: 2374
Raşit Rıza, Muhammed Raşit Rıza el-Hüseyin (ö. 1354 AH), Tefsir al-Manar,

Mısır Genel *Kitap Kurumu, Kahire*. (1999)AD, cilt 10, s.: 269.

Rum Suresi, Ayet. 41.

Rüstem: Ermeni asıllı Pers ordusunun komutanı Rüstem Farrokhzad, ancak küstahlığıyla tanınan tutam ve diğerlerine sadık olan Rüstem Farrokhzad, Müslüman ordusunun Al-Kadisiya savaşına geldiğini duyunca, Saad ile müzakere etmek istedi, bu yüzden Rabai bin Amer Al-Tabari'yi gönderdi Muhammed bin Carir bin Yezid bin Kathir bin Galib Al-Umi (AH 310'da öldü), Al-Tabari'nin Tarihi (Elçiler ve Kralların Tarihi), Dar Al-Turath - Bidat, 20, (1387), C: 2, s.: 424.

Saad bin Al-Aas (59-82) Saad bin Al-Aas bin Şams Al-Kuraşi, babası gençken öldü, modernist ve Müslüman coğrafyacıların sarhoş bir lideri, İbn Al-Atheer, *İslam aslanı orman*, önceki referans, C: 2, s: 471.

Saadi Ebu Habib, Fıkıh Sözlüğü, Dar Al-Fikr, Şam, i: 02/1988, s.: 172.

Sahih el-Buhari, No. (4280), Bölüm: 5, s. 146.

Sahih el-Buhari, önceki referans, No. 3139), Kısım 4, s. 91. Bu, Uhud Savaşı (3AD) sırasındaydı.

Sahih İbn Hibban, Hadis No. (5982), C: 13, s.:320

Sahih Müslim No. (1714), Kısım: 3, s.: 1338. İbn Katheer, Başlangıç Son, Kısım 4, s. 423.

Sahih Müslim, Hadis No. (1731), C: 3, s.: 1357.

Sahih Müslim, hadis numarası (1782) c: 3, s.: 1404.

Sahih Müslim, No. (97), C:1, s.:9743

Sahih Müslim, önceki referans, Hadis No. (1064), Kısım: 2, s.: 743.

Sahih Müslim, önceki referans, Hadis No. (1649) bölüm 3, s.: 1263

Sahih Müslim, önceki referans, Hadis No. (2584), cilt 4, s.: 1948

Sahih Müslim, önceki referans, No. (1731) C: 3, s.: 1357

Sahih Müslim, önceki referans, No. (1731) C: 3, s. 1357

Sahih-i Buhari, Hadis No. (1870), c: 3, s: 20

Sahih-i Buhari, Hadis No. (2612), Bölüm: 4, s.: 2016.

Sahih-i Buhari, Hadis No. (2965), Kısım: 4, s.: 51, Sahih Müslim, Hadis No. (1742), Kısım: 3, s.: 1362.

Sahih-i Buhari, Hadis No. (3171), Kısım: 4, s.: 100.

Sahih-i Buhari, Hadis No. (4372), C: 5, s.: 170, Sahih Müslim, No. (1764), Kısım: 3, s.: .1384

Sahih-i Buhari, hadis numarası (2954), c: 4, s: 49.

Sahih-i Buhari, No. (2910), Kısım: 4, s.: 39.

Sahih-i Buhari, No. (3231), Kısım: 4, s.: 115. 314

Sahih-i Buharî, No. (4019), Kısım: 5, s.: 185

Sahih-i Buhari, No. (4269), Kısım: 5, s.: 144.

Sahih-i Buhari, No. (4339), Kısım 5, s. 160

Sahih-i Buhari, Önceki Kaynak, No. (4243), C: No. s: 138

Sahih-i Buhari, önceki referans, Hadis No. (3610), Bölüm: 4, s. 200

Sahih-i Buhari, önceki referans, Hadis No. (4350), Bölüm: 5, s. 163
Sahih-i Buhari, önceki referans, No. (2335), Kısım: 3, s.: 106
Sahih-i Buhari, önceki referans, No. (3008) C: 4, s. 60
Sahih-i Buhari, önceki referans, No. (3046), 4. kısım, s.: 68.
Sahih-i Buhari, önceki referans, No. (3142), Kısım: 4, s.: 92
Sahih-i Buhari, önceki referans, No. (3893), cilt 5, s.: 25.
Sahih-i Buhari, önceki referans, No. 3039), Bölüm 4, s. 91
Seyid Sabik, Fıkıh al-Sünnet, Darü'l-Kitab al-Arabi, Beyrut, ed: 3, 1977, Kısım: 3, s.: 618.
Subhi Al-Saleh, *İslami Sistemler,* Al-Şarif Al-Radi Yayınları, Baskı 1, (1417) AH. s: 466.
Sunan Abi Davud, *önceki referans*, No. (2667), C: 2, s.: 59.
Sunan Abi Davud, *önceki referans,* No. (2761), kısım: 7, s.: 389.
Sunen Abi Davud, *önceki referans*, No. (26), cilt 1, s.: 21.
Sünen Ebi Davud, Hadis No. (2673), Kısım: 4, S. 308.
Sünen Ebi Davud, Hadis No. (2706), Kısım 4, s.: 342 - 343.
Sünen Ebi Davud, Hadis No. (2766) c: 4, s.: 367. "Suçluluk ve suçluluk yok"un anlamı şudur: ne hırsızlık ne de ihanet..
Sünen Ebi Davud, No.(2669), C:4, s:304, Müsned Ahmed, No. (15992), C:25, s.370.
Sünen el-Tirmidhi, No. (3126), kısım: 5, s.: 299.
Sünen el-Tirmizi, önceki referans, No. (1601), Kısım: 1, s.: 154.
Sünen el-Tirmizi, önceki referans, No. (5239), Kısım: 7, s: 523.
Sünen İbn Mace, önceki referans, No. (2340), C: 2, s.: 784, İmam Malik'in Muvatta'sı, önceki referans, Kum (31), C: 2, s.: 745.
Sünen ve Athar'ı Bilmek, *El-Bayhaki*, No. (18125), C: 13, s.: 262.
Şavky, Ahmed Şavky Ali Şavky (MS 1932'de öldü), Divan Şavky, Basım, *Yayın ve Tercüme Komitesi, Kahire,* '(1936) AD, s.: (1354)
Şevket Alyan, İslam Medeniyeti Araştırmaları, (1996), önceki kaynak, s.: 130.
Şuara Suresi, ayet: (137).
Şura Suresi, Ayet 38
Taberi Tarihi, önceki referans, Bölüm: 2, s. 159.
Tevbe Suresi, Ayet. 6.
Tin Süresi, 4. Ayet .
Tövbe Suresi, Ayet. 13.
Tövbe Suresi, Ayetler. 11-12.
Tövbe Süresi, Ayet. 12
Tövbe Süresi, Ayet. 6
Ukbah bin Nafie (8 H. - 63 H.): Afrika'da Kairouan'ı kuran Müslüman bir lider olan Ukba ibn Nafi' al-Farşi al-Fihri, cesur, cesur ve kararlı, dindar ve iyi huylu bir adamdı. , İbn al-Atheer, Abu al-Hasan ibn Abi Makarim al-Şaibani (ö. 630 AH), *Aslan Ormanı,* Ali Muhammed Moavad Adel Ahmed

Abdul-Mavgod tarafından araştırıldı , *Dar Al-Kutub Al-Ilmiyya*, Beyrut , Baskı 1, (1994) AD, cilt 4, s 57

Wahba Al-Zuhaili Al-Tafsir Al-Munir, *Dar Al-Fikr*, Şam, ed: 2, 1418, cilt: 10, s. 42.

Wahba Al-Zuhaili, Savaşın Etkileri, önceki referans, s.: 147.

Wahba Al-Zuhaili, Savaşın Etkileri, önceki referans, s.: 31

Wahba Al-Zuhaili, Savaşın Etkileri, önceki referans, s.: 415

William Al-Suri, Haçlı seferleri, (1995), Cilt: 1, s.: 223-227 - Ali Al-Salami, Haçlı Seferlerinin Tarihsel Uyarıları, Modern Kitap Evi , Kahire, 2008, s.: 28-45. Said Aşur, Haçlı Seferleri, *İngiliz-Mısır Kütüphanesi*, s: 4, (1986), s.: 101-120.

Zamanın yeri: Hareketin olmadığı yerdir, İbn Manzur, *Lisan Al Arab, Kısım*:1, s: 609.

Zuhair bin Abi Salmi, Zuhair'in Divanı, Düzenleyen Fakruddin Kabavah, Yeni Ufuklar Yayınları, Beyrut, 3. Baskı. (1980) AD, s.: 274.

Zübeyr bin Avvam (MÖ 28 - H. 36) *El Zeyd bin Avvam El-Esadi el-Kuraşi,* Resûlullah'ın kuzeni ve Hz. Cennet, iki grubun ruhu Esma'nın ruhu ve Abdullah bin Al-Zubayr'ın babası İslam'da kılıcı, *İbnü'l-Atheer*, Ormanın Aslanı, *önceki referans*, Bölüm: 2, s.: 307.

KİŞİSEL BİLGİLER

ORCID	0009-0007-9224-641X
Adı, Soyadı	Kadeeja Jaber Salim AL-MlSHALAWEE
Doğum Yeri	Al-Muthanna
Doğum Tarihi	01/12/1983

LİSANS EĞİTİM BİLGİLERİ

Üniversite	Al-Muthanna Üniversitesi
Fakülte	Eğitim Fakültesi
Bölüm	Tarih Bölümü

İŞ DENEYİMİ

Çalıştığım Kurum	Öğretmen
Pozisyon	Muthanna Eğitim Müdürlüğü
Süre	2012 - devam ediyor

İLETİŞİM

Telefon	+964 782 432 3866
E-mail	khadijakhadijajaber@gmail.com